

Giới thiệu Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời

Thể Loại: Quân Nhân - Bác Sĩ - Trùng Sinh - hiện Đại - HE - 2S

Editor: Tiểu Meow

Trong tình yêu con người thường mất đi rồi mới hối hận nhưng nếu có cơ hội làm lại liệu họ sẽ thay đổi như thế nào?

"Chú à, trên người chú đang bị thương, để em tắm giúp chú nha."

"Chú à, em nằm mơ thấy ác mộng sợ quá à, muốn ngủ chung với chú được không?"

...

Đường Mặc Trầm bắt giữ bàn tay nhỏ đang tháo thắt lưng của anh "Em lại muốn làm gì nữa?"

Bùi Văn Khinh với vẻ mặt vô tội lấy ống tiêm ra, "Tiêm thuốc cho chú!"

Từ nay về sau, anh ngủ nướng, cô vịn tường.

Trước khi trọng sinh, cô oán anh, hận anh, trốn tránh anh; sau khi sống lại, cô trêu ghẹo anh, che chở anh, quấn quýt lấy anh.

Từ lúc bắt đầu tới mãi về sau, Đường Mặc Trầm đều chỉ có một ý tưởng: Cung chiều cô, cung chiều cô, cung chiều cô đến tận trời!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Oanh - -

Lại một đợt pháo kích rơi bên cạnh lều chữa bệnh cho thương binh. Cả một vùng đất, kể cả giường giải phẫu đều chấn động mãnh liệt, ngay cả nữ y tá đang cầm máu bên cạnh cũng run rẩy theo.

Đối diện, người đang đứng ở vị trí chỉ đạo chính là Bùi Văn Khinh lại thản nhiên như không.

"Tăng áp suất oxy lên cao nhất đi!"

Nữ y tá sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chú vào lỗ thủng to đùng trên lều, từ nơi này có thể nhìn thấy vài bóng người đang xông về đây.

"Bác sĩ Bùi, có người... Đến kia!"

Bùi Văn Khinh nói to hơn.

"Mau tăng áp suất oxy lên cao nhất!"

Ở trong mắt cô, chỉ có cuộc giải phẫu và bệnh nhân trước mắt.

Nữ y tá phục hồi tinh thần lại, tay trái run run tăng máy áp suất oxy cao hơn. Chú ý tới đồng nghiệp bên cạnh bị đạn lạc bắn trúng ngã xuống, dùng sức cắn chặt răng mới không bật khóc thành tiếng.

Rẹt rẹt - -

Chiếc lều chữa bệnh bị người từ bên ngoài đẩy mạnh vào, một quân nhân cao lớn trang bị đầy đủ vũ trang sải từng bước dài xông tới, tầm mắt đảo qua y tá nhỏ, dừng ở trên mặt Bùi Văn Khinh.

Cho dù cô chỉ lộ ra một đôi mắt, anh vẫn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra đó là người mà mình muốn tìm, trong mắt lóe lên mừng như điên, xông lại, kéo tay phải của cô.

"Văn Khinh, theo anh!"

Nghe được thanh âm quen thuộc kia, Bùi Văn Khinh vẫn luôn vô cảm ngay lập tức biến sắc lập tức chớp mắt không ngừng, xoay mặt nhìn về hướng

người mới tới.

Vóc người cao lớn, trên người là bộ quân phục dã chiến. Dù trên mặt thoa bùn đất ngụy trang nhưng vẫn không che giấu được ngũ quan tinh xảo cùng ánh mắt sáng ngời.

Mặc dù đã mười năm không gặp, cô cũng chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra anh.

Đường Mặc Trầm!

Trái tim, đột nhiên đập dồn dập không ngừng.

Bất chợt, lại lạnh xuống.

"anh nhận lầm người rồi!"

"Tôi biết là em!"

Cánh tay của người đàn ông không hề thả lỏng, ngược lại càng xiết chặt hơn, chặt đến mức làm cô đau nhói.

Môi cô run lên, lại nghiêng mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của người nọ, trong ánh mắt anh có ánh sáng.

không, không phải ánh sáng!

Đó là ngọn lửa!

Ngọn lửa nhanh chóng biến mất, bị thay thế bởi mặt của cô.

Cánh tay xiết chặt lại, đem cô ôm vào lòng. Đường Mặc Trầm dứt khoát xoay người, dùng thân thể của chính mình bao bọc lấy người trong lòng, trước khi quả bom rơi xuống đất.

một tiếng nổ ầm vang lên, trước khi lỗ tai của cô rơi vào trạng thái bị ù đi, cô ngẩng mặt lên, chỉ thấy bờ môi của anh đang động đậy, Bùi Văn Khinh nhận ra những từ ngữ mấp máy kia, anh đang nói - -

Theo anh về nhà!

Trong đầu, đột nhiên vang lên câu trả lời khi hắn đang nhậm chức tổng thống với phóng viên: "Sau này khi không còn làm tổng thống nữa, ngài sẽ làm gì?"

"Tám tuổi học trường Quân Đội cho thiếu niên, hai mươi lăm tuổi vinh hạnh được nhậm chức thượng tướng, ba mươi mốt tuổi được chọn làm tổng thống, hai nhiệm kỳ liên tiếp là tám năm, nửa cuộc đời đầu tiên của tôi đều phục vụ cho quốc gia. Tôi tự nhận không làm đất nước và người dân thất vọng. Nhưng lại cô phụ mỗi một cô gái. Tôi vẫn luôn cho rằng cô ấy đã chết, mãi đến mấy ngày trước đây, tôi mới biết được cô ấy còn sống. Tôi phải đi tìm cô ấy trở về, xin lỗi cô ấy, cầu xin sự tha thứ của cô ấy, dùng toàn bộ nửa đời sau của tôi, bồi thường cho cô ấy, cưng chiều cô ấy, làm cho cô ấy hạnh phúc!"

Máu từ trên cổ của anh đang chảy ra ồ ạt, chảy xuống trên mặt của cô, nóng bỏng.

cô giơ tay lên, đem hết toàn lực giúp người đàn ông đè lại miệng vết thương.

"Tôi sẽ khâu vết thương lại cho anh ngay..."

Đường Mặc Trầm giơ ngón tay lên, gỡ khẩu trang trên mặt cô xuống, Bùi Văn Khinh muốn ngăn cản thì đã quá muộn.

cô theo bản năng muốn quay mặt đi chỗ khác, tay Đường Mặc Trầm đã đưa đến môn trón khuôn mặt đầy vết sẹo của cô.

"Thực xin lỗi!"

trên bầu trời hiện lên ánh lửa, lại một viên đạn lạc bay về hướng họ, trong giờ phút sinh tử đó, Bùi Văn Khinh mạnh mẽ xoay người, nằm đè lên người vị tổng thống, dùng thân thể của chính mình bảo vệ anh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Sống lại, chủ động dây dưa

" Nơi có anh, cũng là nơi có trái tim em "

Bùi Văn Khanh

...

...

Bùi Văn Khanh mở choàng mắt, thấy không phải là không gian chiến tranh với lửa đạn bay đầy trời, mà là ngọn đèn thủy tinh lấp lánh trên trần nhà.

Ánh sáng lấp lánh chiếu khắp nơi từ chiếc đèn trần, hoa văn hoa lệ bay nhẹ nhàng trong không gian...

Đây là, Đường cung!

cô không chết?!

Cửa phòng bị người ta đẩy mạnh ra, tiếng bước chân lão đạo đang đi đến bên cạnh giường.

"Dám nổ súng với tôi?"

âm thanh quen thuộc vang ở bên tai, đầy tức giận, không thanh nhã trầm ấm như mọi ngày mà mang theo nét khàn khàn thô ráp.

Đó là giọng của Đường Mặc Trầm!

Bùi Văn Khanh nghiêng mắt nhìn về nơi có giọng nói, đúng lúc nhìn thấy một thân hình. Cầm chột căng thẳng, đã bị hai ngón tay cứng rắn như kiếm sát nắm giữ.

Mùi rượu đập vào mặt, bóng dáng kia tới gần, đôi mắt sáng như sao trời nhìn thẳng vào mắt cô, bên trong có lửa giận đang lập lòe.

"Bùi Văn Khanh, em to gan lắm!"

Cho dù người lên tiếng đưa lưng về phía ánh sáng, Bùi Văn Khanh vẫn không thể nhận ra khuôn mặt đó.

Màu da sạch sẽ, trơn tựa bạch ngọc, như được thượng đế cẩn thận cầm kính lúp, tỉ mỉ từng bước từng bước điêu khắc ra ngũ quan anh tuấn.

Lần gặp mặt năm 17 tuổi ấy, khuôn mặt mà chỉ nhìn một cái cũng khiến bản thân giật mình, giờ phút này đang đứng trước mắt cô.

Đường Mặc Trầm!

anh cũng không có chuyện gì?!

một trận kinh hỉ trong đầu, Bùi Văn Khanh chống tay đứng dậy.

"Vết thương của anh...."

"không trúng tim tôi, em rất thất vọng phải không?" trên người của anh tràn đầy mùi rượu, vì có cồn mà âm thanh mơ hồ không rõ, trong giọng nói đầy vẻ trào phúng nhưng cuồng nộ, "em nghĩ rằng tôi không biết em làm gì sao? không lo học hành cho nghiêm chỉnh, cả ngày cùng một đám cận bã tùm tùm lại với nhau. Đề lên được đại học, bao nhiêu đau khổ vất vả em đã quên rồi sao? Tổ chức sinh nhật xuyên đêm?! Còn sử dụng thuốc phiện nữa... Thứ độc hại này mà cũng dám động vào, không thông minh được tí nào sao, Bùi Văn Khanh? Những gì tôi dạy em trong nhiều năm qua đâu rồi!"

Người nam nhân bùng nổ cơn giận, bóp chặt tay lại, gần như bóp nát người cô.

Qua đêm?

Sinh nhật!

Bùi Văn Khanh khàn khản.

Đó là lần đầu tiên cô tổ chức sinh nhật sau khi lên đại học. Mấy người bạn cùng phòng cùng nhau đến quán ăn đêm để chúc mừng. cô bị bắt đi nhưng may mắn Đường Mặc Trầm đến, đón về Đường Cung.

cô giận anh một năm trước đuổi cô ra khỏi Đường cung. Thuận theo men rượu, nỗi điên sống chết không chịu vào, cướp được súng của Đường Mặc Trầm, trong hoảng loạn không cẩn thận bóp cò bắn trúng cánh tay anh.

Nhưng mà, đó đã là chuyện xảy ra mười năm trước!

Đường Mặc Trầm tới gần cô, khàn cổ, gào thét, mang theo hơi thở nồng nặc mùi rượu, " Em cố ý đúng không, cố ý tổn thương bản thân, để cho tôi khó chịu đúng không... Bùi Văn Khanh, rốt cuộc em muốn thế nào?"

Trong giọng nói Đường Mặc Trầm hết sức thất vọng và đau lòng.

Ngước mắt, nhìn lại người đàn ông vì uống rượu mà mắt sung huyết, Bùi Văn Khinh nâng tay đỡ lấy mặt anh, hốc mắt sớm đã đau đớn.

Khi đó cô còn trẻ không hiểu chuyện, nghĩ rằng anh không cần cô nữa nên mới đuổi cô về La gia mới quyết liệt như thế. Chỉ đành cam chịu, chấp nhận ra đi.

cô đã bỏ qua mười năm với anh. Lần này, cô sẽ vững vàng nắm chắc trong lòng bàn tay.

Giơ ngón tay lên, ôm lấy mặt anh, Bùi Văn Khinh nghẹn ngào nói nhỏ.

"Em muốn anh yêu em!"

nhẹ hít một hơi, cô ngẩng mặt lên hôn môi người trước mặt.

Cảm giác được môi của cô, sau lưng Đường Mặc Trầm cứng đờ, cả người giật mình, đứng im tại chỗ.

Ý thức được cô đang làm cái gì, theo bản năng Đường Mặc Trầm muốn đẩy Bùi Văn Khinh ra.

Thiếu nữ mặc kệ, càng thêm siết chặt cánh tay, dùng sức ôm cổ anh, lạng quàng hôn. Nhân lúc người đàn ông còn đang sững sờ, dây dưa với anh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hôn - Cuồng vọng mà làm càn

Môi của cô mềm mại như hoa anh đào, lại ngọt ngào như đường.

Động tác vụng về nhưng lại như con gió lốc, trêu chọc thần kinh nhạy cảm của anh.

Tia li trí còn sót lại dưới đáy lòng nhanh chóng bị dục vọng cắn nuốt. Đường Mặc Trầm nhắm mắt lại, nắm lấy vai của Bùi Văn Khinh, nặng nề mà đè xuống, hôn đáp lại.

Nụ hôn của anh mang theo sự say mê mà rào rạt, cuồng vọng mà làm càn. anh không khách khí nữa mà phóng túng bản thân, đè lên cô rồi hôn, cắn, mút mát lên da thịt người thiếu nữ...

Trong trí nhớ của Bùi Văn Khinh, Đường Mặc Trầm luôn luôn cao cao tại thượng như một vị thần, ít nói trầm mặc, đoán không ra nhìn không thấu. Cho dù là lúc anh đứng trước mặt cô cũng là xa tận chân trời, mặt mày lãnh đạm, không có bất kỳ cảm xúc gì.

Nhưng trong giờ phút này, người đàn ông lại như một con thú cuồng bạo.

Mỗi một cái hôn, mỗi một ngón tay, mỗi một tác da thịt, cũng như môi lửa cháy trên ruộng lúa, đủ để đem cô thiêu đốt, xé nát, cắn nuốt.

Bùi Văn Khinh không chịu được mà thở hổn hển. Nhưng người trên người cô lại cũng không có ý định sẽ buông tha cho con mồi. không khách khí đem người dưới thân ôm chặt, để thanh kiếm sắc bén của mình đâm xuyên qua thân thể người thiếu nữ.

Bất ngờ không phòng bị bị con đầu ấp tới, cô thét chói tai nhưng nụ hôn của anh ngăn lại môi người thiếu nữ, thanh âm cô gái bị ngăn lại ở yết hầu.

...

một lần lại một lần

...

Lúc Bùi Văn Khinh tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau.

Con gió ban mai bắt đầu thổi lên bản song sa, ánh mặt trời sáng ngời chiếu vào phòng, tất cả cũng không như cảnh trong mơ mà biến mất. Vật của anh đặt trên người cô, giữa hai chân mơ hồ cảm nhận sâu sắc, tất cả đều rất chân thật.

Nhìn chăm chú vào khuôn mặt người đàn ông đang ngủ say lúc. Bùi Văn Khinh không kiềm được lòng mà giơ ngón tay lên. Vốn dĩ muốn chạm lên mặt anh nhưng khi nhìn đến mảng lớn máu của vết thương trên tay mình, trái tim không khỏi thất lại - nhiều máu như vậy, không thể nào là của cô.

cô lo lắng nhìn về phía cánh tay Đường Mặc Trầm, trên người hắn còn mặc áo sơ mi quân trang màu xanh nhạt mà ngày thường luôn cẩn thận tỉ mỉ cài cúc. Tuy nhiên lúc này sớm đã lộn xộn, lộ ra bộ ngực cường tráng làm người ta ngơ ngác, thiếu đi vài phần lạnh lùng nhưng lại thêm phần gợi cảm.

Cánh tay bên phải sớm đã ướt sũng máu, máu tươi đang theo nếp nhăn của áo sơ mi nhỏ xuống, đọng lại ở ngực cô.

Đó là phát súng mà Bùi Văn Khinh đã bắn. Vốn dĩ đã được băng bó xử lý qua nhưng trải qua một đêm ép buộc, miệng vết thương sớm đã vỡ ra.

Thiếu nữ đau lòng một trận, đứng dậy muốn giúp hắn xử lý miệng vết thương.

Đầu vừa mới nhấc ra khỏi gối, một bàn tay to lớn đã nhấc lên, đẩy cô quay lại giường.

"Còn muốn trốn sao?!"

Đường Mặc Trầm nhíu mày nhìn cô, cặp mắt bởi vì say rượu mà sung huyết. Ngày thường giống như thâm cốc u huyền âm u, giờ phút này hơi có vẻ khàn khàn, không giống bình thường trong trẻo nhưng lạnh lùng, tăng thêm vài phần khêu gợi từ tính.

Nhìn lại ánh mắt anh, Bùi Văn Khinh một trận hoảng hốt.

Người đàn ông này luôn luôn bá đạo cường thế. Đêm qua cô liều mạng ngoan cố, mạnh mẽ ngủ với anh như thể, liệu anh sẽ làm giống mười năm trước, bảo Ôn thư ký đưa cô vào trường quân đội?

không được!

Bùi Văn Khinh khẩn trương mân mê môi mọng.

Ngày này mười năm trước, anh tiễn cô đi, từ nay về sau, hai người trời nam đất bắc.

Lúc này, cô nhất định nghĩ biện pháp ở lại. Nhất định không thể để chuyện lúc trước lại tái diễn.

Bùi Văn Khinh nhanh chóng suy tư về cách đối phó, theo bản năng hơi khép lông mi, liếc mắt liền thấy bàn tay hắn, lòng bàn tay đang phủ lên chỗ có trái tim cô.

Nhiều năm tay cầm súng, sớm đã hình thành một vết chai, nắm chặt lấy da thịt mềm mại thiếu nữ. Ngày hôm qua bị hắn giày xéo như vậy, còn có chút hơi đau.

Tim - nháy mắt điên cuồng đập loạn lên.

Lúc này, Đường Mặc Trầm cũng cảm giác được dưới bàn tay khác thường, kinh ngạc nghiêng mắt.

Chú ý tới máu loãng chảy xuống từ cánh tay anh, Bùi Văn Khinh phục hồi lại tinh thần, cầm tay người bên cạnh nâng lên.

"Đừng cử động tay, em giúp anh lấy thuốc trong tủ!"

nói xong vội vàng bước xuống giường đi lấy thuốc trên tủ.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Màu đỏ vs trắng như tuyết

Đường Mặc Trầm chống cánh tay đứng dậy, lắc lắc đầu còn đang đau.

Ngày hôm qua uống nhiều rượu, bây giờ đầu vẫn còn ê ẩm. Chuyện xảy ra đêm qua, anh còn có chút mơ hồ không rõ.

Vừa mở mắt, đã thấy cô đang cầm hòm thuốc, bước nhanh đến đây.

Tóc dài rối tung, ngoại trừ trên cánh tay có dây áo lót, còn lại không hề có quần áo. Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa chiếu vào, phản chiếu lên làn da trắng như gôm sứ, bộ ngực cao ngất có mảng lớn dấu hôn hồng đỏ, từng giọt máu đỏ tươi đang theo cửa đường cong mềm mại của cô uốn lượn chảy xuống.

Màu đỏ và màu trắng tinh khôi như tuyết - sự đối lập tươi đẹp...

Bụng Đường Mặc Trầm nóng lên, một trận khô nóng trong nháy mắt dâng lên. Mây kiêu gật gật thật mạnh, anh nhanh chóng quay sang, xé drap giường

ném cho cô.

"Mặc vào đi!"

Được anh nhắc nhở, Bùi Văn Khanh mới nhớ ra mình chưa mặc quần áo. Hốt hoảng cầm lấy, nhanh chóng quấn quanh người. cô thở sâu, bình ổn lại cảm xúc, nhanh nhẹn lấy kéo và băng gạc trong hòm thuốc.

Đỡ lấy cánh tay bị thương của người bên cạnh, cô gái cẩn thận dùng kéo cắt áo sơ mi của anh, nhìn vết máu loang trên đó, nhúu mày, lập tức xử lý. Vệ sinh miệng vết thương, cầm máu, bôi thuốc, băng bó lại một lần nữa...

Mười năm trước, Đường Mặc Trầm đưa cô đến học viện quân y. Ở nơi đã chiến học lại y học lâm sàng và ngoại khoa. Trước khi tốt nghiệp bị điều động chấp hành nhiệm vụ, vô ý bị thương, được tổ chức cứu trợ hòa bình quốc tế chữa trị. Lần bị thương đó, nhan sắc bị hủy hoại. Biết anh đang tìm mình nhưng cô cũng không có ý định sẽ trở về.

Sau khi chữa trị, cô gia nhập đội chữa bệnh. Sau đó liên tục theo đội chữa bệnh chạy chữa cho chiến khu và dịch khu các quốc gia trong thế giới thứ ba.

Nhiều năm thực chiến tôi luyện, lúc này Bùi Văn Khanh đã là một bác sĩ có kinh nghiệm phong phú. Đường nhiên bị thương nhẹ cũng không thể nói chơi.

Tuy nhiên, Đường Mặc Trầm cũng không chú ý tới điều đó.

Người đàn ông chỉ nhìn cô, cau mày.

Bọn họ ngủ trên một giường, y phục lại không chỉnh tề, chẳng lẽ đêm qua...

"Tốt lắm!"

Dùng băng dán cố định băng gạc, Bùi Văn Khanh nhặt hết thuốc, bông băng và đồ lật vật xung quanh, đứng dậy muốn đi nhưng lại bị anh kéo lại.

Cả ngày hôm qua chưa được ăn gì, buổi tối lại bị ép buộc cả một đêm, lúc này thân thể của cô thực sự suy yếu. Bị anh lôi kéo như vậy, ngay lập tức ngã người vào lòng Đường Mặc Trầm.

Bùi Văn Khanh ngược mắt, vừa nhìn lại ánh mắt tối om của người đàn ông đang ôm mình.

"Lại muốn chạy trốn sao?!"

"Chỉ là em muốn giúp anh tìm thuốc hạ sốt thôi".

Lông mi dài chớp chớp, nhìn vào tầm mắt của anh, khăn trương liếm liếm môi:

"Nếu anh không tin, anh có thể cho quân gia cầm thuốc vào đây."

Mái tóc dài của cô tán loạn ở đầu vai, trên má còn ửng hồng sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi.

Môi bị hôn cắn có chút sưng. Ngày thường nhan sắc có chút ảm đạm, lúc này lại tựa như lựu chín muối đỏ tươi ướt át.

cô theo bản năng liếm môi nhưng trong mắt anh, hành động nhỏ này lại phá lệ mê người.

Trí nhớ mơ hồ thân mật với cô gái bên cạnh trong nháy mắt ập lên đầu, hơi thở Đường Mặc Trầm không khỏi trầm trọng.

"Hơi thở nặng nề như vậy, có phải anh phát sốt không?"

Cảm giác được sự khác thường của anh, Bùi Văn Khanh lo lắng đưa tay sờ trán người bên cạnh.

Tay nhỏ bé của cô có chút lạnh, đem tim của anh run rẩy theo.

hắn nheo mắt, nhìn vào mắt Bùi Văn Khanh.

Đôi mắt kia đen láy, trong suốt như thủy tinh, sáng ngời nhìn anh, tràn đầy thân thiết. Drap giường đắp trên người lúc này có chút lộn xộn, mơ hồ lộ ra cánh xuân sắc bên trong, có máu, còn có dấu hôn

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mềm nhũn, nhu thuận mà làm nũng

anh làm ra chuyện như vậy thế mà cô không nổi giận sao.

Ngày hôm qua lúc đem cô về, Bùi Văn Khinh còn đang cầm súng muốn liều mạng với mình, đột nhiên bây giờ lại quan tâm, băng bó rồi thử nhiệt độ cơ thể anh? Chuyện này thật sự quá thần kỳ!

Nếu anh nhớ không lầm, hình như là do cô chủ động. cô bé xấu xa này, nghĩ làm như vậy thì sẽ không phải đi trường quân đội nữa sau. một năm nay, cô phóng túng, làm càn quấy nhiễu như thế nào, anh đều biết hết. Cứ tiếp tục như vậy, cuộc đời Bùi Văn Khinh sẽ bị hủy hoại.

Ngày trước, anh đã thề ở trước mộ cha cô sẽ chiều cô thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cô gái này tùy tiện, thích làm gì thì làm.

Đẩy bàn tay đang đặt trên trán mình ra, Đường Mặc Trầm dứt khoát xoay người đi xuống giường, cầm khăn tắm trên ghế salon quần bản thân lại.

"Mặc xong quần áo thì xuống dưới ăn cơm, Ôn thư ký sẽ lái xe đưa em ra sân bay."

Họ đã xảy ra chuyện như vậy rồi, anh vẫn còn muốn đưa cô đi sao?

Bùi Văn Khinh sốt ruột, vội vàng đuổi theo, giữ chặt cánh tay của người đàn ông.

"Em xin lỗi, em thật sự xin lỗi, em không nên cầm súng bắn anh, là do em uống nhiều rượu làm càn, anh đừng đưa em đi trường quân đội mà, có được không?"

Đường Mặc Trầm không hề nhúc nhích.

"không được!"

Để cô ở lại, nhất định sẽ lại giao du với đám bạn xấu xa.

Lần này may mà anh đến kịp, nếu anh đến muộn một chút, không biết cô còn muốn xảy ra chuyện ồn ào gì nữa.

hắn chuẩn bị hất tay của cô ra, lập tức nghe được tiếng cô gái nhỏ này mềm nhũn gọi:

"Chú nhỏ!"

Nghe hai chữ này, cả người Đường Mặc Trầm run lên.

Lúc trước, vì muốn cứu anh nên Bùi Phàm đỡ một viên đạn cho anh. Trước khi qua đời đã gửi con gái duy nhất của mình nhờ Đường Mặc Trầm chăm sóc.

Chàng trai này đón Bùi Văn Khinh ở quê lên, lúc này cô mới chỉ có mười bảy tuổi - thời kì tuổi trẻ phản nghịch.

Vừa đón về, cô gái nhỏ luôn đối chọi lại anh, còn mang cả họ tên Đường Mặc Trầm ra gọi. Sau khi quan hệ hai người dịu đi, cô lại không lớn không nhỏ gọi anh là Mặc Trầm.

Chỉ có mỗi lúc có việc cần nhờ, mới có thể mềm nhũn nhu thuận làm nũng gọi anh là "Chú nhỏ".

Sau khi cô thi lên đại học, Đường Mặc Trầm bị tổ chức "La sát " phái người ám sát. Sợ liên lụy đến người bên cạnh, lập tức đưa cô đến nhà mẹ ruột La gia.

Lúc ấy mặc dù cô đau khổ cầu xin anh đừng đem cô đến đó, nhưng anh vẫn nhẫn tâm đem cô đến cửa La Gia.

Hốc mắt Bùi Văn khinh đọng đầy nước mắt, cởi áo khoác và giày Đường Mặc Trầm mua cho, chân trần bước đi trong tuyết.

Từ đó về sau, mỗi lần thấy nhau, cô đều làm như anh là người bình thường xa lạ, lạnh lùng gọi "Đường Bộ trưởng".

Đây là lần đầu tiên trong một năm qua, cô thân mật gọi anh "Chú nhỏ".

Thấy Đường Mặc Trầm dừng lại, giống như trong lòng đang dậy sóng, Bùi Văn Khinh lập tức thừa thắng xông lên.

"Em biết là em không tốt, một năm qua đã làm rất nhiều chuyện sai lầm. Người ta biết lỗi rồi, lập tức sẽ sửa sai, anh cho em một cơ hội nữa, được không? Chú nhỏ, em xin anh mà..." cô đáng thương làm nũng, đến người cha đã qua đời của mình cũng mang ra nói, "Lúc trước, anh đã đồng ý với cha em sẽ chăm sóc người ta thật tốt..."

Nghe cô nhắc tới Bùi Phàm, sắc mặt Đường Mặc Trầm trầm xuống. Chính vì ban đầu đã đáp ứng ba cô nên mới không thể bỏ mặc để cô tiếp tục càn quấy.

Hất tay trên người ra, anh lạnh lùng mở miệng.

"Lập tức tắm rửa mặc quần áo đi!"

"anh..." Bùi Vân khinh liếc nhìn bốn phía, ánh mắt rơi trên cây kéo trên bàn chưa được cất. cô nắm lấy cây kéo giơ lên "Em mặc kệ, anh cho em ở lại đi, nếu không người ta chết cho anh xem!"

một khóc, hai não loạn, ba thất cổ

Vì có thể ở lại, hôm nay Bùi Vân Khinh không thèm đếm xỉa đến mọi thứ nữa.

Vừa cầm được cây kéo, Đường Mặc Trầm đã bắt lấy cổ tay cô. Sau đó, cây kéo đã bị anh cướp lấy vứt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ôm chặt lấy anh

Người đàn ông này là quán quân võ thuật, cả nước không một ai có thể địch lại được, nhìn đạo hạnh của cô đi, làm sao là đối thủ của anh được?

Trong cái khó ló cái khôn, Bùi Vân khinh tiến lên một bước, hai cánh tay duỗi ra, ôm chặt thắt lưng Đường Mặc Trầm.

"Dù sao thì người ta cũng không đi!"

Thân thể mềm mại của cô dán chặt vào anh, cách một lớp drap giường, vẫn có thể cảm giác được rõ ràng.

Đường Mặc Trầm cúi thấp xuống, liếc mắt một cái, nhìn được sạch sẽ ngực thiếu nữ đang ôm mình, vội vàng ngẩng mặt lên.

"Buông ra!"

"không buông!"

Đường Mặc Trầm kéo tay cô, Bùi Vân Khinh sợ bị đẩy ra, lại càng dùng sức ôm chặt anh.

"Người ta không đi, người ta không đi, người ta không chịu đâu..."

Lần này đi chỉ sợ là li biệt, cô buông tay làm sao được?

Nhớ lại lúc anh ôm cô để đỡ viên đạn đại bác kia, trong ánh mắt Bùi Vân Khinh ánh lên ướn át.

Ngước mắt, nhìn vào tròng mắt tức giận của anh, trong mắt cô tràn đầy kiên quyết cùng cố chấp.

"Từ khi em chết, nếu không... em sẽ không bao giờ rời khỏi anh nữa!"

Đường Mặc Trầm đang định nổi giận, nhưng nhìn đến ánh lệ khóe mắt thiếu nữ, lời nói đến miệng nghẹn lại ở cổ họng

Hay là, cô thật sự biết sai rồi?

"Em cam đoan, sẽ không cùng những người cận bã kia qua lại với nhau chứ?"

"Em khẳng định!"

"Em có cam đoan sẽ học hành nghiêm chỉnh cho thật tốt không?"

"Em thề!"

Cảm giác hai khối mềm mại trong lòng, Đường Mặc Trầm chỉ cảm thấy mồm miệng khô nóng.

"Khoác drap lại cho tử tế đi!"

Bùi Vân Khinh liếc mắt nhìn ngực mình một cái, vội vàng buông anh ra, kéo ga giường lên che ngực cẩn thận. Khuôn mặt trong nháy mắt ửng đỏ như phát sốt, thấp thỏm nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

"VẬY... anh có đưa em đi trường quân đội nữa không?"

cô gái nhỏ khóc như mưa, hai gò má ửng đỏ. Bộ dáng này, vừa làm người khác đau lòng, lại vừa dụ dỗ người ta phạm tội.

Đường Mặc Trầm thờ sâu, ngẩng mặt lên nhìn chăm chú vào mắt cô, cố gắng không vì nó mà có cảm xúc đáng chết với con thỏ trắng.

"Đây là cơ hội cuối cùng của em."

Bùi Vân Khanh mừng rỡ, "Cám ơn chú nhỏ!"

"Đừng vui mừng quá sớm!" Đem về mắt của cô nhìn ở trong mắt, Đường Mặc Trầm nhủ mày, "Nếu em lại dám không ngoan ngoãn, anh lập tức đưa em vào trường quân đội. không tốt nghiệp được thì đừng bao giờ nghĩ quay về đây."

Bùi Vân Khanh lập tức nghiêm chỉnh, "Nhất định rồi, em cam đoan sẽ ngoan ngoãn, chú muốn người ta làm gì, người ta sẽ làm cái đó, không làm theo sẽ là đứa trẻ bị méo miệng!"

cô bé trước mắt lại trở về bộ dáng vài năm trước, lém lỉnh, hoạt bát như vậy.

Nhưng mà hiện tại, quan hệ giữa họ là gì đây?

Đường Mặc Trầm không được tự nhiên nhủ mày.

"đi tắm rửa đi!"

"Yes Sir, Đường bộ trưởng!"

Bùi Vân Khanh ôm drap giường, cười rạng rỡ, chạy vào toilet.

Đường Mặc Trầm giơ tay lên che trán. Chú ý một trận hỗn độn trên giường, lại buồn bực một trận.

Đường Mặc Trầm à Đường Mặc Trầm, lúc trước Bùi đội trưởng đem cô bé giao cho mày, là muốn mày sẽ chăm sóc Bùi Vân Khanh như ruột thịt, sao lại có thể làm chuyện này với em ấy chứ?

Lại nhìn trên drap giường có vết máu, Đường Mặc Trầm nhủ mày đi tới, cầm lên.

Quả nhiên thấy ở giữa drap giường là một đóa hoa hồng đỏ thắm

Cái này, hẳn không phải là máu của anh, cho nên là cô sao?

Chi tiết mờ ảo trong đầu dần dần hiện lên, Đường Mặc Trầm quay mặt lại xem thắt lưng mình, quả nhiên thấy xương sườn có vài vết cào mới.

Đây là lần đầu tiên của Bùi Vân Khanh?!

nói như vậy, cô không hề có sinh hoạt cá nhân thối nát, thay đổi thất thường và xằng bậy.

thật đáng chết!

Đường Mặc Trầm nâng tay xoa huyệt Thái Dương. Ngày hôm qua muốn gì mà lại uống nhiều rượu như vậy, tại sao lại muốn đi vào xem cô ra sao...

Đường Mặc Trầm à Đường Mặc Trầm, mày xem mày đã làm gì đi!

Ngoài cửa, vang lên tiếng bước chân, giọng nói của lão quản gia vang lên.

"Thiếu gia, Thư kí Ôn đã đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thanh xuân là khoảng thời gian tốt đẹp nhất của đời người

"Bảo anh ta chờ tôi ở dưới lầu!"

Cởi áo sơ mi nhàu nhĩ, bắn thiu trên người ném vào thùng rác, Đường Mặc Trầm mở cửa ra ngoài phòng ngủ.

...

...

Trong phòng tắm.

Bùi Vân Khanh giơ tay lau nước trên mặt, thở dài một hơi.

Mặc kệ thế nào đi chăng nữa, cuối cùng anh cũng đồng ý sẽ tạm cho cô ở lại. Tiếp theo chỉ cần mình thể hiện thật tốt là được.

Nhúng khăn vào nước để lau người, chú ý tới gương treo trên tường, cô giơ tay phải lên, lau hơi nước trên gương đi.

Trong gương lập tức phản chiếu ra thân hình mềm mại của thiếu nữ, dáng người tinh tế. Nơi cần có da có thịt thì có da có thịt, nơi cần gầy thì sẽ gầy.

cô nhìn sát vào đó, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt mình.

Ngày hôm qua, cô vừa mới tròn 20 tuổi. không trải qua vụ nổ như đời trước nên trên mặt không có một vết sẹo nào. Đặc biệt còn vì anh mà nuôi tóc dài, da thịt trắng như gốm sứ, di truyền ngũ quan tinh xảo của mẹ, không có một chút nếp nhăn hay dấu vết nào của năm tháng...

20 tuổi, khoảng thời gian thanh xuân tươi đẹp nhất của đời người.

cô đã sống lại rồi, thật tốt!

Nhìn chăm chú vào gương, Bùi Vân Khanh chậm rãi cong khóe môi.

Đời trước, cô vẫn âm thầm mà đặt anh ở trong lòng. Nhưng mà, Đường Mặc Trầm chói mắt như vậy, hoàn mỹ như thế, càng làm cô tự biết xấu hổ, tự ái không dám thổ lộ.

Đời này, Bùi Vân Khanh tuyệt đối sẽ không làm lãng phí tuổi thanh xuân, phụ lại tấm lòng người đàn ông trong lòng mình!

Khoác khăn tắm vào người, cô bước ra phòng tắm, nhìn chung quanh một chút, nhìn ngay thấy vali của mình được quản goa đặt trong góc. cô bước nhanh tới, tay vừa mới cầm lấy vali, cửa phòng đã bị ai đó đẩy vào.

cô kinh ngạc ngẩng mặt lên, chỉ thấy Đường Mặc Trầm đang nhũn mày đứng ở cửa.

"Em chỉ muốn lấy quần áo thay thôi."

Sợ anh hiểu lầm, cô gái nhỏ vội vàng giải thích.

Người đàn ông không nói chuyện, chỉ là từng bước một ép tới gần.

"Chú nhỏ, người ta chỉ muốn lấy quần áo, không hề muốn chạy trốn mà..."

"Ngồi xuống!"

Vị bộ trưởng nào đó bá đạo ra lệnh.

Ót đùng vào gối đầu, Bùi Vân Khanh ngã ngồi ở cuối giường, anh liền cúi người xuống, bắt được chân phải của cô.

cô gái nhỏ vừa mới tắm rửa xong, da thịt trắng như tuyết, mịn mà nõn nà, bàn chân thon dài nhưng ngón chân lại búp măng như trẻ con...

Chân của cô, đẹp quá!

Chú ý tới bàn chân thiếu nữ có dấu tay màu xanh nhạt, Đường Mặc Trầm đưa tay sờ lên đó.

Đây là do anh hôm qua... nắm sao?!

Bàn tay ấm áp, lướt qua da thịt, làm cho người ta phải run rẩy.

Bùi Vân Khanh cong ngón chân lên, có chút không được tự nhiên mà rụt chân lại.

"Chú nhỏ!"

Nghe thấy tiếng của cô, Đường Mặc Trầm mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại, cầm trong tay định vị GPS lên.

"Đây là định vị GPS sẽ được lắp dưới chân em!" Đứng lên, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "không được gỡ xuống, không được làm hỏng, rõ chưa!"

Định vị GPS sao?

Thứ này được dùng cho phạm nhân đang tạm được tại ngoại mà!

Bùi Văn Khanh nâng chân trái lên một chút. Thôi quên đi, xem như là nể tình anh chết vì cô một lần, không giận nha.

Nhưng mà...

"Lúc em tắm rửa thì sao?"

"Đồ chống nước, em không đi bơi thì sẽ không sao."

Vậy là tốt rồi, dù sao cô cũng không thích bơi lội, chỉ cần anh không bắt cô đi quân đội, việc gì cũng dễ thương lượng.

Thấy cô nghiêng đầu cười trộm, Đường Mặc Trầm chỉ rằng cô lại đang vận động gân cốt chuẩn bị tìm cách chạy trốn, lòng mi tinh xảo nhắn thành hình chữ xuyên 川

"Đừng có nghĩ lung tung, một khi bị bắt ra hoặc là hỏng, nó sẽ lập tức gọi cảnh sát."

"Yên tâm đi, chắc chắn em sẽ không đi !" Bùi Văn Khanh đứng lên, "Hôm nay em tới trường được không?"

Nếu cô nhớ không lầm, hôm nay phải thi giải phẫu, nếu bỏ sẽ phải thi lại.

"Được!"

Đường Mặc Trầm lãnh đạm đáp lại.

Nếu cô thật sự hối cải, ngoan ngoãn đi học trong đã nói, vậy cây kiếm là mình cũng ở bên cũng vô ích.

Bùi Văn Khanh ngược mắt mỉm cười nhìn anh.

"Để chứng minh thành ý của mình, từ hôm nay trở đi, ngày nào em cũng về Đường cung, đồng ý để Chú nhỏ quan sát!"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Sao lại không thể giúp người đàn ông của mình tắm rửa!

Gần quan được ban lộc.

Tóm lại, nếu anh có người phụ nữ khác sẽ tính sau.

Còn bây giờ, cả người của Đường Mặc Trầm đều là của mình, cô sẽ từ từ mà chinh phục trái tim người trong lòng.

Cẩn môi dưới, Bùi Văn Khanh khẩn trương nhìn môi anh, sợ nghe được lời nói cự tuyệt.

Đường Mặc Trầm hít nhẹ một hơi, môi mọng mở ra, thốt ra một chữ.

"Được!"

Sau khi bị đưa đến La Gia, cô phải chịu đủ mọi loại ép buộc. Nếu anh đồng ý giữ cô ở bên cạnh, ít nhất cô còn có khả năng an phận.

Đường Mặc Trầm đã mấy lần dẫn người đi bao vây, triệt hạ tổ chức "La Sát ". Tuy nhiên, không phải là không có thương vong, không hề nghĩ có lại có động tĩnh lớn gì.

Thấy anh đồng ý, Bùi Văn Khanh mừng rỡ, cười sáng lạng.

"Cám ơn anh, chú nhỏ!"

đã bao lâu rồi, em ấy không cười như thế với mình rồi?

Đường Mặc Trầm cảm thấy ẩm áp, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chú ý vào gò má còn dính nước, theo bản năng giờ tay lên lau.

Lòng ngón tay chạm vào hai gò má, tạo ra một dòng điện khiến da thịt hai người đều hơi tê rần.

Dòng điện trong chớp mắt đó ngay lập tức theo đầu ngón tay đi vào trong lòng, làm trái tim anh đập loạn xạ theo.

Đường Mặc Trầm nhanh chóng rút tay lại, khuôn mặt lại phủ một tầng khí lạnh.

cô bé kia rất tinh quái. Ai dám cam đoan đây không phải là kẻ hoãn binh để cho mình yên tâm, buông lỏng cảnh giác. Đến lúc đó, cô sẽ nhanh chóng bỏ trốn mất dạng

"không được làm ra vẻ!"

Bùi Vân Khanh giờ tay phải lên, xòe bàn tay ra, cười nhu thuận.

"Tuyệt đối sẽ không!"

Môi của cô cong lên, lộ ra mấy cái răng nhỏ nhắn, chỉnh tề, làm cho Đường Mặc Trầm không kìm được mà nhớ đến chuyện xảy ra tối qua... hình như anh đã hôn cô, môi mềm mại, ngọt ngào như vậy...

Đáng chết!

Mình muốn hôn cô!

"Tốt nhất là như vậy!"

Xoay người, Đường Mặc Trầm sai bước đi vào phòng tắm.

Bùi Vân Khanh mở vali ra, nhớ tới vết thương của anh, vội vàng chạy tới mở cửa phòng tắm.

"Chú nhỏ, anh đang bị thương, cẩn thận đừng để dính..."

Trong phòng tắm, Đường Mặc Trầm đang cởi khăn tắm trên người. Đột nhiên thấy cô xông tới, vội vàng đem khăn tắm quấn quanh người lại.

Nhìn vào ánh mắt người đối diện, cổ họng trong tức khắc khô khốc, chữ "nước" nghẹn lại không thốt ra được. Bùi Vân Khanh không ngừng lảng tránh chỗ quan trọng, xoay người đi ra. Nhưng mới được hai bước, thiếu nữ dừng lại.

Vết thương đã bị nhiễm trùng, nếu lại dính nước, càng khó hồi phục.

Nếu hiện tại quan hệ giữa họ đã thân thiết như vậy rồi, cô cần gì phải lại kiêng kị này nọ nữa?

Dù sao, Đường Mặc Trầm là người đàn ông của mình, giúp anh tắm rửa thì có làm sao nào!

Vừa nghĩ đến đây, cô cắn cắn răng, hùng dũng, khí phách hiên ngang quay lại, đẩy cửa phòng tắm ra.

Tay không nắm giữ lực đạo tốt, trong chớp mắt cửa bị đẩy mạnh vào.

Đường Mặc Trầm nhú mày xoay người lại, ánh mắt rơi vào cô gái chỉ quấn khăn tắm.

"Em lại muốn làm gì?"

Bùi Vân Khanh bước vào phòng tắm, cầm lấy vòi hoa sen.

"Giúp anh tắm rửa thôi!"

Giúp mình tắm rửa sao?

cô điên rồi!

Đường Mặc Trầm còn đang sợ hãi, Bùi Vân Khanh đã đỡ lấy cánh tay bị thương của anh.

"Nâng tay này lên một chút, đỡ bị nước vào!" Nhanh chóng liếc mắt một cái, cô nhỏ giọng nói thêm một câu, "em nói trước, người ta chỉ giúp anh tắm phần trên. Còn lại anh tự tắm!"

không đợi câu trả lời, Bùi Vân Khanh đã cầm lấy vòi hoa sen, dòng nước chảy ra trên lưng anh, cô lấy tay mình lau vết máu trên người người đàn ông.

Thân hình này so với trong trí nhớ còn cao lớn hơn. Nhiều năm làm quân nhân, thường xuyên luyện tập nên cơ bụng sáu múi rắn chắc, dáng người cân đối rõ ràng, trên lưng còn có vài vết thương.

Ngón tay xẹt qua thắt lưng anh, chú ý thấy nơi đó có vài vết cào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Văn Khinh khuôn đỏ lên.

Đem qua, hình như cô dùng lực hơi mạnh...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bối rối giống cô gái nhỏ chưa trải đời

"Đau không?"

Ngón tay dừng lại tại vết cào, Bùi Văn Khinh nhẹ nhàng sờ từng vết thương cũ mới trên người anh.

Động tác của cô rất nhẹ, lại như một viên đá bị ném vào mặt hồ, khiến tim Đường Mặc Trầm gọn sóng.

Cảm giác phần eo đau nhói, trước mắt lại hiện lên cảnh cô ôm lấy anh, đáng thương, tội nghiệp kêu đau. Trong tức khắc, lửa nóng dâng lên.

Con bé chết tiệt này, nghịch lửa!

Xoay người, Đường Mặc Trầm một phát bắt được cổ tay nhỏ xinh của thiếu nữ.

đang xuất thần, đột nhiên cổ tay bị nắm lấy, trong lòng hoảng sợ, theo bản năng lui về sau một bước. Nhưng trượt chân một cái, mất thăng bằng, theo phản xạ bản muốn nắm lấy vật xung quanh. Cảm giác đã nắm được thứ gì đó, lập tức cầm thật chặt.

Xoẹt - -

Khăn tắm trên thắt lưng Đường Mặc Trầm lập tức rơi xuống.

cô chưa tỉnh hồn đứng lên, liếc mắt liền thấy...

Thân làm một người bác sĩ, đã giải phẫu thi thể và phẫu thuật cho biết bao nhiêu người, thân thể phái nam Bùi Văn Khinh cũng không xa lạ gì. Nhưng lúc nhìn của anh, cô vẫn bối rối ngượng ngùng như cô bé chưa trải việc đời

Trong đầu ong một tiếng, cô ngu ngơ hai giây, hốt hoảng ngẩng mặt lên, vòi hoa sen đang cầm lập tức phun nước vào mặt Đường Mặc Trầm

"Em xin lỗi!" cô nhanh tay lau nước trên mặt anh đi, "không phải em cố ý đâu!"

Nước trong suốt tinh khiết như trai ngọc trên tóc thiếu nữ càng thêm nổi bật, từ từ di chuyển xuống xương quai xanh, chậm rãi xuống phía dưới, giấu mình vào khăn tắm...

Đột lấy vòi nước, Đường Mặc Trầm nói to:

"Ra ngoài!"

Sợ dưới con nóng giận, anh sẽ lại đưa cô vào quân đội, Bùi Văn Khinh nhanh chóng lao ra phòng tắm. Cầm lấy vali chạy sang phòng đối diện mình, lúc này mới hoàn hồn thở dài:

Quả nhiên, yêu đương cũng cần có kỹ thuật!

Muốn theo đuổi vị đại nhân này, cô phải học tập thêm mới được.

Bỏ vali xuống, Bùi Văn Khinh nhanh chóng liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh.

Phòng này vốn dĩ là phòng cho khách nghỉ ngơi. Sau khi đến Đường cung, nơi này thành trở thành phòng của bản thân.

cô vẫn tưởng rằng anh đã sớm ném đồ trong phòng đi, để cho người khác dùng, không ngờ rằng, tất cả mọi thứ đều y nguyên như cũ.

trên giường sạch sẽ không một hạt bụi, con gối cực to mà anh tặng cô đang dựa trên đầu giường..

Thấy trên bàn có một cái hộp hình chữ nhật lớn nằm đó, cô nghi hoặc đi qua, lấy tay nhẹ nhàng cầm tấm thẻ trên đó.

trên thiệp là chữ của Đường Mặc Trầm. Bốn chữ phiêu dật được viết bằng bút máy - -

Sinh nhật vui vẻ!

Ngày hôm qua là sinh nhật mà vật này lại đặt ở gian phòng cô , chẳng lẽ là tặng mình?!

Bùi Vân Khinh nhanh chóng rút nơ đậm màu xanh bên trên, mở hộp ra, liếc mắt thấy ngay trong đó là cung tên màu đen tinh xảo.

Quả nhiên!

cô chỉ biết, đây là quà sinh nhật của mình!

Bùi Vân Khinh cong môi, lấy cung ra, ngón tay khẽ vuốt dọc khung cung. Ngoài ý muốn lại thấy có dòng khắc nhỏ. Cúi người xuống, chỉ thấy mặt trên có khắc một chữ " Vân " thoát tục.

Năm đó, cô học lại một năm. Thi được giải nhất môn lý toàn quốc, được một trường y khoa lớn gửi thư mời nhập học. Đường Mặc Trầm cố ý tặng một cái laptop, còn đưa cô đi chơi.

Thấy mình yêu thích cái cung bắn không muốn buông tay, anh liền hứa hẹn, chờ đến sinh nhật năm cô 20 tuổi, sẽ tặng cho Bùi Vân Khinh một cái cung để chúc mừng.

Nhưng không bao lâu sau, Đường Mặc Trầm đột nhiên ra lệnh sẽ đưa cô đến La gia.

Bùi Vân khinh luyến tiếc người đàn ông này, tất nhiên không chịu nhún hời độ anh lại cương ngạnh, nhất quyết không cho mình ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cô gái này, tâm tư thật ghê gớm

Bùi Vân khinh vẫn cho rằng, anh sẽ không bao giờ để ý đến mình nữa. không nghĩ rằng Đường Mặc Trầm vẫn nhớ tặng quà cho cô.

Còn đang ngẩn người, có ai đó đã gõ cửa phòng.

Bùi Vân Khinh cầm cung tên đi ra mở cửa. Là Đường Mặc Trầm ăn mặc chỉnh tề đang đứng ở ngoài.

Người đàn ông cao lớn chân dài, trời sinh làm mốc treo quần áo. Mặc áo sơ mi quân trang mùa hè, sơ - vịn thẳng thắn vào trong quần, hai chân càng thêm dài.

Đứng trong hành lang, anh vẫn khí phách mà trầm ổn như xưa. Từ đầu đến chân đều lộ ra hơi thở cao quý của người đứng đầu. So với ấn tượng trong kí ức của cô càng thêm tốt đẹp.

Mặc kệ đã nhìn anh bao nhiêu lần, trái tim vẫn đập loạn nhịp như cũ.

Ánh mắt đảo qua cái cung trong tay Bùi Vân Khinh, dừng lại ở khăn tắm trên người thiếu nữ, Đường Mặc Trầm khẽ nhún mày.

đã nửa ngày rồi, cô vẫn chưa mặc quần áo sal?

Tầm mắt lại đảo da thịt ẩm ướt, chú ý tới dấu ấn rõ ràng nơi bả vai, lông mày anh hung hăng dựng lên.

"sấy khô tóc, thay quần áo, ăn cơm"

"Ok, em lập tức xong ngay."

Đường Mặc Trầm xoay người đi ra cầu thang.

"Chú nhỏ!" Bùi Vân Khinh đuổi theo, "Cung này là tặng em?"

Vị bộ trưởng nào đó dừng lại, môi nhấp nhấp.

"không phải!"

Đúng là đồ khẩu thị tâm phi!

rõ ràng trên đó viết chữ "Văn" rồi, còn không chịu thừa nhận.

Bùi Văn Khanh bĩu môi, "em mặc kệ, ở trong phòng em chính là của em, người ta muốn muốn cái cung này! Cảm ơn anh, em rất thích!"

Ôm cung, cô vui vẻ trở về phòng.

Đường Mặc Trầm không biểu cảm gì, đôi mắt đen như mực không rõ thần sắc cũng đã không tự chủ được mà nhu hòa đi vài phần.

Chờ ở dưới lầu, thư ký Ôn nhìn thấy anh, lập tức bước nhanh đến, "Bộ trưởng, đã chuẩn bị xong máy bay, khi nào thì sẽ đưa tiểu thư ra sân bay?"

"không cần."

không cần?

Ôn thư ký kinh ngạc, lông mày cong lên.

Đêm qua, Đường Mặc Trầm gọi điện, hạ lệnh mình phải chuẩn bị để đưa tiểu thư vào trường quân đội. Còn dặn dò phải làm thật tốt, anh ta gọi vô số điện thoại, cuối cùng cũng làm xong thủ tục, bây giờ lại không cần nữa rồi?

"Thiếu gia!" Chu quản gia đi tới, "Bữa sáng đã chuẩn bị xong."

Hiện giờ Đường Mặc Trầm đã làm thượng tướng, còn là bộ trưởng, nhưng mà ở nhà, quản gia vẫn như thói quen gọi anh là thiếu gia.

Đường Mặc Trầm gật gù đầu, đi về phía nhà ăn, thản nhiên hạ lệnh.

"Đội lát nữa, chuẩn bị tài xế đưa cô ấy đi học."

Bác Chu nghiêng mắt, liếc mắt nhìn thư ký Ôn, Ôn thư ký cũng đang nhìn lại.

Hai bên trao đổi ánh mắt, quản gia Chu bình tĩnh đáp lại.

"Dạ!"

Đường Mặc Trầm đi vào nhà ăn, ngồi vào ghế chủ vị, ánh mắt rất tự nhiên xẹt qua bộ đồ ăn phía bên phải mình. anh dựa người vào ghế bên phải.

Đường Cung xây vài năm trước, là Đường gia xây mới.

Cha Đường nay đã lớn tuổi, đi lên cao lâu không tiện, hiện tại đang sống ở tư hợp viện trong nhà cũ nhà họ Đường.

Phòng ở ở đây, ngoài quản gia, nữ giúp việc, tài xế ở ngoài, chỉ có một mình anh.

Từ lúc đón Bùi Văn Khanh vào Đường cung, chỗ ngồi này dành riêng cho cô đến tận khi mình đuổi cô đi.

Nghe được tiếng đi thanh nhả trên cầu thang, Đường Mặc Trầm thu hồi tầm mắt.

Nhìn quản gia và Ôn thư ký, Bùi Văn Khanh lập tức vui vẻ cùng hai người chào hỏi.

"Ôn thư ký, bác Chu, buổi sáng tốt lành!"

Lúc trước cô ở Đường gia, hai người nay rất quan tâm đến mình. Mười năm không gặp, lúc gặp lại tự nhiên khó tránh khỏi vui sướng.

"Tiểu thư, buổi sáng tốt lành!"

Bác Chu và Ôn thư ký cùng lên tiếng đáp lại, trên mặt đều không có biểu cảm nhưng trong lòng lại là một trận thổn thức.

Đêm qua muốn sống muốn chết, thậm chí còn bắn Đường Mặc Trầm, lúc này vẫn có thể cười được?!

cô gái này... Tâm tư ghê gớm thật!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Còn nói cô lẻ mề, vậy cách ăn của anh còn chậm chạp đến đâu?

Bắt đầu một ngày mới thật tốt, là bắt đầu từ nụ cười của cô – Đường Mặc Trầm

...

...

“Khụ!”

Trong phòng ăn, truyền đến tiếng ho khan của Đường Mặc Trầm

Biết anh là đang ám chỉ mình nên nhanh lên, Bùi Văn Khinh bước nhanh hơn vào nhà ăn, thấy có ghế trống ở bên cạnh anh nên ngồi xuống, tầm mắt tự nhiên dừng ở trên người Đường Mặc Trầm

Xa cách mười năm Đường cung giấc mộng của Bùi Văn Khinh trong vô số đêm, hiện tại đã thực sự quay về đương nhiên cô muốn nhìn anh thật kĩ.

Đường Mặc Trầm tay trái nâng chén, tay phải cầm thìa chỉ là ở nhà ăn sáng, nhưng thất lung vẫn thẳng như từng.

Đương nhiên, cũng không cứng nhắc giống quân nhân bình thường, mà trong các động tác của anh lộ ra nét tao nhã của con em giới quý tộc phát ra từ tận xương tủy.

Đường gia vốn là danh môn, mấy trăm năm trước chính là thế gia, ba đời đơn truyền, Đường Mặc Trầm là quý tộc chân chính.

Màu vàng của nắng sớm từ cửa sổ sát đất theo vào, trên nửa người anh đều có một vầng sáng màu vàng nhạt, ngồi ở cạnh bàn Đường Mặc Trầm tựa như một bức tranh sống động được khắc họa từ nghệ nhân xuất sắc nhất, lóa mắt.

Cảm giác được tầm mắt của Bùi Văn Khinh, mày cong của Đường Mặc Trầm nhú lại.

“Còn lẻ mề?”

“Chỉ là đã lâu không có cùng anh ăn cơm chung...” Bùi Văn Khinh bưng lên chén cháo, cắn môi lấy dũng khí “Em rất nhớ anh.”

đã sống hai đời người, lần này cô tuyệt đối không thể lùi bước.

anh làm sao không giống như cô chứ?

Bùi Văn Khinh đến Đường cung ba năm, sớm chiều ở chung anh đã thành thói quen với sự tồn tại của cô, mỗi lần ăn cơm nhìn cái ghế trống rỗng trong lòng liền vắng vẻ.

Nắm lấy cái muỗng ở tay phải không gian xung quang cứng lại một giây, Đường Mặc Trầm rất bình tĩnh đem cháo đến miệng ưu nhã nuốt xuống.

“Ăn đi, không lát nữa nguội.”

trên mặt vẫn là bộ dạng thường ngày với biểu tình lãnh đạm với ngữ khí không gọi là thân thiết so với vừa mới rõ ràng là ôn hòa.

“Vâng!”

Bùi Văn Khinh khéo léo đáp lời, nâng bát lên ăn thật ngon lành.

Đêm qua không ăn cái gì hơn nữa cả đêm bị anh ép buộc, lúc này cô thật sự rất đói, một chén cháo đảo mắt là thấy đầy.

Bác Chu tiến lên một bước chủ động mở miệng “Thêm một chén cháo nữa cho tiểu thư nhé?”

“Được.”

Bùi Văn Khinh nghiêng mắt dừng ở cái chén trong tay Đường Mặc Trầm.

Lúc cô đến trong chén anh là chén đầy, cô ăn xong một chén thì trong chén hẵn còn nửa chén cháo.

Còn nói cô lẻ mề, vậy cách ăn của anh ta còn chậm chạp đến đâu?!

“Thiếu gia!” Quân gia đưa chén của Bùi Văn Khinh của giúp việc “Ngài cũng thêm một chén?”

Bùi Văn Khinh không nhìn ra manh mối, quân gia cũng tinh mắt nhìn ra vài phần.

Gần một năm nay thời gian dùng bữa sáng của thiếu gia chưa bao giờ vượt quá 10 phút, hôm nay anh đã ăn hết 15 phút.

anh thân là bộ trưởng, thời gian trân quý đến mức nào không cần hỏi cũng biết, vì Bùi Văn Khinh ở đây anh mới kéo dài thời gian.

“không cần.” Đường Mặc Trầm buông chén “Phía La gia để tôi nói cho.”

La gia là nhà mẹ đẻ của Bùi Văn Khinh.

Lúc trước, La Yên gả cho cha Bùi, La gia không đồng ý.

Cái này cũng khó trách, La gia có một công ty dược phẩm ở Long Thành không phải là giàu có đứng đầu nhưng cũng được cho là giàu sang, Bùi Phàm là cha của Bùi Văn Khinh, là lính nghèo ở một thị trấn nhỏ.

Hôn sự như vậy thật sự không môn đăng hộ đối, La gia đương nhiên không đồng ý.

Bất đắc dĩ người trong nhà phản đối, La Yên tính tình cương liệt cùng Bùi Phàm vụng trộm đi lĩnh chứng gạo nấu thành cơm, La gia cũng chỉ đành coi như không có đứa con gái này.

Bùi Văn Khinh trước kia cũng không biết chuyện, sau này ở cùng Đường Mặc Trầm cô mới biết mẹ cô là tiểu thư khuê các.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trong lòng có chút buồn bực

Nhưng từ trước đến giờ không qua lại với La gia, Bùi Văn Khinh không quan tâm cũng không muốn đến sự giàu sang đó, vì thế cũng không có ý định nhận người thân.

Sau này bị Đường Mặc Trầm đuổi ra Đường gia, cứng rắn đuổi về La gia, Bùi Văn Khinh mới bất đắc dĩ ăn nhờ ở đậu.

“Được.”

Bùi Văn Khinh rất ngoan.

Thời gian này, Đường Mặc Trầm từ trên ghế đứng lên.

“Em đưa anh.”

Bùi Văn Khinh thẳng người lần tới, bàn tay Đường Mặc Trầm liền rơi xuống bờ vai cô.

Biết tính tình của anh không thích người khác làm trái ý nên cô không kiên trì chỉ quay sang nhìn anh cười ngọt ngào.

“Chú à, buổi tối gặp lại.”

Mái tóc dài của cô buộc cao, ánh nắng sáng sớm chiếu vào gương mặt tươi trẻ, lớp lông tơ bên gò má bị ánh sáng nhuộm thành màu vàng nhè nhẹ, khóe môi cong lên có vẻ cực kỳ nhu thuận.

Hoảng hốt, thời gian như quay lại một năm trước.

Thời điểm anh không làm nhiệm vụ, mỗi sáng bọn họ sẽ cùng nhau ăn cơm.

anh công tác, cô đến trường cô vẫn luôn cười và nói lời tạm biệt với anh.

"Chú à, buổi tối gặp lại."

Khi đó, mỗi ngày của anh đều bắt đầu từ nụ cười của cô.

"Ừ!"

nhẹ đáp một tiếng, anh bước ra nhà ăn, qua phòng khách đi vào ngoài cửa trong ánh mặt trời.

Thư kí Ôn chạy đến mở cửa xe giúp Đường Mặc Trầm, anh nghiêng người ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe.

Khởi động xe, theo bản năng anh nghiêng mắt, một cái liếc mắt chỉ thấy cô đứng ở bên trong cửa sổ sát đất, đang ở hướng anh phát tay.

Trong lòng Đường Mặc Trầm đột nhiên toát ra một ý nghĩa – nếu hai người bọn họ có thể tiếp tục như vậy...

Điều này sao có thể rồi! Bùi Vân Kinh sẽ trưởng thành, một ngày nào đó sẽ gả cho chàng trai mà cô yêu mến.

không biết sau này, bạn trai của cô có ghét bỏ cô không còn trinh trắng hay không?

Gã đó dám!

Nghĩ đến chuyện cô cùng người đàn ông khác tình chàng ý thiếp, trong lòng Đường Mặc Trầm không khỏi bức bối.

Thu hồi tầm mắt, anh nhiu mày nhìn thẳng tài xế, nói ra hai chữ.

"Lái xe!"

...

...

Trong phòng ăn.

Vẫn liên tục đưa mắt nhìn xe Đường Mặc Trầm chạy ra khỏi con hẻm, Bùi Vân Kinh này mới thu hồi tầm mắt.

"Tiểu thư!" Bác Chu ở một bên nhẹ giọng mở miệng, "Con có muốn ăn chút món bánh ngọt hay không?"

Sáng sớm, vừa ăn điểm tâm xong liền ăn thêm bánh ngọt?

Bùi Vân Kinh nghi hoặc nghiêng mắt, chỉ thấy bác Chu mỉm cười giải thích, "Hôm qua, thiếu gia mang về một cái bánh ngọt, bác nhớ tiểu thư thích ăn nhất bánh ngọt caramen."

Bánh ngọt caramen?

Chú nhỏ lại không ăn đồ ngọt, mua thứ này làm cái gì?

"Chú mua?"

"Bác có nhìn qua cái hộp, là bánh ngọt số lượng có hạn ở tiệm Betty."

Betty là tiệm bánh ngọt cao cấp của tiệm bánh Long Thành, sinh nhật lần đầu tiên của cô ăn bánh ngọt caramen chính là Đường Mặc Trầm mua ở cửa tiệm kia.

Từ nay về sau, cô rất mê bánh ngọt caramen nơi đó.

Sau này mỗi lần Bùi Vân Kinh sinh nhật, anh đều đặt một cái ở nơi đó để chúc mừng cô.

Hay là...

Bùi Vân Kinh chạy nhanh vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra.

Quả nhiên, có một hộp bánh hình vuông vẫn chưa mở bao bì, cô dè dặt bung ra ngoài, đặt lên bàn bắt đầu tháo nơ, mở hộp ra.

Hương thơm bánh ngọt mê người đưa vào mũi, trang trí tinh xảo trên bánh, có dòng chữ "Sinh nhật vui vẻ".

"Bác Chu!" Bùi Vân Kinh quay sang, "Chú ấy chuẩn bị sinh nhật cho con sao?"

"Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, chỉ là..." Bác Chu rũ xuống rèm mắt, "Hôm qua thiếu gia về nhà rất sớm, ngoài bánh ngọt ra, còn mang về một hộp quà thật lớn."

Bác Chu từ nhỏ đã nhìn Đường Mặc Trầm lớn lên, không khó đoán được tâm tư của anh, biết trong lòng anh là luyến tiếc nhà đầu kia.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hoa khôi bảy con “0” của ngành

Thiếu gia nhà mình không chịu nói, Bác Chu cũng không dám nói chỉ có thể ám chỉ, bằng không sáng sớm sao cho Bùi Văn Khinh ăn bánh ngọt.

Nhìn chằm chằm vào bánh ngọt trước mặt, Bùi Văn Khinh vừa cảm động vừa bất đắc dĩ.

Đường Mặc Trầm này trong lòng anh rõ ràng quan tâm cô vậy tại sao phải cô đuổi đi?

Ngón tay cô đưa tới cái bánh rồi nâng tay đưa đến bên miệng, nghĩ nghĩ rồi cẩn thận đưa về chỗ cũ.

"Bác Chu, lúc tối chuẩn bị thêm vài món ăn, con muốn làm sinh nhật."

"Được." Bác Chu cười đáp lại, "Vừa vặn ngày hôm qua Mục trưởng Tây Giao đưa tới hai cái chân nai, chốc lát nữa bác đi mua một ít đồ ăn."

"Con đi trường học trước đây."

Đem hộp bánh ngọt sữa sang một lần nữa rồi cho vào lại tủ lạnh, Bùi Văn Khinh bước ra khỏi nhà ăn.

Bác Chu đưa cô ra đến cửa, vài lần do dự, rốt cục vẫn phải mở miệng.

"Tiểu thư, bác biết có vài lời bác không nên nói. Bác chỉ là hy vọng con hiểu được, thiếu gia làm tất cả là vì con."

Bùi Văn Khinh cười quay sang, "Bác Chu, bác yên tâm đi, từ hôm nay trở đi, con sẽ không bao giờ càn quấy nữa."

Chống lại ánh mắt sáng ngời của cô, khóe môi trên khuôn mặt già nua của bác Chu lộ ra nụ cười sùng nịnh.

"Vậy con đi trên đường cẩn thận, buổi tối trở về sớm một chút."

"Vâng."

Hướng Bác Chu gật gật đầu, Bùi Văn Khinh tiến vào chỗ ngồi phía sau xe.

Tài xế nổ máy xe hướng đi trong thành phố, cô tựa lưng vào ghế, người liền rơi vào trầm tư.

Trước kia cô tuy rằng càn quấy, nhưng cũng không phải là không biết nặng nhẹ, còn không đến mức ngốc nghếch đến đi hít thuốc phiện, tối hôm qua thuốc phiện rốt cuộc là từ đâu mà có?

"Tiểu thư, mình ở cầu vượt, vẫn là đưa cô đến cửa?"

Thanh âm tài xế đánh gãy suy nghĩ của cô, Bùi Văn Khinh quay mặt nhìn ngoài cửa sổ một chút, liếc mắt đối diện liền thấy cửa khoa y đại học Long Thành.

"Cầu vượt là được rồi."

Ở trường học cô luôn luôn kết giao ít, trừ bỏ những người chơi cùng cô là mấy người phú đại nhị kia thì không có người biết cô là người La gia và cùng Đường Mặc Trầm có quan hệ bí mật.

Đi xuống xe, Bùi Văn Khinh một đường chạy vọt vào lớp học.

Liếc một cái trong phòng thi, cô xoay người hướng lên lầu, đi vào phòng học 301.

Rón rén đẩy cửa phòng học ra, Bùi Văn Khinh vừa mới bước vào, trên giảng đài liền truyền đến một tiếng quát chói tai.

"đang làm gì?!"

Từ trên giảng đường âm thanh từ lão sư giải phẫu học Hoàng Uyển Oánh, cô là một trong những giám thị hôm nay.

Bùi Văn Khinh biết mình đến muộn đuối lý, đưa khuôn mặt tươi cười, "Hoàng lão sư, ngưng ngưng, em có chút việc đến muộn."

Lúc này bài thi còn không có phát đang nhằm chán chờ, nghe được thanh âm bên này, đồng loạt đưa tầm mắt qua.

Bởi vì hòn dỗi Đường Mặc Trầm, trong giờ học Bùi Văn Khinh chơi game, quấy phá các thứ mà thi cuối lại không biết một chữ, với thành tích ‘bảy điểm 0’ của môn học nên nổi tiếng toàn trường.

Nhìn cô xuất hiện, mọi người đều là hiện ra biểu tình "xem kịch vui", có người cười trên ghẹo.

"A, hoa khôi ‘bảy con không’ của ngành chúng ta đến đây!"

"Lúc này sẽ không ngay cả tên đã quên viết chứ?"

...

Bên trong phòng học, lập tức một mảnh cười vang.

Hoàng Uyển Oánh cũng không bị khuôn mặt tươi cười Bùi Văn Khinh đã động, sắc mặt nghiêm khắc, một chút cũng không có ý thỏa hiệp, "Đến trễ không thể vào thi được hoặc là thi lại hoặc là học lại!"

Suốt học kỳ, trong lớp của Hoàng Uyển Oánh cô chỉ xuất hiện một lần, đối với cô ta tự nhiên là ghét đến mức không muốn nhìn thấy Bùi Văn Khinh.

Bùi Văn Khinh thu lại tươi cười, vừa định phản bác, phòng học một bên kia đã truyền tới một giọng nam ôn hòa.

"Lão sư Hoàng, cho em ấy đi vào nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hoa khô của ngành – đá xanh và bùn

Bùn?

Đúng vậy, nơi bốn cô nương đi qua, hoang tàn!

- - Bùi Văn Khinh

...

...

Bùi Văn Khinh quay sang phòng học bên cạnh cầu thang, một người đàn ông đang nhìn cô nở nụ cười.

Đối phương đại khái khoảng 27 28 tuổi, thân hình cao gầy, sắc mặt ôn nhuận, áo sơ mi đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, cười lên làm cho người ta một cảm giác như gió xuân.

Khuôn mặt kia nhìn rất quen mắt, Bùi Văn khinh dừng một chút lập tức nhớ tới thân phận đối phương – lão sư được lý học Chu Đình An.

Vị này từ nhỏ là học bá, mười sáu tuổi đã tuyển vào đại học y khoa đến hai mươi bảy tuổi lấy được học bổng nước ngoài để học tiến sĩ đầu năm nay mới trở về, vừa làm nghiên cứu vừa dạy học ở khoa y, trong đại học y khoa vẫn là nhân vật truyền kỳ.

Đương nhiên, chỉ mình Bùi Văn Khinh biết – sáu năm sau, Chu Đình An được giải Nobel y học.

Hoàng Uyển Oánh nghiêng mắt, ánh mắt dừng trên thân Chu Đình An, trên mặt tươi cười "Nhưng mà Chu lão sư đã gần 15 phút!"

Dựa theo quy định của trường học, đến trễ quá 15 phút trong giờ thi thì không thể ở lại trong trường thi.

Chu Đình An cười "không phải còn có nửa phút sao?"

Đối phương cũng là lão sư nên Hoàng Uyển Oánh không tiện phản bác, quay sang hướng Bùi Văn Khinh ngạo mạn hất cằm "Còn không mau đi vào."

Bùi Văn Khinh bước nhanh đi lên bậc thang.

"Di động!"

Hoàng Uyển Oánh nhú mày nhíu nhíu.

Bùi Văn Khinh không để ý đến Hoàng Uyển Oánh móc điện thoại di động ra đưa tới Chu Đình An "Cám ơn Chu lão sư."

Chu Đình An nhận lấy di động "Đừng khách sáo, mau ngồi đi."

Bùi Văn Khinh gật đầu, liếc trái phải, thấy bên cạnh Thu Thụ Dao không có ai, nên đi tới ngồi xuống.

Thu Thư Dao là người có điểm số cao nhất khi thi vào năm ngoái ở trường Long Thành, nhập học liền được học bổng.

Bởi vì hai người đều là mỹ nhân, cùng tuổi càng trùng hợp là học cùng lớp cùng kí túc xá, mới vào học đã được chọn là hoa khôi của ngành khó tránh khỏi bị mọi người đem ra so sánh.

Dùng lời nói “Thu Thư Dao là người đá xanh, Bùi Văn Khinh là bùn đất.”

Nhìn Bùi Văn Khinh, trong mắt Thu Thư Dao cũng không hề che dấu vẻ chán ghét.

Thu Thư Dao chướng mắt Bùi Văn Khinh vì luôn làm theo ý mình, phóng túng, long bông, còn cô cũng chướng mắt Thu Thư Dao giả tạo, hai người không hòa đồng với nhau.

Mãi cho đến học kỳ thứ hai, Thu Thư Dao liên hệ giáo viên đổi ký túc xá mới, tranh đấu của hai người mới dừng lại.

Hai vị giám khảo bắt đầu phát bài thi, Bùi Văn Khinh cũng không gấp mà xem trước đề bài.

Ngồi bên cạnh cô, Thu Thư Dao đã nhanh chóng viết, đưa mắt liếc xéo Bùi Văn Khinh một cái Thu Thư Dao gờ bàn tay lên che lại phần giải đáp vừa viết xong.

Đem động tác của cô ta thu vào trong mắt, Bùi Văn Khinh chỉ cười lạnh.

Kiếp trước đã đến trường quân y làm và lấy được bằng Thạc sĩ, lại có kinh nghiệm lâm sàng phong phú loại đề bài đối với cô mà nói dễ như trở bàn tay, sao phải nhìn bài làm của Thu Thư Dao sao?

Và lại, cô ta đã sai ngay từ câu hỏi đầu tiên!

Lấy bút ra viết lên, Bùi Văn Khinh nghiêm túc làm bài.

Khác với bạn học đang cắn bút trầm tư suy nghĩ cô đã làm xong.

Cho dù đề thi này đối với cô chỉ là trò trẻ con nhưng cô vẫn là cực kì nghiêm túc từ đầu đến cuối kiểm tra lại một lần để xác định đáp án không có sai lầm.

Thành tích cô không để bụng nhưng mà cô để ý biểu cảm khi Đường Mặc Trầm biết thành tích của cô.

Kiểm tra xong bài thi xác định không có bất cứ vấn đề gì cô đang chuẩn bị đứng dậy nộp bài thi chỉ thấy Thu Thư Dao đã đứng lên một bước với tư thế ngạo mạn liếc mắt không tốt với cô, đi đến bàn giáo viên trước.

“Lão sư, em nộp bài”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bạch liên hoa ngậm máu phun người

Nhân nhật năm chữ, âm thanh giống như không cao nhưng đủ làm cho người bên trong phòng học nghe được, hiểu được ý không nói cũng hiểu.

Nhìn trên bàn thi tờ nào chữ viết cũng thanh tú, Hoàng Uyển Oánh gật đầu.

“Xem ra học bổng học kỳ này giành cho em rồi, chúc mừng em, Thư Dao.”

Bùi Văn Khinh bĩu môi, từ trên ghế đứng lên.

“Em cũng nộp bài.”

Bốn chữ này làm hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hoàng Uyển Oánh liếc cô một cái giễu cợt giật nhẹ khóe miệng “Viết cái tên thôi mà cũng cần thời gian dài như vậy?!”

Bên trong phòng học lại là một mảnh cười vang, ý cười trên mặt Thu Thư Dao lại càng tươi hơn.

Bùi Văn Khinh cũng cười cất bước đi tới, cô thản nhiên đem bài thi đặt lên bàn.

“Hoàng lão sư, em không chỉ viết tên, mà còn viết đáp án!”

Đáp án?

Hoàng Uyển Oánh khinh thường nhìn lướt qua trên bài thi, trên đầy đầy chữ viết xinh đẹp và không còn chỗ trống nào cả.

cô ta kinh ngạc đã cầm bài thi, tùy tiện nhìn vài đáp án và một số đáp án làm cho ánh mắt của lão sư hoàng tròn tròn mắt.

Đáp án đúng hết!

Thu Thư Dao đứng bên cạnh cũng đang liếc nhìn bản tay mình, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng Uyển Oánh tò mò dời tầm mắt qua chú ý đến bài làm của Bùi Văn Khinh cũng cảm thấy thất kinh.

Toàn bộ học kỳ chỉ ngủ trong học giờ không thì chơi game trong lớp, ngay cả tỉnh mạch chủ trên của tim cùng động mạch phổi còn không biết rõ, nay không chỉ có thể làm hết mà còn chính xác nữa.

Điều này sao có thể?

Thu Thư Dao ngược mắt nhìn về phía Bùi Văn Khinh chỉ thấy đối phương đang như rồng mây, khóe miệng hướng cô khiêu khích.

Nhất định cô ta đã copy bài!

“Lão sư” Thu Thư Dao hít nhẹ một hơi, đưa tay chỉ thẳng vào Bùi Văn Khinh “cô ta gian lận.”

Hoàng Uyển Oánh vốn dĩ đang còn giật mình nghe được câu này lập tức ngẩng mặt lên.

“Gian lận?”

“cô ấy copy đáp án của em!”

Thu Thư Dao vừa nói, vừa liếc mắt về vị trí cô ta đang ngồi, không nói gì thêm, cũng đã dùng ánh mắt ám chỉ tất cả.

một là học bá, một là học tra hai người lại đứng ngồi cùng một chỗ.

Bùi Văn Khinh cười lạnh.

Vị này thật đúng là có cơ hội sẽ đâm cô vài cái.

“Hoàng lão sư.” Chu Đình An bước lại đây “Có phải hay không thì phải điều tra rõ ràng trước?”

Khoa y có nguồn gốc trăm năm, luôn theo quy tắc chung ‘Cứu người trên hết, trung thực đứng đầu.’ căm thù gian lận đến tận xương tủy, nếu quả thật chứng minh Bùi Văn Khinh gian lận thật thì phải khai trừ.

Mặt Thu Thư Dao đầy vẻ nghiêm túc chính trực “Danh dự trăm năm của khoa y chúng ta là không thể hủy ở trong tay cô gái này, không bằng xử lý ngay tại hiện trường, hãy để sự thật lên tiếng.”

thật là một đóa Bạch Liên Hoa.

rõ ràng cô ý trả thù còn muốn giương cao lá cờ chính nghĩa.

Bùi Văn Khinh cố ý làm ra bộ dáng nôn nóng “Thu Thư Dao, cậu đừng nói bậy bạ.”

“Cậu có tạt giạt mình chứ gì?”

“Nếu điểm của mình cao hơn của cậu, thì cậu tính sao?” Bùi Văn Khinh hỏi lại.

Điểm cao hơn cô?

Thu Thư Dao hừ nhẹ một tiếng, khinh bỉ giật nhẹ khóe môi “Nếu điểm của cậu cao hơn của mình dù chỉ 1 điểm, thì mình sẽ ăn quyền sách giải phẫu này.”

“Đây chính cậu nói.” Bùi Văn Khinh ôm lấy cánh tay “Vậy thì mời Chu lão sư cùng các vị bạn học làm chứng, nếu số điểm của mình thua Thu Thư Dao thì mình chấp nhận thôi học. Hoàng lão sư, thấy thế nào?”

Lúc này thời gian làm bài đã kết thúc, các sinh viên khác đem bài thi nộp lên, về mặt hưng phấn chờ xem kịch vui.

Hoàng Uyển Oánh đã sớm chường mắt Bùi Văn Khinh, lúc này cầm lấy bút đỏ bắt đầu chấm bài.

cô ta chấm bài thi của Thu Thư Dao trước, chấm điểm từng câu từng câu, tờ thứ nhất chỉ sai một câu, tờ thứ hai có một câu hiểu lầm nên sai hai câu.

Chương 16: Về mặt khí phách của Bùi Vân Khanh

Hoàng Uyển Oánh đưa bút vung lên, trên cùng góc bên phải viết con số - 96 điểm.

Nhìn thành tích của mình, Thu Thư Dao hất cằm kiêu ngạo.

“Bùi Vân Khanh, tự cậu đến văn phòng khoa hay muốn mình đi với cậu?”

Đối với Bùi Vân Khanh, Thu Thư Dao luôn hận thấu xương, nếu có thể đuổi cô gái này ra đại học y khoa coi như là trút được con giận.

Bùi Vân Khanh nhún nhún vai “Bài thi còn chưa chấm xong, cậu gấp cái gì?”

Thu Thư Dao hừ lạnh một tiếng, ngạo mạn hất cằm lên, mấy bài giải phía sau, cô ta đều đã dùng tay che lại, Bùi Vân Khanh sao có khả năng vượt qua điểm cô ta được chứ.

một nhóm bạn học chung quanh đều đang chờ chế giễu, tất cả mọi người nhìn lại Bùi Vân Khanh lúc này đây thua là không thể ngờ được, thậm chí bao gồm cả Hoàng Uyển Oánh.

Tờ thứ nhất, đúng hết.

Tờ thứ hai, đúng hết.

.....

Hoàng Uyển Oánh liếc bài thi Thu Thư Dao một lần nữa, đưa mắt liếc xéo Bùi Vân Khanh một cái, lắc lắc đầu.

Tất cả các đáp án của Bùi Vân Khanh đều giống Thu Thư Dao, cô còn dám nói không nhìn sao.

Chỉ là...

Thời điểm nhìn đề trắc nghiệm kia, Hoàng Uyển Oánh nao nao.

Câu này Thu Thư Dao sai nhưng Bùi Vân Khanh lại đúng.

Hừ!

Nhất định là sao chổi, mèo mù đụng phải chuột chết.

cô ta lật tới tờ thứ hai, đảo qua trên mặt chữ viết xinh đẹp chỉnh tề, Hoàng Uyển Oánh dần dần đổi sắc mặt.

Phía sau đây chính là đề luận chứng, đáp án của Bùi Vân Khanh cùng Thu Thư Dao không giống nhau, mà là càng ngắn gọn và chính xác hơn Thu Thư Dao, cho dù cô ta cố ý xoai mói cũng không khơi ra điểm sai thậm chí lỗi chính tả còn không có.

“Hoàng lão sư” Bùi Vân Khanh mỉm cười “Em bao nhiêu điểm?”

Mọi ánh mắt đều dừng trên người Hoàng Uyển Oánh, cây bút đỏ trên tay cô ta rốt cục cũng phải đánh đáp án đó là chính xác.

Nhiều người nhìn chăm chú như vậy, cô ta không thể xử tùy tiện được.

cô ta không lên tiếng, chỉ yên lặng viết lên bài làm ba chữ số.

100 điểm.

Nhìn con số màu đỏ chói mắt kia tất cả mọi người đều ngừng thở, toàn bộ phòng học nháy mắt đều yên tĩnh đến mức kim roi có thể nghe, ngay cả Thu Thư Dao cũng làm sai đề bài, thế nhưng Bùi Vân Khanh lại được điểm tuyệt đối?

“Lão sư, cô chấm sai không?” Thu Thư Dao quát lên đầu tiên.

Bùi Vân Khanh tiếp lời “Ý của cậu nói Hoàng lão sư chấm sai?”

“Minh không có ý đó!” Thu Thư Dao ý thức được mình lỡ lời, đưa tay chỉ thẳng vào Bùi Văn Khánh “Nhất định ở trên người cậu có giấu đáp án, nếu không thì chắc chắn đã dùng phương pháp gian lận gì đó, người mà ngay cả tình mạch chủ trên cùng động mạch phổi còn không phân rõ, làm sao có thể được điểm tuyệt đối?”

Vị này thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Bùi Văn Khánh cười nhẹ.

Đối phương chủ động đem mặt lại gần, cô không đánh không phải là không cho đối phương mặt mũi sao?

Cất bước đi lên bục giảng, cô cầm viên phấn phác họa trên bảng đen.

Theo động tác của cô, trên bảng xuất hiện rõ ràng một bản vẽ cấu trúc mạch máu trái tim rõ ràng, không cần nói đến đám bạn học ngay cả Hoàng Uyển Oánh cũng cả kinh trợn mắt há mồm.

Bất kể đường cong trái tim hay vị trí hoặc tên mạch máu đều vô cùng rõ ràng.

Làm sao vẽ ra được, đây rõ ràng là máy in ra.

Đem tên mạch máu cuối cùng viết xong, Bùi Văn Khánh quay sang đem phấn bỏ trên bàn vuốt phần phấn trên tay ra.

“Nếu mọi người vẫn còn nghi ngờ mình, mình đồng ý thi hỏi đáp ở trước mặt mọi người, đề thi mọi người có thể ra đề. Nếu đáp sai một câu thôi, mình chấp nhận bị đuổi học lập tức, nhưng nếu mình thông qua cuộc thi...” cô nghiêng mắt nhìn về phía Thu Thư Dao, đôi môi anh đào khẽ mở chậm rãi phun ra năm chữ “Minh muốn cô ấy bị đuổi học.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đại cát đại lợi, hôm nay được ăn gà

Nếu làm gì sai mà chỉ cần nói xin lỗi à ừ thì cần cảnh sát làm cái gì? – Bùi Văn Khánh.

....

....

Đứng trên bục giảng, âm thanh cô không cao nhưng vẻ mặt bình tĩnh với chữ viết chắc chắn và đôi mắt vô cùng tự tin.

Thu Thư Dao nhìn vào mắt Bùi Văn Khánh, khiếp đảm nuốt từng ngụm nước bọt.

Thu Thư Dao cũng không thừa nhận Bùi Văn Khánh thật sự có năng lực như thế, nhưng lấy học vấn cùng tương lai của mình làm tiền đặt cược cô ta lại không hạ được quyết tâm.

Dù sao, ai biết được chữ ngờ chứ!

“Như thế nào?” Bùi Văn Khánh nhếch môi lên “Sợ rồi à?”

Đối mặt với kẻ địch, không thể nhượng nhịn, người can đảm sẽ thắng.

cô sớm biết Thu Thư Dao không có can đảm này.

Bốn phía đều là bạn học với vẻ mặt hưng phấn.

Dù sao bọn họ xem náo nhiệt cũng không sợ lớn chuyện hay mất mát gì thậm chí có người chủ động giật giấy nữa.

“Thư Dao, sợ cô ta làm gì, tôi không tin, cô ta thật sự có thể đáp đúng tất cả các câu hỏi?”

“Đúng vậy, đánh cược với cô ta đi!”

...

“Các em im lặng.” Chu Đình An bước đến bục giảng “Nếu chuyện này là hiểu lầm, trò Thu Thư Dao, sao không nói lời xin lỗi với bạn học Bùi đi?”

Biết đây là Chu Đình An cho mình một bậc thang để bước xuống, Thu Thư Dao cảm kích nhìn Chu Đình An, bước đến trước mặt Bùi Văn Khinh.

“Bùi Văn Khinh...”

“Dừng.” Bùi Văn Khinh đưa tay lên “Tôi không nhận lời xin lỗi.”

Thu Thư Dao nhú mồm “Cậu có ý gì?”

“Cậu chấp nhận thua cuộc.” Bùi Văn Khinh thuận tay cầm lấy quyển giải phẫu trên bài giáo viên học xé trang tiếp theo vỗ vào ngực Thu Thư Dao “Nếu ăn một quyển sách thì quá khó cho cậu, tôi nể mặt giáo sư Chu nên hào phóng một chút, cậu chỉ cần ăn một trang này là được.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt dừng trên hình ảnh trên ngực Thu Thư Dao, liền thấy màu sắc và hình ảnh rực rỡ minh họa của hệ thống sinh sản nam giới.

“Oa nga... May mắn, may mắn rồi, hôm nay được ăn ‘gà’.”

không biết ai ở phía sau không phúc hậu nói một câu.

Nháy mắt cả lớp cười vang.

Mấy nam sinh không khách khí huyết sáo.

Thu Thư Dao cảm thấy chuyện không ổn, vội cầm lấy vật kia lên nhìn qua, gương mặt xinh đẹp lập tức biến sắc.

“Bùi Văn Khinh, cô ...cô quá đáng lắm!”

Đem vật trong tay vứt xuống mặt đất, Thu Thư Dao đưa tay lau nước mắt chạy ra khỏi phòng học.

“Xin lỗi đã làm chậm trễ thời gian của mọi người.”

Bùi Văn Khinh lấy điện thoại trong hộp đựng, hướng mọi người cười cười rồi xoay người ra khỏi phòng.

đi thẳng xuống cầu thang, cô tùy tiện mở di động lên.

Đình, đình, đình...

Trong nháy mắt vài biểu tượng gửi từ Ninh Trạch Thiên.

Ninh Trạch Thiên là cháu trai của Ninh gia, lớn hơn cô hai tuổi, là phú tam đại chỉ biết ăn chơi, vốn không thi đại học nhưng trong nhà tài trợ thư viện của trường nên được nhận.

Bởi vì “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” mà hai người thường xuyên cùng nhau chơi đùa.

không biết như thế nào mà Đường Mặc Trầm biết được, anh còn cố ý bảo thư kí Ôn nhắc nhở cô không được lui tới với Ninh Trạch Thiên.

Bùi Văn Khinh vẫn cố ý không nghe lời, vẫn chơi thân với Ninh Trạch Thiên.

Tuy bên ngoài hai người là người yêu của nhau nhưng thực tế là ngụy trang – Ninh Trạch Thiên thích người cùng giới, nói ra hai người chỉ là chị em tốt.

Hôm qua đến quán ăn đêm mừng sinh nhật cũng chính là do Ninh Trạch Thiên bỏ tiền.

Nội dung nói chuyện của hai người thực chất đều hỏi cô “Thế nào”, “Ở đâu”

Bùi Văn Khinh lười nhắn tin, trực tiếp gọi điện cho hắn.

Điện thoại vừa gọi đã nghe được âm thanh vội vàng của Ninh Trạch Thiên vang lên.

“Văn Khinh, cậu đang ở đâu?”

“Trường học.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: “CHỊ gái HIẾU CHUYỆN” TRÀ XANH BIỂU

“Vậy là tốt rồi, ngày hôm qua cậu làm mình sợ muốn chết, mình còn tưởng cậu còn ở trong sở cảnh sát chứ.”

Đêm qua, tất cả bọn họ đều bị mang đi, Ninh Trạch Thiên đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì là không có việc gì mà, nhưng ba mình đã hạ thông điệp cuối cùng cho mình, nói nếu mình còn chơi chung với cậu một lần nữa sẽ tịch thu hết tất cả tiền của mình.”

Nghe nói không đúng, Bùi Văn Khinh nhú mồm “Thuốc phiện rốt cuộc là của ai mang theo?”

“Văn Khinh, không phải cậu nghi ngờ mình đấy chứ?” trong giọng nói của Ninh Trạch Thiên mang theo kinh ngạc “Bọn họ lục soát lấy ra trong túi của cậu. Mình nghe cha mình nói, sau khi ông ngoại cậu biết được thiếu chút nữa lên cơn đau tim, còn muốn đuổi cậu ra khỏi La gia nữa. ... Cậu sao rồi Văn Khinh. ... Alo. ... Văn Khinh. ...”

Bùi Văn Khinh cau mày không lên tiếng.

Bùi Văn Khinh vốn nghĩ rằng thuốc phiện là Ninh Trạch Thiên hoặc bạn hán mang đến rồi liên lụy đến cô, làm cô chịu tiếng xấu của người khác.

Nhưng không nghĩ đến tìm ra được trong túi của cô.

Trách không được cô cảm thấy tình huống không phù hợp, quả nhiên còn chuyện đằng sau nó.

Có lẽ, có người thừa dịp cô không chú ý đến liền đem thuốc bỏ vào túi của cô.

Ngày hôm qua là cuối tuần Bùi Văn Khinh không ở trường học, có cơ hội đụng vào túi cô nhất định là người trong nhà.

không vừa mắt với cô có mợ cả, hoặc mợ hai luôn tươi cười hoặc là ...

cô nhớ ra rồi, hôm qua cô rời giường đã trễ, xuống lầu ăn xong bữa tối, lúc lên lầu thấy chị họ La Gia Tuệ ở trong phòng cô, cô hỏi đối phương làm gì ở đó thì cô ta nói đang tìm mèo.

Thời điểm Ninh Trạch Thiên đến nhà đón cô La Gia Tuệ cũng ở đấy, lúc ấy Ninh Trạch Thiên đã rủ cô ta có muốn đi hay không, cô ta còn giả mù sau mưa rồi tỏ vẻ mình muốn ở nhà ôn tập để chuẩn bị cho kỳ thi.

Bùi Văn Khinh cười lạnh một tiếng rồi cầm điện thoại xoay người lên lầu.

trên lầu 4, một cô gái đáng vẻ ngoan hiền, ăn mặc trang nhã với mái tóc dài phát phối, đây là chị họ La gia Tuệ cùng học chung khoa y với Bùi Văn Khinh, đang cùng mấy vị bạn học đi xuống đây còn đang bàn tán về bài làm vừa rồi.

Bùi Văn Khinh bước đến vài bước, nở một nụ cười với cô ta.

“Chị họ.”

La Gia Tuệ nhìn cô trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Sao em ở đây?”

Lẽ ra cô ta phải ở trong sở cảnh sát chứ?

“Hôm nay là thi cuối kì, em không ở nơi này thi ở đâu?” Bùi Văn Khinh cười hỏi.

La Gia Tuệ cười cười, nhanh chóng che dấu xấu hổ trong mắt “Chị còn tưởng em không đến thi chứ.”

Bùi Văn Khinh nheo mắt.

Quả nhiên lợi hại, đem thuốc phiện trong túi cô rồi gọi điện tố cáo, sau đó hăm hại cô là hít thuốc phiện để cho ông ngoại không yêu thương cô nữa, thứ hai còn có thể ngăn cản cô không đến thi.

Nếu không đến thi ở học kì này nữa sẽ bị đình chỉ học, nếu học kì này bị đình chỉ nữa thì sẽ bị đuổi học.

‘Chị họ tốt’ này của cô là học bá không chỉ học tập lợi hại, mà hăm hại người khác cũng độc ác thật!

“Văn Khinh” La Gia Tuệ nhú mồm này thờ dài, trên mặt lộ ra bộ dáng chị họ tốt “Đêm qua em làm ông ngoại rất giận, chờ thi xong thì về nhà xin lỗi ông ngoại, biết không?”

Bùi Văn Khanh cười còn nhu thuận hơn cô ta.

“Vâng, em sẽ nghe lời chị dạy.”

La Gia Tuệ xoay người xuống lầu, đi đến góc cầu thang, xoay mặt lại nhìn Bùi Văn Khanh, giờ tay chào tạm biệt cô, nhưng trong ánh mắt hiện lên vẻ mặt lạnh lùng.

Đêm qua, lúc ông cụ La nghe được tin tức này thì giận đến mức suýt chút nữa bệnh tim tái phát và lúc ấy cũng đã ra lệnh là không cho phép ai đứng ra bảo lãnh cho Bùi Văn Khanh, nói rằng để cho cô ở trong cục cảnh sát tự kiểm điểm lại bản thân mình cho tốt, nhưng sao con nhóc này lại có thể ra ngoài đi thi được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: CHƠI TRÒ PHÚC HẮC VỚI cô, VẬY XEM THỦ AI PHÚC HẮC HƠI?

“Các bạn đi trước, mình đi toilet.”

Ý bảo các bạn học đi trước, La Gia Tuệ đi nhanh đến toilet nữ, đi đến một phòng lấy di động bấm số điện thoại của mẹ mình.

“Con là Gia Tuệ, vừa rồi con mới gặp Bùi Văn Khanh ở trong trường, ông ngoại không phải nói sẽ không cho người đi bảo lãnh cô ta ra sao, vậy ai bảo lãnh cô ta ra vậy... Mẹ cũng không biết à, kỳ lạ thật... Buổi chiều con còn chủ trì hoạt động trong trường, con cúp trước nha về nhà nói sau.”

Bùi Văn Khanh ở phòng kế bên, nghe La Gia Tuệ gọi cho mẹ cô ta, cô liền cong khóe môi.

Cùng chơi trò phúc hắc với cô vậy hãy cho các người xem ai phúc hắc hơn!

Cách khe cửa nhìn thấy La Gia Tuệ bước ra khỏi toilet nữ, Bùi Văn Khanh cũng bước ra theo, đi thẳng đến tiệm thuốc trong trường học mua hai hộp thuốc.

một hộp là thuốc tránh thai khẩn cấp phòng ngừa ngoài ý muốn – cô cũng không ngại mình có thai con của Đường Mặc Trầm nhưng giờ không phải là lúc thích hợp.

một hộp khác là cô đặc biệt chuẩn bị cho La Gia Tuệ.

Đời trước cũng vì La Gia Tuệ đặt thuốc phiện trong túi cô làm cho Đường Mặc Trầm hiểu lầm cô và đưa cô vào trường quân đội.

Làm cho hai người xa nhau 10 năm, Bùi Văn Khanh cũng vì vậy bị hủy dung nên cô đương nhiên không bỏ qua cho người “chị tốt” này.

Nghĩ đến Đường Mặc Trầm trong bụng cô lại lo lắng, móc điện thoại ra bấm số điện thoại của anh.

Điện thoại reo chuông, âm thanh thư kí Ôn vang lên.

“Tiểu thư, Bộ Trưởng đang họp, không thể nghe được điện thoại, cô có chuyện gì sao?”

“Tôi chỉ là muốn hỏi Bộ Trưởng xem có uống thuốc hạ sốt chưa và có phát sốt lại không?”

“Đã uống là tốt rồi.” ánh mắt Bùi Văn Khanh dừng lại cách sân thể dục không xa, cô âm thầm thở nhẹ một hơi trong lòng cô chợt nảy ra một ý.
“Chờ anh ấy họp xong thì nhắc nhở Bộ trưởng xem quỹ tích di chuyển trên điện thoại.”

“Được, tôi sẽ nhắc nhở Bộ Trưởng.”

Thư kí Ôn vừa cúp điện thoại thì hội nghị của Đường Mặc Trầm vừa chấm dứt và trở lại văn phòng.

Thấy anh bước vào thư kí Ôn lập tức nói lại “Dựa theo phân phó của Ngài, cách 15 phút tôi xác định vị trí của tiểu thư ở đâu một lần, cô ấy vẫn tiếp tục ngồi ở trường mà không có rời đi.”

Con bé này coi như cũng thông minh!

Đường Mặc Trầm ngồi ở trên ghế vừa lòng gật đầu, chợt nghe thư ký Ôn nói tiếp “Chỉ là vừa mới đến nhà thuốc.”

Nhà thuốc?

Nghe được câu nói này, người đàn ông vừa mới thả lỏng liền lập tức cau mày.

“Em ấy làm sao vậy?”

Bị bệnh sao?

không thoải mái?

Hay ngày hôm nay anh đã dùng quá sức làm cô bị thương...

“Chuyện này...” Thư ký Ôn ngăn ra “Cũng không rõ ràng lắm.”

Biết cô đi nhà thuốc nhưng anh lại không biết cô khó chịu ở chỗ nào?

Đôi mắt đen nhánh của Đường Mặc Trầm ngược lên nhuộm lạnh giá.

không khí bên trong phòng làm việc chợt giảm xuống vài độ.

Thư ký Ôn cảm nhận được sự tức giận của anh, sau lưng không khỏi phát lạnh.

“Tiểu thư mới vừa gọi điện qua, tôi nghe âm thanh của cô ấy tràn đầy sức sống, không hẳn là có đại sự gì, Ngài đừng nóng giận, tôi lập tức đi tìm hiểu.”

“Chờ một chút.” Đường Mặc Trầm gọi anh lại “Em ấy gọi điện thoại nói cái gì?”

“Tiểu thư hỏi ngài có uống thuốc hạ sốt chưa, có phát sốt hay không, còn bảo tôi nhắc ngài xem quỹ tích chuyển động trên điện thoại.”

Đường Mặc Trầm đưa tay qua, màn hình sáng lên.

trên màn hình lập tức hiện lên GPS, tượng trưng cho Bùi Văn Khinh là chấm nhỏ màu đỏ, cô ấy đang ở sân thể dục của khoa y, chuyển động nhanh chóng.

Chạy bộ?

không giống.

Chạy bộ thì chuyển động sẽ đều đặn nhịp nhàng, nhưng khi cô chạy thì lúc lên lúc xuống, đang làm cái quỷ gì đây!

...

...

Các bạn có thể đoán, cô nhóc Bùi này làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chuyện lúng túng trong cuộc sống cùng lắm như này thôi

Châm ngôn theo đuổi nam thần là trêu ghẹo!

một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần... Đến chừng nào anh động tâm mới thôi.

Bùi Văn Khinh

...

...

Đường Mặc Trầm nhú mảy nghi ngờ, đưa ngón tay phải lên chỉ vào chỗ hiển thị chi tiết hành động.”

Điểm đỏ vẫn đang chuyển động như trước, theo nó đi động, tự động biến thành một đường màu xanh đi động, trước là một chữ “S”, sau đó quay trở lại, tiếp theo xoay quanh hướng bên phải lại đi trở lại...

Bùi Vân Khanh chuyển động nhanh chóng, một từ tiếng anh thật to ở trên màn hình chậm rãi thành hình –

Sorry!

Nhìn chăm chú vào chữ tiếng anh trên màn hình điện thoại, hàng mảy đang cau lại của Đường Mặc Trầm chậm rãi giãn ra, đôi môi mỏng bất chợt cong lên nhẹ nhàng khó có thể phát hiện.

...

...

Khoa y Đại học Long Thành.

Đoàn xe chậm rãi chạy lái vào, dừng lại trước cổng trường.

trên xe là đoàn đại học ở nước ngoài đến đại học Long Thành để trao đổi khảo sát, Long Thành nổi tiếng nhất là khoa y, cũng là hoạt động chủ yếu cho chuyển viện thăm.

đi cùng với đoàn khảo sát còn có lãnh đạo của Bộ giáo dục, hoạt động lần này đúng là cực kì quan trọng đối với trường.

Hiệu trưởng và chủ tịch Hội sinh viên La Gia Tuệ đang dẫn đầu còn dưới bậc thang chủ yếu thành viên hội sinh viên.

Bởi vì hình tượng xuất chúng và vốn ngoại ngữ khá của La Gia Tuệ, nên trường học đặc biệt sắp xếp cho cô ta đến phụ trách cho đoàn khảo sát vì chủ yếu thành viên đều là người ngoại quốc.

Mọi người bước xuống, hiệu trưởng lập tức đi đầu phía trước nghênh đón, nở nụ cười lớn và giới thiệu.

“Đây là hội trường hội sinh viên – đại học năm thứ tư La Gia Tuệ, hôm nay em ấy đến đây để hướng dẫn cho mọi người.”

La Gia Tuệ thoải mái đến trước mặt mọi người dùng tiếng anh nói chuyện “Hoan nghênh các vị khôngngai đường xa đã đến đây, bản thân tôi cực kì vinh hạnh vì có thể giới thiệu mọi người lịch sử lâu đời của khoa y, hiện tại mời mọi người cùng nhau viếng thăm ngôi trường cô kính đã dạy chúng tôi.”

Nữ sinh mặc chiếc váy trắng, mái tóc dài thắt tha cùng với khí chất thanh lịch phương đông lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Nhìn biểu hiện xuất sắc của cô, không riêng gì hiệu trưởng và lãnh đạo trường, ngay cả các khách quý cũng vừa lòng gật đầu.

Mọi người cùng nhau đi, La Gia Tuệ liền giới thiệu cho mọi người về lịch sử của khoa y.

Vừa nói xong, cô ta cảm giác trong bụng đột nhiên có một trận khác thường, hơi đau đau.

Đưa tay lên che bụng lại, cô ta cố gắng đè nén sự không khỏe vẫn duy trì nụ cười trên mặt.

“Bức tường được chạm trổ trước mắt mọi người đây, hoa văn được khắc trên đó chính là lịch sử huy hiệu của khoa...” cô ta xoay người đứng ở mặt trước của bảng điều khiển “Ngay bây giờ, tôi đặc biệt muốn giới thiệu với mọi người, đây không chỉ là bức tường được khắc hoa văn, mà bản thân nó còn là bức tường vọng âm. Ở đây, chỉ cần mọi người phát ra một âm thanh rất nhẹ sẽ có tiếng vọng du dương lại. Có vị nào muốn thử một lần không?”

cô ta mỉm cười hỏi, lập tức có vài người đưa tay lên nóng lòng muốn thử.

La Gia Tuệ đang muốn mời một người lên thử, bụng đột nhiên quặn lên cuộn cuộn, một cái gì đó mạnh mẽ tuôn ra không thể khống chế được.

cô ta muốn khống chế nhưng đã quá chậm, chỉ nghe một tiếng “Phốc”, một làn hơi vừa phát ra khỏi làn váy cô ta.

Được vách tường vọng âm vọng lại, nháy mắt hóa thành một âm điệu dài uyển chuyển du dương.

Xi hơi trước mặt mọi người, chắc là chuyện mất mặt nhất trong cuộc sống này!

Lập tức, tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người cô ta.

Mặt La Gia Tuệ đỏ như lửa, hận không thể tìm chỗ nào chui xuống.

“thật lòng xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Nữ thần học bá trong chớp mắt thành nữ thần kinh

"À...." Hiệu trưởng cũng xấu hổ theo, vội vàng hoà giải, "Mời mọi người theo tôi vào bên trong xem một chút!"

"Đứng đứng đứng."

Mặt La Gia Tuệ đỏ bừng, bước lên cầu thang, cố gắng duy trì sự tao nhã

"Chúng tôi xây dựng theo phong cách âm dương ngũ hành. Đại sảnh này cũng mang đặc trưng riêng của phong cách Trung Quốc. Chính giữa chỗ ngồi này điêu khắc một vị nổi danh khắp thiên hạ thời xưa. Nghe đồn năm đó, nhân vật kia đi khắp thiên hạ, nếm bách thảo, vì dân chúng mà phân biệt ra thức ăn và dược liệu. Người nổi danh đó chính là thần thị nông. Chúng tôi dùng loại hương bồ cùi khi điêu khắc, nếu mọi người cẩn thận ngửi kĩ, có thể ngửi thấy mùi đàn hương thoảng thoảng quanh đây, các vị có thể thử xem."

Mọi người nhìn chỗ ngồi được điêu khắc tinh tế trước mặt, lại ngửi thấy mùi đàn hương ưu nhã, tất cả đều khen ngợi.

Hiện tại, bụng La Gia Tuệ lại quặn đau mãnh liệt, chỉ có hơn chứ không kém lúc trước.

cô ta đau đến nhàu mảy, đè lại bụng, chỉ cảm thấy có thứ gì đó trong bụng muốn trào ra.

"thật sự xin lỗi, em không thể đón tiếp được!" nói hết câu, hốt hoảng chạy về

Đúng lúc có một người trong đoàn khảo sát đi tới, muốn đến gần xem điêu khắc một chút, La Gia Tuệ tránh không kịp, va phải đối phương.

Thân thể cô ta lao đảo một cái, ngã nhào trên đất. Phía dưới, tinh hoa chảy ra.

"Sorry!"

Nam sinh ngoại quốc cao lớn anh tuấn đỡ La Gia Tuệ dậy, lại ngửi được thứ mùi khác thường hôi thối. Nhìn đến váy người đối diện, anh ta hốt hoảng lùi hai bước, che mũi lại.

Mọi người nghi ngờ nhìn qua, chỉ thấy trên váy trắng như tuyết của tiểu thư La gia ướt nhẹp một mảnh màu vàng ố vật. Làm sao La Gia Tuệ còn có nửa điểm nữ thần nữa?

"OH, MY GOD! (Chúa ơi) "

"Juses! (trời ạ) "

...Tất cả mọi người trong đoàn khảo sát kinh hãi thành tiếng, che mũi lùi lại mấy bước.

"La Gia Tuệ!" Hiệu trưởng tức giận tái mặt, "cô... Còn không nhanh chóng vào nhà vệ sinh!"

" Vâng... Em thật sự xin lỗi!"

La gia tuệ xấu hổ khóc lóc, ôm bụng quật cường đứng lên. Tuy nhiên giày cao gót trượt phải đám uế vật, cả người ngã nhào trên mặt đất, vội vàng đứng lên, cũng không để ý đến giày cao gót, khập khểnh chạy vào toilet.

Bộ dáng kia, thật sự vừa ghê tởm vừa buồn cười.

Hai vị trong đoàn khảo sát sớm đã không nhìn được, chạy ra ngoài đại sảnh nôn ra một trận.

"thật sự xin lỗi." Hiệu trưởng tức giận đến sắp học máu lại không tiện phát tác, chỉ có thể xấu hổ đề nghị, "Chúng ta đổi chỗ khác đi thăm quan nhé các vị!"

Mọi người đương nhiên đều hận không thể lập tức rời khỏi nơi này, một đám vội vã lao ra cửa.

Trong đại sảnh một lần nữa an tĩnh lại, Bùi Văn Khinh đang ở chỗ nép mình, che mũi đi ra.

Cầm điện thoại di động đăng tải danh clip lên trang web BBS của trường, Bùi Văn Khinh lạnh lùng cong môi.

"Học bá nữ thần sao? Lần này tôi muốn cô trải qua cảm giác khác của nữ thần!"

Cảm giác từ nữ thần học bá thành nữ thần kinh!

Tag này vừa được up lên, lập tức hấp dẫn mọi ánh mắt. Trong phút chốc một truyền mười, mười truyền một trăm...

Bùi Vân Khanh ngồi trong thư viện, chuẩn bị mượn vài cuốn sách ôn tập. Lúc này tag đã sớm thành hotsearch.

Ngồi đối diện là hai nữ sinh đồng học, nhìn tag không thể không chế được mà cười ra tiếng.

"Má ơi, điều này cũng thật là ác!"

"Nhưng mà rất buồn cười, haha..."

"Đúng vậy, haha..."

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thiếu nữ xinh đẹp uống rượu ngon trêu ghẹo chú nhỏ

"Các em nhỏ tiếng lại!" Quản thư đi tới, nhẹ giọng nhắc nhở hai người. Chú ý tới clip đang phát trên điện thoại, tò mò lại gần trộm liếc xem một cái, lập tức cũng cười to lên.

"Trời ạ, khẩu vị cũng nặng quá đi!"

âm thanh mấy người lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người.

"Sao thế?"

"trên trang web BBS của trường, hotsearch về học bá năm tư đại học - nữ thần La Gia Tuệ. một lời khó nói hết, tự mọi người xem đi!"

Trong thư viện luôn yên tĩnh, lập tức bộc phát từng đợt cười vang.

...

trên mặt Bùi Vân Khanh gọn sóng không chút sợ hãi, bình tĩnh lấy quyển "Hội chứng đuôi ngựa" trong giá sách xuống.

Bài chuyên ngành và giờ tiếng Anh đối với cô đều không có khó khăn, cô hoàn toàn không lo lắng gì. Nhưng nếu liên quan đến "hội chứng đuôi ngựa" có khả năng khiến người ta liệt, cô vẫn muốn ôn tập thật tốt. Dù sao không thể tiếp tục trượt môn.

Ôm mấy quyển sách mượn trong thư viện về ôn tập trong ngực, Bùi Vân Khanh lưỡng lự từng đi về nhưng không lập tức về La gia mà ngồi ở ngoại ô.

Bây giờ ông ngoại vẫn đang tức giận, trở về cũng bị mắng, tính cách ông ngoại cương liệt. Tuy rất muốn cô ra ngoài trải nghiệm nguy hiểm nhưng nếu xảy ra, ngược lại lại thành lỗi của cô.

Dù sao, ở La gia, chỉ có ông là đối xử tốt với cô.

Nếu giờ đi về, không bằng để ông ấy tỉnh táo lại một chút. Chờ đến khi thi xong, đi về giải thích thật tốt, bằng điểm lại chói lọi, cũng sẽ có chút sức thuyết phục.

Quản gia đang ở trong phòng bếp phân phó nữ giúp việc chuẩn bị bữa tối, nhìn thấy Bùi Vân Khanh ôm sách vào nhà, vội vàng ra đón: "Sao tiểu thư không gọi điện thoại, tôi sẽ bảo tài xế tới đón?"

"Dù sao cách chỗ này cũng không xa lắm, coi như là cháu tản bộ." Bùi Vân Khanh để sách xuống, "Bác Chu, đã chuẩn bị đồ ăn xong chưa?"

"Yên tâm, đã chuẩn bị xong xuôi. Tất cả đều là những món mà cháu và thiếu gia thích. Chân nai cũng nướng hoàn hảo." Chu quản gia cười âm áp, "Cháu cứ ôn tập cho thật tốt đi. Lát nữa, bác sẽ cho người bê hoa quả lên."

Rất cục có thể thấy cô gái này "Cải tà quy chính", ông cảm thấy thật sung sướng.

"Bác bận rộn như vậy, không làm phiền quản gia nữa, cháu xin phép lên lầu trước."

Ôm sách vào phòng ngủ của mình, Bùi Vân Khanh nhìn thời gian một chút, xoay người đến tủ quần áo trước mặt. Nhìn quần áo trong ngăn tủ không khỏi cau mày.

Những trang phục này đều là quần áo một năm trước. Khi đó cô vẫn là học sinh trung học, để tiện đến trường, hầu như quần áo Đường Mặc Trầm mua đều là T-shirt, quần đùi, kiểu dáng đều tương đối bảo thủ.

Bình thường mặc những đồ này đến trường còn tạm được. Nếu sinh nhật mà mặc sẽ khiến mọi người cảm thấy mất hứng.

Để ý túi túi đồ được bọc kĩ dưới góc tủ, lập tức hai mắt sáng ngời.

Cái quần này là cô dùng tiền lương làm thuê mua. Vốn chuẩn bị khi cùng Đường Mặc Trầm về phía nam vào tết âm lịch mặc, ai ngờ hôm sau anh đuổi cô ra khỏi Đường cung. Cái quần này chưa một lần mặc qua bị vứt xó dưới đáy tủ.

Đặt quần trên giường, Bùi Vân Kinh bước nhanh vào phòng tắm, cẩn thận tắm rửa, đem tóc dài sấy khô, thay váy, lấy mỹ phẩm trong túi xách make up đơn giản.

Nhìn chăm chú mình trong kính, cô gái hài lòng ngoác ngoác khóe môi.

Nâng cổ tay nhìn thời gian một chút, đoán chừng Đường Mặc Trầm sẽ nhanh chóng tan tằm về nhà, cô cầm lấy một nửa sách trên bàn, bước nhanh xuống lầu.

Người giúp việc đã trộn salad xong, Bùi Vân Kinh lấy bánh ngọt trong tủ lạnh ra đặt lên bàn. Lại lấy một bình rượu đỏ trong quầy bar, đổ vào ly thủy tinh.

Trải phẳng phiu khăn ăn, cô hài lòng nhìn lại số thức ăn trên bàn, xoay người trở lại sofa, trong tay ôm sách vở, ánh mắt lại qua cửa sổ sát mặt đất nhìn về phía ngoài cửa sổ.

...

...

Ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Váy chỉ dài miễn cưỡng đến bắp đùi

cô bé ấy mặc quần trắng tinh khôi... thế nhưng trên đó lại đan xen màu đỏ tươi của máu.... Thiên sứ gãy cánh sao?

Lúc ấy, tôi nắm chặt tay lại, tận đáy lòng đã thề.. cô bé này, tôi sẽ bảo vệ em cả đời

- - Đường Mặc Trầm

...

...

Xe Bentley màu đen đi vào Đường cung, trước cổng lớn thì dừng lại.

Đường Mặc Trầm mở cửa xe bước ra, cầm lấy máy tính cứng nhắc mà Ôn thư ký đưa, đi vào phòng khách, liếc mắt đã thấy ngay Bùi Vân Kinh trên ghế sofa.

cô bé nằm nghiêng, cuộn tròn người lại, thật giống như một con mèo.

Sách đã rơi trên thảm, tay phải vẫn đang cầm bút. Chiếc váy màu xanh lam như sóng biển, bao quanh thân hình trắng nõn gầy gò, miễn cưỡng được coi là dài đến bắp đùi.

Chân dài của người đàn ông bước tới, không để ý mà đi nhẹ nhàng hơn bình thường.

Khom người nhặt sách rơi trên đất đặt lên bàn trà, ánh mắt lại dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, không khỏi thất thần.

Mái tóc đen bóng như tơ lụa rơi tung ở đầu vai, khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ an tường, lông mi thật dài buông xuống nhàn nhạt in bóng trên gò má non mềm càng thêm nõn nà dưới ánh đèn, vài tia tóc rũ xuống sườn mũi, theo hô hấp Bùi Vân kinh đang đưa lên xuống.

Tư thái mang thêm mấy phần khả ái, càng nhiều hơn là mê hoặc lòng người.

Trong trí nhớ của Đường Mặc Trầm, hình như lúc mình không để ý, cô bé đã lặng lẽ trưởng thành.

Có tiếng bước chân mang lên nho nhỏ, quần gia Chu khoác quần áo cùng người giúp việc đi tới.

Đường Mặc Trầm nhanh chóng nâng tay phải lên, cầm lấy thảm ghế salon đắp lên người Bùi Văn Khinh, che lại bả vai và hai chân bị lộ ra... anh cũng không hy vọng sẽ có người đàn ông khác nhìn thấy dáng vẻ này của cô.

"Sai lại để cho cho em ấy ngủ ở đây?"

Giọng người đàn ông đã đề rất thấp lại, dù cố che giấu nhưng vẫn nghe ra sự không vui.

Mặc dù bây giờ là tháng Sáu nhưng buổi đêm trên núi vẫn rất lạnh, cô ngủ ở đây mà bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?

Quần gia Chu đứng ở bên cạnh ghế Soffa, nhỏ giọng mở miệng, "Tôi đã thúc giục tiểu thư vài lần nhưng cô bé nói phải đợi ngài trở về, cùng nhau đón sinh nhật."

Sinh nhật sao?

Đường Mặc Trầm khẽ cau mày, nghiêng mắt nhìn về phía nhà bếp. Nhìn thấy bánh ngọt và rượu vang đỏ trong một góc bàn ăn.

nói như vậy, cô còn chưa ăn cơm?

Đảo mắt về, Đường Mặc Trầm đưa tay đỡ bờ vai của Bùi Văn Khinh, cẩn thận dùng một tay ôm vai cô, cánh tay còn lại duỗi ra đỡ gáy của người trong lòng...

Bác Chu nhận ra thiếu gia nhà mình muốn ôm Bùi Văn Khinh lên lầu, lo lắng tiến lên một bước.

"Thiếu gia, trên người ngài bị thương, để tôi ôm cô bé đi!"

Đường Mặc Trầm nghiêng mắt nhìn quần gia, ánh mắt sắc bén như vị chúa tể mãnh thú đang bị người khác xâm phạm vào lãnh địa của mình.

Chỉ liếc mắt một cái đã khiến lưng Chu quần gia lạnh lẽo, cả người hoảng sợ, vội vàng cúi người lui ra ngoài.

Đưa cánh tay bị thương nâng chân Bùi Văn Khinh lên, Đường Mặc Trầm chậm rãi đứng dậy, đem cô ôm lấy, bước lên lầu.

Bị kinh động, Bùi Văn Khinh mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn đến gương mặt quen thuộc trước mắt, lập tức tỉnh táo hơn phân nửa.

Đường Mặc Trầm?

anh đã trở lại, hơn nữa... đang ôm mình lên lầu.

không phải tay anh đang có vết thương sao, sao lại dùng sức?!

Phản ứng đầu tiên của Bùi Văn Khinh chính là mình phải nhảy xuống. Nhưng người đàn ông hoài bão to lớn lại ảm áp, khiến bản thân không kìm được mà tham lam luyện tiếu

Nếu không phải cô ngủ, không biết anh phải đắn đo bao lâu mới bằng lòng ôm mình.

Cánh tay đang khoác trên bả vai Đường Mặc Trầm lặng lẽ ôm chặt, Bùi Văn Khinh không dấu vết nhích lại gần anh, đem mặt giấu trong cổ của người đàn ông. Đường Mặc Trầm có làn da ảm áp mà bóng loáng, trên người lại có mùi đàn hương nhàn nhạt.

thật hy vọng cầu thang này vĩnh viễn không đi hết, bản thân có thể ở trong lòng anh cả đời!

Theo từng động tác bước đi của Đường Mặc Trầm, mặt cô từng chút từng chút nhẹ lướt qua cổ của người đàn ông, tóc dài lạnh lạnh như sợi tơ bướng bỉnh theo cổ áo người bên cạnh luồn vào. Giống như cánh tay lạnh giá nhỏ bé nhẹ nhàng mà vuốt ve da thịt của anh, chỗ nào cũng quạt gió đốt lửa.

một chút tỉnh táo dâng lên trong lòng, Đường Mặc Trầm nhẹ hít một hơi, bước nhanh hơn vào phòng ngủ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thiếu

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thẩm vấn và phán quyết

Đường Mặc Trầm dời tầm mắt, "Ai bảo em mặc loại quần áo kiểu này, đắp kị thảm vào!"

Bùi Văn Khinh đánh phải đem tấm thảm mình để hồ hững khoác lên bả vai. Vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, nhỏ giọng than thở.

"Em cảm thấy rất đẹp mà!"

Người đàn ông nào cũng đều hy vọng cô ăn mặc càng mát mẻ càng tốt. Bất mình quán kìn thế này, chắc chỉ có Đường Mặc Trầm lớn lên đầu gối!

Nhìn cô bé chu môi, Đường Mặc Trầm âm thầm cảm thấy có chút hối hận.

Nhủu mảy, anh lại ra ngoài. Bùi Văn Khinh chỉ coi như anh đang giận dỗi, chân trần đuổi theo tới hành lang.

"Chú nhỏ, anh đừng nóng giận mà. Nếu anh không thích lần sau em sẽ không mặc nữa..."

Đường Mặc Trầm quay người lại, để ý cô đang chân không giẫm trên đất, lại cau mày lại.

Mỗi lần đến kì đều đau bụng kinh, thế mà còn chân không chạy loạn.

"Lên giường đi!"

Bùi Văn Khinh không dám phản kháng, đành phải xoay người trở về, làm ổ trong chăn ấm áp.

Hừ!

Lên thì lên, chỉ mong sau này đừng có mà thích người ta nhé!

Đồ lớn rồi mà còn ngu ngốc, lớn lên mà còn đầu gối...

Nếu không phải vì anh, mình sẽ ăn mặc ít như thế sao?

Đúng lúc này, bụng cô vang lên mấy tiếng "lỗ lỗ". Theo bản năng, Bùi Văn Khinh liếc mắt đến cái bánh ngọt trên bàn, lại bắt buộc bản thân thu hồi tầm mắt.

"Cho rằng mình là bộ trưởng thì rất giỏi à? Chờ ai đó về đến tận bây giờ, đói bụng muốn chết mà chỉ biết mắng nhiếc người ta!"

Cầm chặt một cái gối, cô phát tiết ném nó ra cửa.

Cửa phòng mở ra, Đường Mặc Trầm đi ra ngoài đã quay lại, trong tay còn cầm chai rượu đỏ cùng hai cái ly.

Nhìn cái gối đầu đang bay một vòng cung đẹp mắt, Bùi Văn Khinh hóa đá ở tại chỗ.

Người đàn ông nhanh tay nhanh mắt, hơi dịch sang bên cạnh, tránh né thành công "âm khí" đang bay tới. Gối đầu bay thẳng ra cửa, gây ra một tiếng vang nặng nề ở hành lang.

Cứ nghĩ rằng Đường Mặc Trầm tức giận bỏ đi, ai mà biết được anh chỉ đi ra ngoài lấy rượu chứ?

Bùi Văn Khinh ngồi ở đầu giường, khóc không ra nước mắt, gục đầu xuống không dám nhìn về mặt kia.

"Chú nhỏ, Em... Người ta không phải cố ý, em không phải nhưng mà anh, không phải... Em không nghĩ là anh... không phải, em..."

Tiếng bước chân từng bước từng bước tới gần, làm tim cô cũng từng chút từng chút sợ hãi theo.

Xong rồi xong rồi, lần này nhất định anh sẽ đem mình đuổi ra ngoài.

không khí dường như cô đọng lại, Bùi Văn Khanh nắm chặt hai tay, chờ sự thăm vấn và phán quyết của bộ trưởng nhà mình.

"Sinh nhật vui về!"

trên đỉnh đầu, giọng người đàn ông giống như tiếng đàn công-bat du dương, thậm chí còn có chút ôn nhu.

Bùi Văn Khanh kinh ngạc ngược mắt, ánh mắt xẹt qua bánh ngọt trong tay anh, lại nhìn qua ánh nến chập chòn, dừng ở khuôn mặt anh tuần kia.

"anh... không đuổi em đi sao?"

Đồng tử Đường Mặc Trầm co lại, "Sao em lại cho rằng anh đuổi em đi?"

"Mới là lạ đó!" Khóe môi thiếu nữ cong lên, "Em cũng muốn ước trước nến."

Ánh mắt một lần nữa dừng lại trên bánh sinh nhật. Hai tay Bùi Văn Khanh tạo thành hình chữ thập ở trước ngực, nhắm mắt lại.

Trước kia nói hứa hẹn ước nguyện gì đó, đều cảm thấy thật viễn vông không có thật. Nhưng ngay cả mình cũng có thể sống lại, cô tin tưởng trên thế giới này chuyện kỳ diệu gì cũng có thể xảy ra. Vì thế phá lệ trịnh trọng thành kính.

Đường Mặc Trầm đang cầm bánh kem, nhìn ánh nến hắt lại ánh sáng trên mặt cô bé, không khỏi sinh ra vài phần tò mò.

Thành kính như vậy sao, em ấy đang ước nguyện gì vậy?

"Được rồi!" Bùi Văn Khanh đã mở mắt. Cố gắng thổi "phù phù" thổi nến.

"Giờ chúng ta vừa ăn bánh vừa uống rượu được không?"

Nhìn dáng vẻ vui vẻ của cô, Đường Mặc Trầm đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Rót đầy hai ly rượu, anh nâng ly, ly còn lại đưa cho cô.

Bùi Văn Khanh nâng ly rượu lên, đôi mắt sáng trong chống lại tầm mắt đối diện.

"một ly này, em thật lòng nói xin lỗi chú nhỏ. Mọi chuyện lúc trước đều là do em không tốt. Về sau em nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh nói!"

...

...

Ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cục cưng chỉ biết là chú nhỏ hiểu rõ người ta nhất thôi!

Rượu đỏ mà em ấy uống như vậy sao?

Bụng rỗng uống rượu, cô còn cần dạ dày nữa không vậy!

Đường Mặc Trầm nhủ mảy may đưa tay qua, lấy ly rượu của Bùi Văn Khanh đi, cắt một miếng bánh đưa đến cho cô bé.

"Ăn một chút đi."

"Cám ơn chú nhỏ!"

cô cầm lấy miếng bánh ngọt, quay về phía anh cười ngọt ngào. Xắn một miếng bánh vào miệng, hưởng thụ nheo hai mắt lại.

Từ trong trường quân đội đến chiến trường, một miếng bánh ngọt nhất định là thứ xa xỉ, chưa cần nói đến mỹ thực cao lương.

Đường Mặc Trầm ngồi ở ghế sofa nhìn qua, thiếu nữ cầm một miếng bánh ngọt, đưa đến trước mặt anh.

"Chú nhỏ cũng ăn đi!"

"anh không đói!"

Rượu vào can đảm lên!

một ly rượu lót bụng, trong bụng nóng đến nỗi muốn hò hét. Tim đập rộn ràng, hai má ửng hồng, lá gan cũng lớn hơn.

"Đây chính là bánh sinh nhật của người ta!" cô chu cái miệng nhỏ nhắn đem đĩa bánh đến trước mặt anh, có thể mềm mềm trắng trắng bắt đầu làm nũng, "một miếng thôi, ăn một miếng thôi mà, chú nhỏ?!"

âm thanh cô bé mềm mại, lông mi dài dưới đôi mắt ngập nước trong suốt, giống như muốn thể hiện nếu người trước mặt không ăn bánh, cô sẽ thương tâm đến chết.

Đường Mặc Trầm đành phải hé miệng, cầm lấy đĩa bánh thiếu nữ đưa.

Cầm lấy cái đĩa mà anh đã dùng nhét vào miệng mình, liếm phần kem bị rơi ra ngoài. Bùi Văn Khinh thỏa mãn khẽ cong khóe môi.

Đây được tính là hôn gián tiếp rồi nhé!

Đường Mặc Trầm chậm rãi nhai kỹ bánh ngọt trong miệng, nhấp nhẹ một ngụm rượu đỏ, nhìn cô ăn ngấu nghiến.

Nhìn cô lớn như vậy rồi mà vẫn để dính kem trên môi. Lại nhìn cô vurun đầu lưỡi béo mập liếm nó. Rồi nhìn cô nhẹ nhấp đôi môi như mèo con nheo lại mắt để hưởng thụ hương vị...

Miệng của anh trong nháy mắt khô ráo, cảm ly rượu uống một hơi cạn sạch. Đường Mặc Trầm vurun người đứng dậy, thuận tay cầm lấy ly và bình rượu.

"Ngủ sớm một chút."

Vừa đi tới cửa, âm thanh ngọt ngào nhu thuận của thiếu nữ lại vang lên.

"Chú nhỏ, anh còn chưa tặng quà sinh nhật!"

Đường Mặc Trầm ngăn ra.

Cái phản khúc cung kia là do mình tốn rất nhiều tiền đặt làm ở nước ngoài. cô nhóc xấu xa này rõ ràng yêu thích đến nỗi không muốn buông tay. Bây giờ lại còn đòi quà sinh nhật nữa sao?

Đương nhiên, làm người lớn, không thể cùng một tiểu nha đầu đang hăng hái tranh luận được.

Xoay người, thản nhiên hỏi, "Em muốn gì?"

Đợi được câu nói này của anh rồi!

Bùi Văn Khinh đứng ở bên giường, nghiêng đầu, cười giống như một tiểu hồ li.

"Cục cưng muốn cái gì, chú nhỏ đều cho sao?"

Đường Mặc Trầm ngửi được mùi âm mưu, đôi mắt đen như mực nguy hiểm nheo lại.

"nói nghe một chút!"

Nếu cô bé chết tiết kia nghĩ như vậy là có khả năng dụ mình tháo định vị ở chân ra. Vậy thì cô đã suy nghĩ nhiều rồi!

Để dếp lê đến trước mặt cô, Bùi Văn Khinh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không chút tránh né mà nhìn lại vào mắt anh.

"Trước kia là do em không hiểu chuyện can quấy, giờ anh tha thứ cho em có được không?"

Ngọc lưu ly nhỏ vụn trong cây đèn hắt ra, chiếu vào con người đen bóng của thiếu nữ, bùng tính trong bầu trời đêm ngân hà.

Ánh mắt kia, có lo lắng không yên, còn có tia hi vọng.

thì ra, là do anh nghĩ nhiều.

Sống cùng cô ba năm, Đường Mặc Trầm vẫn luôn tin tưởng cô bé không phải là đứa trẻ nghịch ngợm phá phách, chỉ là đôi khi còn cố chấp tùy hứng.

Nếu thật sự giận cô, mình đã sớm mặc cô tự sinh tự diệt, còn cho cơ hội hết lần này đến lần khác? Nếu đổi thành người khác, sự kiên nhẫn của bản thân sẽ là con số 0.

Nhìn chăm chú vào ánh mắt cô, trong đầu lại hiện dòng chữ " Sorry " trên màn hình cái, ý chí sắt đá tan rã thành từng mảnh mềm mại.

" Được."

cô mừng rỡ, tiến lên một bước, hai tay ôm lấy hông anh.

" Người ta biết ngay là chú nhỏ hiểu người ta nhất mà!"

Mặt dán chặt vào lồng ngực của người đàn ông. Đột nhiên giờ mới ý thức rằng mình có chút đắc ý vênh vào, theo bản năng muốn buông tay. Nghĩ lại, cần rằng nhỏ ôm chặt hơn.

Dù sao cũng đều là ôm, ôm một lát còn hơn không có gì!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Làm sao chộp mắt được đây!

Đầu của cô gái tựa sát vào ngực anh, mùi hương trên tóc thoang thoảng dưới mũi của anh.

anh luôn luôn không thích phái nữ dùng nước hoa, nhưng mà mùi trên người cô thì lại khác.

Nhàn nhạt, giống như loài hoa hoang dã trên núi vào mùa xuân, trong thanh nhã mang theo hương thơm ngọt ngào, hoàn toàn không hề mang theo chút cảm giác khó chịu nào.

anh kim lòng không đành hít sâu, đem hương thơm ngào ngạt kia hít thật sâu vào lòng.

Bùi Vân Khanh lặng lẽ ngược mặt lên nhìn biểu tình của anh, thấy anh tựa hồ không có ý tức giận, lúc này thừa thắng xông lên.

"Chú à, chúng ta làm hòa với nhau nhé?"

Trong hơi thở của cô mang theo ngọt ngào quyến rũ của kẹo ngọt, hòa với chút men nồng.

Dưới ánh đèn, môi cô như đóa hoa sau cơn mưa, lấp lánh dưới ánh mặt trời, dụ dỗ người đến hái.

anh có thể tưởng tượng được mùi của cô, nhất định sẽ ngọt như chiếc bánh chiều nay, chỉ cần anh cúi đầu thấp một chút, là có thể hôn đến.

Giống như ma xui quỷ khiến, anh chậm rãi cúi người xuống, dán sát đến gần cô.

Cảm nhận được hơi thở của anh đang tới gần từng chút một, trái tim của Bùi Vân Khanh càng đập nhanh hơn vài phần.

anh muốn hôn cô sao?

Tim của cô đập loạn.

Khoảng cách giữa hai người từ từ ngắn lại, hơi thở đều hòa lẫn vào nhau, cảm nhận được hơi thở của anh đang phả ả áp lên môi mình, thân thể cô không thể tự chủ bắt đầu run rẩy.

Chỉ một cái run khe khẽ đó lại một lần làm Đường Mặc Trầm giật mình tỉnh giấc.

Đường Mặc Trầm, mày điên rồi!

Mạnh mẽ thẳng lưng, Đường Mặc Trầm lui nhanh về phía sau, thoát ra khỏi vòng tay của cô.

Bùi Vân Khanh bất ngờ không phòng ngự, ngã ngốc tại chỗ.

"Ngủ sớm một chút!"

nói nhỏ một tiếng, Đường Mặc Trầm xoay người đi ra khỏi phòng của cô, thuận tay giúp cô đóng cửa phòng.

Vừa rồi rõ ràng là muốn hôn cô , sao lại nói đi là đi ?

Người này, lật mặt còn nhanh hơn lật sách!

"Chú à!"

Bùi Văn Khanh đuổi tới cửa, tay nắm đồ vặn cửa, lại dừng động tác lại.

Có lẽ do cô nôn nóng quá, vẫn nên chậm rãi thôi, nếu lỡ chọc anh nổi giận, nói không chừng lại sẽ đem cô quăng trở về La gia.

...

...

Phòng ngủ đối diện.

Đường Mặc Trầm đưa tay đóng cửa lại, đem bình rượu ném mạnh ở trên bàn.

anh rất tức giận.

không phải giận Bùi Văn Khanh, mà là giận chính mình.

Tối hôm đó là vì say rượu mới có thể không khống chế được, hiện tại anh đang ở vào trạng thái cực kì thanh tỉnh, tại sao có thể sinh ra ý nghĩ không an phận với cháu gái của mình? !

Nhưng ngược lại, càng đề nèn thì gương mặt của cô lại không ngừng xuất hiện trước mặt anh.

Lúc cô ăn bánh ngọt dùng đầu lưỡi liếm môi, hoặc khe rãnh như ẩn như hiện lộ ra trước ngực cô, hoặc dáng vẻ cô uốn cong người rên rỉ dưới thân anh...

Ở nơi nào đó trên người anh, sớm đã không chịu được bắt đầu ngẩng cao đầu.

Đường Mặc Trầm bước nhanh vào phòng tắm, quần áo cũng không cởi đã bật vòi hoa sen lên, nước lạnh bang ào ào trút xuống đầu, thân thể đang xôn xao rồi cực khôi phục lại bình tĩnh.

Kéo quần áo ẩm ướt trên người xuống, anh cầm khăn tắm quấn quanh người, lấy chiếc khăn khác lung tung lau nước trên đầu, đi ra khỏi phòng tắm nằm lên trên chiếc giường lớn.

Lật người nằm sấp lại, bàn tay luồn dưới gối, ngón tay đã chạm đến một vật gì đó, Đường Mặc Trầm nghi ngờ rút đưa tay về, dưới ánh đèn là một sợi tóc dài đen bóng, lóe lên tia sáng dưới ánh đèn.

Toàn bộ Đường cung này, người có mái dài tóc như vậy, chỉ có Bùi Văn Khanh.

Từ khi cô đến Đường cung đến giờ vốn không hề cắt tóc, tóc dài vừa đen vừa sáng bóng, lộn xộn dài xuống đến thắt lưng.

Tối hôm đó, tóc của cô tản ra khắp giường, anh thậm chí còn nhớ rõ ngón tay anh, xuyên qua mái tóc mịn như tơ của cô, để nâng thắt lưng cô lên.

Nơi nào đó dưới rốn ba tấc, lại bắt đầu nóng bừng căng phồng lên

Đem kia cụng tóc bỏ qua một bên, Đường Mặc Trầm nhú mảy lật người lại.

rõ ràng đã thay tấm trải giường, vì sao trên gối đầu tựa hồ còn có mùi của cô.

Đường Mặc Trầm đưa tay đem gối đầu vút xuống dưới giường.

Làm sao chọc mắt được đây!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bảo bối vàng ngọc nhà cậu

Sáng sớm ngày thứ hai, bị đánh thức bởi tiếng gầm rú của phi cơ trực thăng Bùi Văn Khanh.

cô đứng dậy xuống giường, đi tới bên cửa sổ khẽ vén rèm nhìn, thì thấy một chiếc trực thăng màu bạc xa hoa lộng lẫy đã đáp xuống trên mặt cỏ.

Sáng sớm như vậy, chẳng lẽ Đường Mặc Trầm có chuyện gì gấp?

Cảm thấy lo lắng, Bùi Văn Khinh không kịp thay đồ ngủ đã mang dép lê chạy ra khỏi cửa phòng.

Trong phòng khách, lão yêu nhà họ Trình, Trình Thiên Hữu đang bắt chéo chân, lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon ra lệnh cho bác Chu.

“Nấu cho tôi bát cháo trắng!”

Nghe được tiếng bước chân trên thang lầu của Bùi Văn Khinh, y chỉ cho là Đường Mặc Trầm xuống lầu, cũng không quay đầu lại, thì đã mở miệng đùa cợt.

"Nghe nói bảo bối vàng ngọc nhà cậu thiếu chút nữa đã lấy cái mạng già của cậu, thiệt hay giả vậy?"

Bác Chu quay mặt sang nhìn, thấy là Bùi Văn Khinh, vội vàng cúi người.

"Tiểu thư!"

Nghe được hai chữ này, Trình Thiên Hữu nghiêng mắt xoay mặt, ánh mắt dừng ở trên mặt Bùi Văn Khinh, đôi mắt đào hoa quyến rũ hiện lên một chút ngạc nhiên, sau đó lại hóa thành ý cười.

"Bùi nha đầu thức rồi à, lần này chú tới đúng lúc rồi!"

"Lục thúc!"

Bùi Văn Khinh cong môi, nhu thuận mở miệng.

Ở Long Thành này, hai nhà Trình, Đường vốn chính là gia tộc lớn nhất, thêm hai đứa con trai này của họ lại là kiệt xuất nhất trong đám nhân tài kiệt xuất

Đường Mặc Trầm từ nhỏ vào quân giáo, Trình Thiên Hữu thì lại là thiên tài toán học, lúc còn học cấp hai đã dùng số tiền mừng tuổi đầu tư vào cổ phiếu kiếm được tiền đầu tiên, từ đó về sau thì lại phát lên không có điểm dừng hôm nay y đã là đại tỷ phú trong tay đã nắm trong tay mấy chục tỷ đô la, trong giới, y có mỹ danh là ‘Vua kinh tế’.

Hai nhà Đường, Trình là thế giao, hai người sinh cùng ngày, cùng bệnh viện, là bạn thân có thể nói biết nhau ngay từ mới lọt lòng mẹ.

một là gia nhập quân ngũ, đi theo con đường chính trị, tuổi còn trẻ đã ngồi trên trí bộ trưởng, dưới một người trên vạn người.

một là thương nhân thiên tài trẻ tuổi, tuổi chỉ mới ba mươi đã đứng ở đỉnh cao nhất của giới tài chính, giàu nứt đổ đổ vách.

Đường Mặc Trầm tính cách nội liễm, Trình Thiên Hữu lại nhanh nhẹn tinh quái, hai người đàn ông với hai cá tính cách xa nhau như thế, nhưng lại thân nhau từ nhỏ cho đến tận bây giờ.

Ngày thường thì ai bận việc nấy, không gặp nhau nhiều lắm, nhưng Bùi Văn Khinh rất rõ, hai người là bạn thân có thể sống chết vì nhau.

Trình gia không chỉ nhất mạch đơn truyền giống Đường gia, mà con cháu trong nhà rất đông đúc, Trình Thiên Hữu xếp thứ sáu trong nhà, vì thế Bùi Văn Khinh cũng gọi theo bối phận của Đường Mặc Trầm, gọi y là Lục thúc.

"Quả nhiên con gái 18 tuổi đều thay đổi không ngờ nha, càng lớn càng xinh đẹp." Trình Thiên Hữu cất bước đi tới, đưa tay véo nhẹ lên má cô, “Bộ dáng xinh đẹp này của cháu, ngay cả Lục thúc cũng muốn động tâm!"

Bùi Văn Khinh biết y chỉ là đang nói đùa, đang muốn mở miệng hỏi y lại đây có chuyện gì.

trên thang lầu, đã truyền đến tiếng trách cứ không vui của Đường Mặc Trầm.

"Khách tới nhà vẫn còn mặc áo ngủ, còn ra thể thống gì nữa!"

Bùi Văn Khinh quay sang, quả nhiên nhìn thấy Đường Mặc Trầm đang từ trên thang lầu đi xuống, trên người còn mặc... Áo ngủ!

anh mặc đồ ngủ thì được, cô lại không được mặc?

Logic gì thế này!

Nhưng bình thường anh luôn thức rất sớm, sao hôm nay lại trễ thế này?

Nhìn đôi mắt của anh đỏ đầy tơ máu, sắc mặt cũng không được tốt lắm, không phải miệng vết thương lại nghiêm trọng đấy chứ?

Thấy cô còn thất thần bất động, ánh mắt anh khẽ lướt qua gò má của cô đã bị Trình Thiên Hữu véo qua, Đường Mặc Trầm cau mày sâu hơn.

"Còn không mau đi!"

"Nga!" Bùi Văn Khinh vội vã đáp lại, "Lục thúc, vậy các người cứ tán gẫu, cháu đi thay quần áo đây!"

cô xoay người lên lầu,

hai người đàn ông liền ngồi vào trên ghế sa lon. "7 giờ còn chưa rời khỏi giường, mặt trời hôm nay cũng đâu có mọc từ phía tây nhỉ!" Trình Thiên Hữu híp mắt đánh giá Đường Mặc Trầm đang ngồi ở đối diện, chăm chú nhìn gương mặt mắt ngủ của y, khẽ cong môi đầy trêu chọc, "Sáng sớm lại quạu quọ thế này, chẳng lẽ... không được thỏa mãn nên thế?"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Quần áo túi xách giấy tùy cháu chọn

Edit: Anita

trên mặt Đường Trầm dâng lên hàn ý, khi mở miệng thì từng chữ giống như những miếng băng mỏng vỡ vụn sắc nhọn:

"Về sau, không cho cậu càn quấy với con bé."

Mày của Trình Thiên Hữu giật giật liên tục.

Từ trong giọng nói của Đường Mặc Trầm y cảm nhận được sát khí nồng đậm.

Hai người biết nhau đã ba mươi năm, chỉ nhìn vẻ mặt của Đường Mặc Trầm cũng đã biết, ông trời con này thật sự nổi giận.

Biết Đường Mặc Trầm là lo lắng sợ mình tai họa cho bảo bối cục vàng nhà hắn, Trình Thiên Hữu thu hồi vẻ trêu chọc, "Tôi chỉ đùa với nhóc con một chút, chứ tôi xem con bé như cháu gái ruột của mình, chuyện - Loạn - Luân kiểu đó, bố đây không thêm làm!"

Loạn... Luân?!

Hai chữ này lập tức đâm đau thần kinh Đường Mặc Trầm, trong lòng anh càng trở nên nặng nề, đau đầu cũng tựa hồ nặng vài phần.

Chu bá đi tới, cung kính mở miệng, "Thiếu gia, Trình thiếu gia, bữa sáng đã dọn xong."

Trình Thiên Hữu miễn cưỡng đứng dậy, đúng lúc Bùi Văn Khinh cũng từ trên lầu đi xuống, y lập tức cười tiếp đón.

"Bùi nha đầu, ăn sáng thôi."

"Đến ngay!"

Bùi Văn Khinh bước nhẹ nhàng xuống thang lầu, ba người lần lượt đi vào nhà ăn, ngồi vào bàn bên cạnh.

Vừa tán gẫu vừa húp cháo, Trình Thiên Hữu thuận miệng hỏi bài vở và bài tập của Bùi Văn Khinh, "Nghe nói cháu trường kỳ đăng kí thi lại là bảy môn, học kỳ này cháu chuẩn bị thi lại mấy môn đây?"

Bùi Văn Khinh ngẩng mặt lên, mặt như bé ngoan hiếu học: "Lục thúc, cháu đã cải tà quy chính, mấy ngày nay đều chăm chỉ học bài."

"A, mặt trời hôm nay đúng là mọc từ đằng tây thật rồi!" Trình Thiên Hữu cười khê, "Thấy cháu ngoan như thế, hay thế này đi, cháu chăm chỉ học bài, chỉ cần cháu thi đậu một môn thôi, Lục thúc sẽ mang cháu đến trung tâm thời trang lớn nhất nước, quần áo, túi xách, giày, tùy cháu chọn!"

không đợi Bùi Văn Khinh lên tiếng, Đường Mặc Trầm đã tiếp lời ngay.

"Con bé bạn đến trường không có thời gian!"

"Vậy thì chờ nghỉ hè."

"Nghỉ hè thì phải học bổ túc!"

"Cũng không thể mỗi ngày học bổ túc chứ?"

Đường Mặc Trầm dẫn chiếc đĩa xuống bàn: "Nếu con bé thiếu quần áo, tất nhiên đã có tôi mua, không cần cậu phải quan tâm!"

Hôm nay vị này ăn thuốc nổ à?!

Bùi Vân Khanh mới húp xong một ngụm cháo thiếu chút nữa bị nghẹn sặc.

Đôi mắt cơ trí của Trình Thiên Hữu đảo qua gương mặt xanh mét của Đường Mặc Trầm, đáy mắt hiện lên một chút ý cười dị thường.

"Được, được, được, cậu mua, cậu mua! Tôi ăn no rồi, đi trước đây."

Bùi Vân Khanh lễ phép đứng lên chào tạm biệt y, người vừa rời khỏi ghế lập tức đã cảm nhận được một ánh mắt lạnh như băng.

Xoay mặt nhìn về phía Đường Mặc Trầm, quả nhiên nhìn thấy gương mặt anh đang sa sầm nhìn cô, sắc mặt giống như bầu trời đầy mây đen trước cơn bão lớn.

cô giật thót tim, hoàn toàn không hiểu gì hết.

Muốn mua quần áo cho cô là Trình Thiên Hữu, cô một chữ cũng chưa nói, sao lại đắc tội anh rồi?

"Thiếu gia!" May mắn, thư ký Ôn đi tới đúng lúc, "Phủ Tổng thống vừa điện thoại qua, tổng thống muốn gặp ngài."

Đường Mặc Trầm lập tức đứng dậy lên lầu, lát sau đã ăn mặc chỉnh tề bước xuống.

Bùi Vân Khanh đã chân chó chạy tới, lấy áo khoác quần trang xuống giúp anh.

"Tiểu thúc, buổi tối gặp!"

Đón nhận áo khoác, tầm mắt của Đường Mặc Trầm xẹt qua áo T-shirt cùng quần jean trên người cô - - trước kia, ăn, mặc ở, đi lại của cô đều là anh phụ trách, từ khi đem cô đuổi ra khỏi Đường cung về La gia, anh cũng bảo thư ký Ôn mang quần áo mới đến cho cô, kết quả đều bị cô ném sạch, sau đó không còn mang đến nữa.

Bây giờ ngẫm lại, đúng là đã lâu không có mua quần áo cho cô. ghé dựa,

Bước ra cửa, lên xe ngồi vào ghế sau, anh còn chưa kịp dựa lưng vào đã trầm giọng hạ lệnh.

"Mua ít quần áo mang về cho tiểu thư."

"Là y phục xã giao hay là y phục hàng ngày." thư ký Ôn vội hỏi.

Vị này luôn luôn không dễ phục vụ, hẳn không hỏi rõ, đến lúc đó lỡ mua sai thì phiền toái.

Dong dài!

Đường Mặc Trầm lạnh lùng phun ra hai chữ.

"Mua tất cả!"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Làm cho cô kìm lòng không đặt nghĩ đến một từ - - Khí phách!

Edit: Anita Tiền mà anh đầu tư ở chỗ Trình Thiên Hữu, cũng đủ mua xuống vài trung tâm thời trang để cô chơi đùa, chẳng lẽ còn không đủ tiền mua quần áo cho cô?!

Mua tất cả? thư ký Ôn sầm mi khổ kiếm ngồi vào tay lái phụ, chẳng lẽ muốn anh mang luôn trung tâm thương mại về nhà.

Đường Mặc Trầm rời khỏi Đường cung, Bùi Vân Khanh cũng nhanh chóng ăn xong bữa sáng.

Nếu phỏng đoán của cô không sai, cú điện thoại này của phủ Tổng thống có liên quan đến tranh cử sáu tháng cuối năm.

Mùa xuân sang năm, Đường Mặc Trầm thành công hoàn thành tranh cử, bắt đầu kiếp sống vương giả chân chính của anh.

Người đàn ông này sẽ bước lên đỉnh quyền lực cao nhất của anh, cô đương nhiên cũng không thể nhàn hạ, bằng không, thì làm sao có tư cách đứng ở bên cạnh anh?

Ngồi trên xe chạy về hướng trường học, cô liền âm thầm bắt đầu quy hoạch nhân sinh kế tiếp.

Làm một tổng thống phu nhân xứng chức, phải có khí chất cùng cách ăn nói, còn phải có đầy đủ bối cảnh, trạng thái hiện tại bây giờ của cô chắc chắn không được.

một khi Đường Mặc Trầm bắt đầu tranh cử, chẳng khác nào đứng ở trên đầu sóng ngọn gió, cô phải đủ cường đại mới có thể không làm gánh nặng của anh, giúp anhbãi bình đối thủ.

cô am hiểu nhất là y thuật, nhưng mà trước mắt muốn lấy được bằng bcs sĩ cũng không dễ dàng, dù sao cô vẫn chưa tốt nghiệp.

Bất quá...

Bùi Vân Khanh nhẹ cong khóe môi, cô có lợi thế là sống lâu hơn tất cả mọi người đến mười năm.

Dựa vào năng lực tiên tri trước mười năm này, cô cũng có thể mở cho mình một thế giới riêng!

...

...

Ngày hôm qua là một ngày chấn động đáng nhớ của khoa y toàn bộ học kỳ này, đầu tiên là hoa khôi hệ lâm sàng của ngành là Thu Thư Dao"Bị bắt ăn gà", sau đó là La Gia Tuệ, chủ tịch của hội học sinh, xấu mặt trước đoàn khảo sát đến từ nước ngoài

Hai vị mỹ nữ học bá lần lượt ngã xuống, nhưng phận 'bùn lầy' như Bùi Vân Khanh lại nhất chiến thành danh, trở thành nhân vật quan trọng của trường học, thay thế Thu Thư Dao cùng La Gia Tuệ, trở thành người được đề cử cho vị trí tân hoa khôi của trường, bức ảnh sớm đã được treo trên diễn đàn trường học để mọi người bình chọn.

"Vân Khanh!" Bùi Vân Khanh vừa mới đi đến gần lớp học, cô bạn cùng phòng là Đinh Linh chạy đến bên cạnh cô, "Hôm nay cậu thi môn tiếng anh đúng không?"

"Ừ!" Bùi Vân Khanh đáp nhẹ.

"Cậu còn chưa biết sao, cậu đã trúng tuyển vào vị trí bình chọn hoa hậu giảng đường, tớ bình chọn cậu 1 phiếu, cậu cũng lên đó bình chọn cho cậu luôn đi, nhất định có thể đem Thu Thư Dao hạ knock out."

"không cần đâu." Bùi Vân Khanh bình thản. Hèn chi khi cô vừa bước vào trường học, liền có không ít người nhìn cô chăm chăm, còn chỉ trỏ, thì ra là thế.

Trải qua quá trình thăng trầm của kiếp trước và kiếp này, thì chút nhấp nhô đó của cuộc đời, cô đã nhìn một cách rất nhạt, chỉ là danh hiệu hoa hậu giảng đường mà thôi, hoàn toàn không phải là vấn đề đáng để cô quan tâm.

Đinh Linh nghiêng mặt, nhìn cô bạn cùng phòng quen thuộc của mình, cảm thấy đối phương giống như có chút... không giống với trước kia.

Bùi Vân Khanh trước kia, đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng không khác gì những cô gái bình thường khác, chỉ là lớn gan, phản nghịch hơn một tý.

Nhưng mà cô bé trước mắt này, trong ánh mắt hiện tại lại mang theo một khí chất, lại làm cho cô kim lòng không đành nghĩ đến một từ - - khí phách!

Đinh Linh còn ở nguyên chỗ xuất thần, Bùi Vân Khanh đã đi lên bậc thang, cô ngược nhìn bóng dáng của đối phương, không tiếp tục đuổi theo.

Bùi Vân Khanh đi vào phòng học, Thu Thư Dao nhìn thấy cô đến, quảng cho cô một cái liếc mắt lạnh lùng liền vùi đầu vào sách vở ôn tập, chuẩn bị dùng thành tích tốt nhất để rửa nhục trước đây. Bùi Vân Khanh cũng không thèm nhìn cô ta, tự mình tìm một chỗ ngồi xuống.

Thi xong tiếng anh, lại thi đến môn truyền nhiễm của khoa y, cô viết đáp án vô cùng thuần thực, Thu Thư Dao còn đang cầm bút viết, cô đã lên nộp bài thi, dưới ánh mắt hoặc cực kỳ hâm mộ hoặc ghen tỵ của đám bạn học, cô bước ra khỏi phòng thi.

Di động vừa khởi động máy liền nhận được tin nhắn của mợ hai gọi tới, nói là ông ngoại bảo cô mau chóng về nhà một chuyến.

Ông ngoại còn đang giận mình, làm sao có thể chủ động kêu mình về nhà?

không cần nghĩ cũng biết, đây lại là chiêu trò gì của mợ hai.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tại sao nói mẹ lớn là heo?

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Miêu

Nếu Bùi Văn Khanh trở về chắc chắn bị chửi mắng một trận.

Còn nếu không quay về khẳng định đám người kia ở trước mặt ông ngoại nói xấu cô. Đến lúc đó ngay cả bản thân cô giải thích, ông cũng sẽ không nghe.

Cân nhắc trái phải một phen, Bùi Văn Khanh quyết định quay về nhà một lần.

Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Cho dù bị mắng thì đã làm sao, cũng không mất miếng thịt nào! Đằng nào cô cũng lo cho ông ngoại, bị mình không biết tốt xấu gây họa như thế, bây giờ sống có ổn không?

Từ trên xuống dưới La gia, có ai đối xử tốt với bản thân hơn ông sao?! Lúc còn trẻ không hiểu chuyện, chỉ biết đối nghịch cùng trường bối, lần này Bùi Văn Khanh sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó nữa.

Trong ví không còn bao nhiêu tiền nữa.

Lấy thẻ ngân hàng ra để rút tiền nhưng không được, cô đã thử rút ở hai cây ATM khác nhau, tuy nhiên kết quả vẫn như cũ.

La gia không cho con cháu ra ở riêng. Hai đứa con trai và mấy đứa cháu đều phải ở cùng ông cụ La. Con dâu thứ hai mở công ty được phẩm. Vì thế, mọi việc trong nhà đều do con dâu cả quán xuyến.

Tiền tiêu vặt của mấy đứa cháu đều do con dâu lớn phụ trách, ai cũng có một thẻ tín dụng riêng, tiền sẽ được chuyển vào mỗi tháng.

Nếu không rút được tiền thì chỉ có một nguyên nhân – cô lớn đã đóng băng thẻ ngân hàng của mình.

Trong ví chỉ còn không quá 200 đồng, mua một giỏ trái cây cho ông ngoại, số tiền sót lại bắt taxi cũng không đủ. Bất đắc dĩ, Bùi Văn Khanh đành phải mang theo giỏ trái cây đi xe buýt, đổi hai lần xe. Cuối cùng, cô cũng đến được biệt thự của La gia thì đã qua 12 giờ trưa.

Chị Tổng – người giúp việc giúp cô mở cửa rồi vội vàng nhận giỏ trái cây:

“Tam tiểu thư đã về rồi.”

“Ông ngoại như thế nào?” Bùi Văn Khanh lo lắng hỏi.

“Bác sĩ nói không có gì đáng ngại. Ông còn đang ở trên lầu nghỉ ngơi.”

Bùi Văn Khanh gật đầu, đi vào phòng khách vừa vặn gặp cô lớn – Bạch Phụng Đan từ trên lầu đi xuống vừa nhìn thấy cô lập tức liền mắng:

“Bùi Văn Khanh còn mặt mũi trở về sao? Toàn bộ thẻ diện La gia mất hết vì cô rồi!”

Ngồi trên ghế sa lon, cô hai Hồ Lập Bình ra vẻ giả nhân giả nghĩa “Chị dâu, chị cũng bớt giận, Văn Khanh không phải còn nhỏ sao...”

“Còn nhỏ? 20 tuổi mà còn nhỏ sao? Người ta vẫn nói rồng sinh rồng, phượng sinh phượng. Ngay từ đầu tôi đã nói không thể gả cho mấy người ở miền nam rồi! Giờ đẻ ra một tai họa thế này, không biết lúc trước La Yên nghĩ gì mà bao nhiêu thanh niên trăm anh thế phiệt trẻ tuổi theo đuổi như vậy, cố tình lại đi lấy một tên lính!”

Bùi Văn Khanh nhảy dựng lên.

Người cùng đã đời rồi, ai cho phép bà ta nói ra nói vào?

đã mắng mình thì thôi đi, lại còn xúc phạm ba mẹ cô, vẫn nghĩ đứa cháu này là quả hồng mềm mặc người bóp lúc trước sao?

“Ít nhất mẹ con không phải là một con heo.”

Ở trước mặt Đường Mặc Trầm, cô là tiểu bạch thỏ.

Nhưng trước người La gia, sao mình phải ngây trang chứ?

Hồ Lập Bình lập tức ở bên cạnh quạt gió thổi lửa: “Vân Khanh, nói cái gì đấy? cô lớn chứ con cũng vì muốn tốt cho con, tại sao con có thể nói cô lớn là heo? Còn không nhanh đến xin lỗi?”

Bùi Vân Khanh cười lạnh “Là cô nhỏ nói cô lớn là heo.”

Con nhỏ kia khi nào thông minh như thế?

Về mặt Hồ Lập Bình cứng đờ lại, sợ đem lửa giận của Bạch Phượng Đan đến mình, biểu tình lúc này cũng thay đổi:

“Hỗn lão, sao cháu lại có thể như vậy? cô có lòng tốt muốn khuyên nhủ mà cháu lại có thể nói cô thành kẻ có lòng dạ độc ác thế sao? ”

Ngày thường, Bạch Phượng Đan nhìn thì hiền hậu thật nhưng kiêng kỵ nhất là người khác nói mình béo.

Giờ nghe hai người họ cứ một tiếng heo, hai tiếng heo... tức giận đến mức mặt to đầy thịt đều run rẩy.

không muốn phát hỏa với Hồ Lập Bình, Bạch Phượng Đan nhanh chóng trút giận về phía Bùi Vân Khanh.

“Đưa cháu hư hỏng này, hôm nay tao sẽ xé nát miệng mày!”

Bà ta đi đến trước mặt Bùi Vân Khanh, hung hăng muốn cho cô một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Dạy dỗ Bùi Vân Khanh

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Miêu

Bàn tay mập mạp của Bạch Phượng Đan xẹt qua trong không trung, xé gió lao đến, muốn in dấu lên mặt đứa "cháu gái yêu quý".

Đột nhiên Bạch Phượng Đan nảy sinh ác độc xông đến nhưng Bùi Vân Khanh đoán được từ trước.

Vì muốn cô gái nhỏ có thể tự bảo vệ bản thân, Đường Mặc Trầm đã sớm dạy võ Judo cho cô. Hơn nữa ở trong quân đội bốn năm, ngoài học tập ra còn phải đi huấn luyện quân sự. Đánh nhau, súng ống, Bùi Vân Khanh đều đã được học cả.

Mặc dù bây giờ cho dù thân thể và khả năng so với trước kia đều kém hơn nhưng kỹ xảo vẫn có.

Ở trước mặt Đường Mặc Trầm, mình chỉ được coi là trẻ nhỏ đánh loạn nhưng ở trước mặt Bạch Phượng Đan, cô cô vẫn có thể thành thạo phản công.

Chân phải vừa nhẹ nhàng lui về phía sau một bước, vừa vặn né được bàn tay Bạch Phượng Đan. Trong chớp mắt, thiếu nữ dùng chân móc lấy cổ chân của đối phương. Ngay lập tức, thân thể nặng nề của Bạch Phượng Đan té xuống sàn nhà.

Bùi Vân Khanh nhìn xuống dưới, bị ai thay sàn nhà hai giây rồi bước qua bàn chân mập mạp của đồng nghiệp đang nằm trên đất, đi lên cầu thang.

Ở bên cạnh xem trò vui cô hai Hồ Lập Bình âm thầm cười một tiếng, vội vã chạy đến đỡ lấy cánh tay Bạch Phượng Đan.

“Ôi, chị dâu mau đứng lên.”

Lúc này, anh họ Bùi Vân Khanh – La Gia Lập vừa thay quần áo xong xuống lầu.

“Mẹ, làm sao vậy?”

“Con nhai đó dám lấy chân đẩy mẹ.” Bạch Phượng Đan đứng dậy, thở hồng hộc nhìn con trai, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng “Bắt lấy đứa súc xược này cho mẹ.”

La Gia Lập là một tên háo sắc, sớm đã thêm muốn nhan sắc xinh đẹp của em họ xinh đẹp này.

Có một lần ăn, hần ta ăn đậu hủ Bùi Vân Khanh bị cô ghé ở lỗ tai còn đến trước mặt ông ngoại tố cáo. Lúc ấy, La Gia Lập chỉ lấy lý do là nói giỡn hoặc mượn cớ cho qua chuyện nhưng vẫn bị ông cụ La khiển trách một trận, từ đó Bùi Vân Khanh vẫn ghi hận trong lòng tên sắc lang này.

Hiển nhiên lần này nắm lấy cơ hội, sao bỏ qua cho La Gia Lập.

Đáng người La Gia Lập cao to, Bùi Văn Khinh sợ mình bị thiệt nên không dám cùng La Gia Lập đối đầu với nhau.

Xoay mặt muốn chạy lên cầu thang nhưng không kịp, có người chặn lối đó.

Bùi Văn Khinh không sợ hãi, vội vàng hét lên.

“Ông ngoại... Ông ngoại... Cứu mạng a ông ngoại...”

“Ông ngoại vừa ăn rồi uống thuốc nên ngủ rồi. Bây giờ, dù sét đánh cũng không tỉnh đâu!”

La Gia Lập cời áo khoác của âu phục, cười thâm hiểm bước xuống bậc thang: “Ngay cả mẹ anh cũng dám đánh sao? Lần này anh họ nhất định dạy dỗ thật tốt em”

Hóa ra là đám người này dám chắc ông ngoại sẽ không dậy nên mới huyênh hoang thế này sao!

Mất thấy La Gia Lập đi nhanh xuống bậc thang, Bùi Văn Khinh xoay người nhìn ở dưới lầu, Bạch Phượng Đàn xắn tay áo, làm tư thế muốn bắt gà con.

Bùi Văn Khinh cau môi, hai tay nắm lấy lan can, hai chân nhẹ nhàng dứt khoát theo lan can nhảy xuống sàn nhà.

không ngờ Hồ Lập Bình đứng lên, bắt lấy tay cô “Đừng sợ cô hai sẽ giải thích mọi chuyện với mọi người cho con...”

Giải thích gì cô?

Hồ Lập Bình hận không thể đưa chính cô vào miệng cạp!

Bùi Văn Khinh gạt tay ‘cô hai thánh thiện’ ra, vòng qua xô pha theo bàn trà chạy đến cửa.

Bởi vì bị Hồ Lập Bình lãng phí thời gian nên La Gia Lập đuổi kịp từ cầu thang chạy xuống, đuổi theo.

Đẩy cửa ra, Bùi Văn Khinh bước nhanh chạy xuống cầu thang.

“Con bé chết tiệt, xem mày chạy được ở đâu!”

La Gia Lập miệng nằng chửi, tay bắt được cánh tay của em họ.

Ngay lập tức, cô xoay người đá về phía chỗ yếu của hắn.

Mũi chân vừa nâng lên, lưng căng thẳng, thân thể bay lên trời.

một giây kế tiếp, dùng trên cánh tay một người.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trướng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Con cừu nhỏ tội nghiệp

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Meow

“Sao lại thế này?”

trên đỉnh đầu có một giọng nam quen thuộc giống như miền Bắc, không giận mà uy.

không ngẩng đầu nhưng Bùi Văn Khinh cũng biết là ai. Lúc này, cô duỗi tay ra, ôm lấy thắt lưng Đường Mặc Trầm, nâng cánh tay chỉ vào đám người kia liền cáo trạng.

“Chú nhỏ, bọn họ đánh em!”

Vừa mới giả trụ ăn cạp đem người La gia xoay người như con cún nhỏ, thế mà trong nháy mắt biến thành cừu nhỏ tội nghiệp.

Ánh mắt Đường Mặc Trầm liền nhìn theo cánh tay trắng nõn như ngó sen của cô bé, lập tức nhìn thấy ba dấu tay màu đỏ chiều dài chừng một cái tát

còn rách da vừa nẩy, trên da non mềm mại liền phá lệ chói mắt.

Bùi Văn Khanh không nghe lời lại hay gây chuyện. Thậm chí vết thương trên cánh tay của mình cũng do em ấy dùng súng bắn...

anh cũng không nhúc nhích, nhìn theo hướng cô chỉ thế nhưng đám người ấy lại dám đánh cô?

Người đàn ông này nổi giận!

Đôi mắt đen như mực co lên, trong mắt Đường Mặc Trầm che giấu hàn ý.

“Con còn dám đứng trước ngài ấy tố cáo xằng bậy...”

Bạch Phượng Đan vốn dĩ muốn giải thích nhưng chạm ánh mắt của Đường Mặc Trầm, sợ đến mực co rúm người, đứng đờ ra tại chỗ, há hốc mồm như một kẻ thiếu năng.

“Đường ... Đường bộ trưởng...” La Gia Lập lúc này mới phản ứng kịp mới trưng ra khuôn mặt tươi cười bước xuống cầu thang “Ngài đừng nghe nhóc con này...”

Nhóc con?

Ba chữ kia chỉ có mình anh có thể gọi thôi!

Đường Mặc Trầm đưa tay trái ra.

Chỉ trong chớp mắt, La Gia Lập giống như bao tải bị nện ngã xuống nền đá cẩm thạch, ngay dưới chân Bạch Phượng Đan.

hắn ta theo bản năng chống tay muốn đứng dậy nhưng chỉ nghe thấy một tiếng “Răng rắc” vang dội, cánh tay đã cong thành một hình thù quái dị.

La Gia Lập hoảng sợ, lập tức lại nằm xuống, ôm lấy thứ cong queo kia kêu lên một tiếng như heo bị giết:

“Cánh tay của tôi... Cánh tay của tôi... Đau chết mất...”

Đường Mặc Trầm buông lỏng mi dài xuống, đáy mắt lộ ra vẻ khinh bỉ.

Chỉ là một cánh tay bị bẻ gãy mà đã kêu như vậy, đúng là phế vật!

Đáng đời!

Trong đáy mắt Bùi Văn Khanh hiện lên ý cười.

cô là bác sĩ, chỉ nhìn cánh tay cong vẹo thế kia không thể nào nhẹ hơn gãy xương được.

Gân cốt thương tổn cần tĩnh dưỡng ít nhất 100 ngày.

anh họ không phải rất thích làm chuyện xấu với con gái sao? Đến lúc này đó cho dù nữ có lượn lờ trước mặt, hắn ta có thể làm gì được sao?

“Gia Lập... con trai...” Bạch Phượng Đan ngồi xổm đỡ lấy con trai, gương mặt mập mạp đã tái nhợt không còn huyết sắc “Mau...Mau gọi xe cứu thương!”

Chị Tổng phục hồi tinh thần lại, xoay người vọt vào phòng khách.

Bên cạnh, Hồ Lập Bình đã sợ đến mức mặt chuyển thành tái xanh, bàn tay vừa giữ Bùi Văn Khanh lại run rẩy, miệng mồm lạnh lợi ngày thường im bật, không dám thở mạnh.

Nhìn tình trạng của con trai, Bạch Phượng Đan ngẩng mặt nhìn Đường Mặc Trầm. Vốn chỉ muốn trách anh hai câu nhưng nhìn ánh mắt người đàn ông đó, lời đến khóe miệng nuốt trở về.

Vị này là ai chứ?

một bộ trưởng của đất nước với quyền cao chức trọng, có quan hệ gần với tổng thống.

Nhân vật như vậy, muốn giết người cũng chỉ nhẹ nhàng như nghiền chết một con kiến. Càng không nói đến con trai bà ta chỉ bị gãy một cánh tay.

Sợ sếp của mình dưới con nóng giận sẽ đại khai sát giới, thư kí Ôn vội vàng chạy đến nhỏ giọng mở miệng:

“Bộ trưởng, trên người tiểu thư bị thương nên trước hết xử lý một chút đã.”

Vị đại gia này cho dù có đang bức bối đến thế nào đi chăng nữa, trời đất bao la, chuyện của Bùi Văn Khanh là lớn nhất.

Quả nhiên.

Đường Mặc Trầm thu hồi ánh mắt, dừng ở trên cánh tay Bùi Văn Khinh.

“Thông báo cho ông cụ La một tiếng, nói Đường Mặc Trầm mang người đi!”

Bàn tay dừng ở trên lưng Bùi Văn Khinh như an ủi, bàn tay to cẩn thận nâng cánh tay của cô rồi Đường Mặc Trầm mở miệng là ngữ khí ôn hòa “cô bé, lên xe!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Hưởng thụ sung ái của anh

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Meow

Thư ký Ôn âm thầm thở phào một hơi, đi qua mở cửa xe, đỡ lấy cánh tay bị thương của tiểu thư. Vì thế, cô thuận lợi ngồi vào ghế sau xe, Đường Mặc Trầm nghiêng người ngồi bên cạnh, đôi mắt như máy quét rà soát từ đầu đến chân thiếu nữ bên cạnh.

“Còn chỗ nào bị thương nữa không?”

Bùi Văn Khinh khẽ gật đầu một cái.

Đường Mặc Trầm không yên tâm nhìn cô lại nhìn từ đầu đến chân một lần nữa, xác định không có vết thương khác ánh mắt mới quay về cánh tay của cô.

Nhìn vết cào rõ ràng trên làn da mềm mại, trắng nõn, Bùi Mặc Trầm cau mày:

“Đau?”

thật ra cũng chỉ hơi nóng và đau một chút, vài vết thương nhỏ này mình không thèm để vào mắt nhưng lúc này, không tỏ ra yếu ớt thì còn đợi lúc nào nữa?!

“Đau.”

Thư ký Ôn cũng không thấy rõ vết thương của cô như thế nào, nhưng nghe cô nói đau cũng lo lắng quay sang, muốn nhìn thương thế của cô như thế nào.

Liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy Bộ trưởng nhà mình đang cầm cánh tay của Bùi Văn Khinh, biểu tình trên mặt nghiêm túc như đang cầm ‘quốc bảo quốc gia’, đang cố gắng thổi nhẹ nhàng vào vết thương của cô.

Mà cái gọi là vết thương chỉ là không đến một cm.

Vốn đang định gọi điện thoại nhưng thấy vậy, Ôn thư kí lập tức kết thúc cuộc gọi.

Nếu vì chút vết thương nhỏ này mà tìm bác sĩ đến đây coi chừng bị đối phương cười đến rụng răng.

Hơi thở của Đường Mặc Trầm xẹt qua vết thương lành lặn mà thoải mái lưng tựa vào ghế ngồi, Bùi Văn Khinh mắt mở to giống như chú mèo đang hưởng thụ sự sung ái của anh vậy.

“Chú nhỏ ơi, anh như thế nào đến La gia?”

“anh đến gặp ông cụ La vì ngày hôm qua không có thời gian.”

cô là người La gia, ban đầu anh muốn đưa cô trở lại nhưng hiện tại anh muốn rước cô về thì cũng phải nói với ông cụ một tiếng, người La gia anh không để tâm nhưng bất kể nói như thế nào cũng là người nhà cô.

Lúc trước anh đem cô giao cho ông cụ La giúp đỡ anh chiều cô Bùi Văn Khinh một năm thì chút mặt mũi này vẫn cho.

Chỉ là ngày hôm qua công việc anh bận quá, hôm nay tranh thủ một chút thời gian để đến nói chuyện thì gặp phải chuyện cô “Bị đánh”.

Nhớ đến lúc cô bị đuổi đến bộ dáng “Thương xác chạy trốn”, tim hẳn lại tức giận như vậy, nếu không sợ cô bị thương nghiêm trọng anh sẽ không bỏ qua như vậy.

“Bộ trưởng chúng ta về nhà hay trở lại văn phòng?”

Đường Mặc Trầm không ngẩng đầu.

“Băng keo cá nhân.”

Thư ký Ôn giật mình nhanh chóng phản ứng “Tôi nhớ phía trước có nhà thuốc.”

Xe dừng trên đường thư ký Ôn xuống xe mua băng keo cá nhân về, lấy một cái đưa cho Đường Mặc Trầm.

Làn da người đàn ông thô ráp, động tác cũng không dịu dàng nhưng cẩn thận giúp cô băng vết thương giùm cô rồi mới buông cánh tay của cô ra.

Lần này lấy nhỏ làm lớn người La gia dám đánh cô, một năm này chỉ sợ cô ấy chịu không ít khi dễ.

Nếu anh lao thẳng đến giữ cô bên người thì cô làm sao chịu ủy khuất đó chứ!

Đường Mặc Trầm nâng tay sờ vào đầu tóc xù của Bùi Văn Khanh, âm thanh không cao nhưng từng chữ giống như lời thề.

“Về sau anh sẽ không đuổi em đi nữa.”

Bùi Văn Khanh thuận thế nghiêng người sang tựa vào lồng ngực của anh liền đưa tay nắm lấy hông anh.

“Em muốn chú nhỏ luôn ở bên cạnh vĩnh viễn với nhau.”

Vĩnh viễn?

Ánh mắt người đàn ông chuyển thành ôn nhu, trượt bàn tay đang xoa đầu cô thành vỗ nhẹ vai một cái.

“Được.”

Khỏe môi Bùi Văn Khanh gọi lên, thân thể càng thả lỏng, mặt áp vào lồng ngực của anh cách áo sơ mi có thể cảm nhận được độ ấm và sự kiên cố của cơ bắp còn có nhịp tim đập...

không đúng!

Tim của anh sao lại nhanh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bên trong xe băng hỏa lưỡng trọng thiên

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Meow

Nghe tiếng lòng của người nam nhân bên cạnh, Bùi Văn Khanh không khỏi trầm nghĩ: "Mỗi lần gần gũi cùng Đường Mặc Trầm, tim của hai người tăng lên chẳng lẽ anh cũng có cảm giác giống mình sao?"

Nâng tay xoa bóp huyết thái dương, Đường Mặc Trầm ngược mắt nhìn thư ký Ôn: “Từ Khiêm, thuốc giảm đau!”

Nghe vậy, Ôn Từ Khiêm vội vàng từ trong hộp lấy thuốc giảm đau, mở nắp bình nước, đưa thuốc và nước qua.

Bùi Văn Khanh nhận đến tay, tự mình đem viên thuốc đến miệng anh.

Cho dù từ nhỏ được chăm sóc đi chăng nữa nhưng đây là lần đầu tiên đưa thuốc đến miệng sau khi trưởng thành.

Đường Mặc Trầm hơi giật mình.

“Há miệng!”

Bùi Văn Khanh nhẹ giọng, thúc giục anh mở miệng.

Xe vừa vặn giảm tốc độ, thiếu nữ hơi giật mình, viên thuốc với ngón tay cùng nhau đưa vào miệng anh.

Theo bản năng anh ngậm môi lại nên ngậm luôn ngón tay của cô.

Đầu ngón tay sạch sẽ nhưng lời lẽ anh nóng bỏng.

Hai cảm giác bất đồng chênh lệch, lập tức có một dòng điện chạy ngang trong ngực cô.

Nháy mắt hình như ngón tay của Bùi Văn Khanh tựa hồ mẫn cảm. Cảm giác lưỡi của anh lơ đãng bao bọc lấy ngón tay của mình, cánh tay trong nháy mắt mềm yếu một ít.

Hốt hoảng đưa ngón tay ra khỏi miệng anh, Bùi Văn Khanh vội vàng ngồi thẳng lưng nhưng trong lòng như có hai con nai chạy loạn, nước trong tay cũng quên đưa anh.

Viên thuốc trong miệng Đường Mặc Trầm đã muốn tan ra, trong miệng đều là chua sót, thấy cô đang cầm chai nước, nhẹ nhàng mở miệng.

“Nước!”

“A... Vâng!”

Bùi Văn Khanh vội vàng đưa bình nước sang, nhìn anh đem viên thuốc nuốt vào liền mở miệng hỏi:

“anh nhưc đâu?”

“Chỉ là tối qua ngủ không ngon.”

Đường Mặc Trầm trả lời hơi hột.

Sao Bùi Văn Khanh làm sao yên tâm, nâng tay để lên trán anh cảm giác lòng bàn tay da thịt nóng hổi, lông mày nhảy, sợ hãi.

“Mau đi bệnh viện!”

Trách không được tại sao lúc này nhịp tim của anh quá nhanh, nóng như vậy nhất định là đang sốt rồi.

trên người anh đã có thương tích mà hiện tại sốt nữa là dấu hiệu không tốt.

“không cần đâu.”

“Cái gì không cần hả!”

Biểu tình trên mặt Bùi Văn Khanh trầm xuống, gay gắt nói, giọng cũng cao lên mấy phần:

“anh là bác sĩ hay em là bác sĩ, anh phải chữa bệnh đây là mệnh lệnh.”

Trước khi trọng sinh, cô đã cứu người và phụ trách đội chăm sóc, bệnh nhân tiếp xúc phần lớn là quân nhân, chỉ hận không thể một thêm giường giải phẫu lập tức.

không có chút tài năng làm sao trị được người gian ác này?

Bây giờ nhìn Đường Mặc Trầm phát sốt còn làm việc, tự nhiên tâm hồn cô như bác sĩ nhập, giọng nói kia so với Đường Mặc Trầm rắn dạy cấp dưới không sai biệt lắm.

Đường Mặc Trầm làm cấp trên nhiều năm như vậy, cho dù Ngài tổng thống ở trước mặt anh cũng có sự tôn trọng, nhưng cho đến bây giờ anh chỉ giáo huấn người chưa từng bị ai giáo huấn cả.

Con nhóc kia thần kinh như thế nào bị đứt, dám vào miệng hô nhỏ rằng?

Nghe thấy câu ra lệnh kia, trái tim Ôn Tử Khiêm cùng tài xế đồng thời khản trương, vì Bùi Văn Khanh cầu nguyện.

không khí trong ô tô nháy mắt động lại.

Bùi Văn Khanh cảm giác được không khí không đúng liếc mắt một cái liếc mắt Đường Mặc Trầm liền đóng băng, thể này mới ý thức được chính mình vừa mới cướp lời nói của anh.

“Đây là mệnh lệnh!”

Bốn chữ này nhưng mà anh hay dùng nhất cũng không biết thời điểm cô cũng sử dụng.

Thư ký Ôn nuốt một ngụm nước miếng thờ sâu, lá gan cũng lớn hơn nhẹ nhàng tăng hắng một cái.

“Bộ trưởng, tôi nghĩ... Tiểu thư chỉ có ý tốt, là thân thể của Ngài quan trọng hơn!”

“Đúng vậy!” Bùi Văn Khinh vội vàng xác nhận, nịnh nọt:

“Chú nhỏ, chỉ là người ta cùng chú chỉ đùa một chút thôi mà, ngài là cấp trên, ngài là lớn nhất, em nào dám ra lệnh chứ. anh đại nhân đừng chấp tiểu nhân mà, người đàn ông tốt không cùng đấu với phái nữ, đại trượng phu không gây hấn với trẻ con nhà...”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Sư tử đang giận dữ cũng không khó dỗ như đại gia này

Edit: Miêu

Beta: Miêu, chị Hằng Lê

Ra lệnh thì sáng khoái lắm, nhưng hậu quả thì có thể bị chú nhỏ - thủ trưởng nhà mình ném vô lò thiêu. Nên lúc này Bùi Văn Khinh đã bất chấp, cái gì gọi là thể diện.

Đường Mặc Trầm vốn dĩ đã tức giận nhưng nghe câu nói cuối cùng đó khoé môi giật giật liền nở thành nụ cười.

anh cười rất nhẹ, nếu không nhìn kĩ gần như nụ cười kia không di chuyển khoé môi, độ cong cũng nhợt nhạt.

Lạ ở chỗ chỉ một thay đổi nho nhỏ thế thôi lại làm cho gương mặt tuấn tú xuất chúng ngày thường cự người ngoài ngàn dặm kia bỗng chốc như sông băng đang tan chảy, vạn dặm chung quanh như có hoa đang nở rộ, mang trên mình vẻ ôn nhu và rục rờ.

Nhìn chăm chú vào giữa trán anh thêm ít rục rờ, chính mình nhìn không khỏi ngây dại.

Băng sơn ngàn năm nay nhiễm xuân sắc, đây chính là phong cảnh trăm năm khó gặp, mình cùng anh ở chung với nhau ba năm, cũng không thấy anh cười mấy lần.

Nụ cười này, cô nhớ nhưng đã mười năm rồi!

“Chú nhỏ ơi!”

“Hử?”

“anh cười lên thật đẹp!”

Lời vừa ra khỏi miệng chỉ hận không thể cắn lưỡi mình.

Quả nhiên, ông bà có thành ngữ nói rất đạo lý, đặc chí có được gì thì hí hửng, thật vất vả vị tổ tông này mới vui vẻ, tại sao chính mình lại đào hố vào.

“Chú nhỏ, em... Em không phải cố ý nói anh đẹp?”

“anh không đẹp sao?”

“Dĩ nhiên là không phải rồi, anh nhìn xem đặc biệt đẹp trai, chú nhỏ của em là đẹp trai nhất... Nam thần đẹp nhất vũ trụ.”

nói như vậy, ngay cả Trình Thiên Hữu cũng không bằng anh?

Dừng ở trước mắt Bùi Văn Khinh không biết nói bao nhiêu cái chữ “đẹp”, tâm tình Đường Mặc Trầm ngày càng tốt hơn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn đầy vội vàng cùng rồi ren. trên cửa kính xe, ánh sáng xuyên vào chiếu lên làn da trơn bóng gần như trong suốt của cô nàng, tựa hồ chỉ cần nhẹ nhàng bóp có thể ra nước.

Dáng vẻ đẹp dễ như vậy, chỉ làm thôi thúc ngón tay anh muốn đụng vào.

Đường Mặc Trầm giờ bàn tay lên, ngón tay nhẹ nhàng đụng vào hai má của cô.

Cảm giác ngón tay người đàn ông di động trên má mình, Bùi Văn Khinh kinh ngạc mở cái miệng nhỏ nhắn.

anh... anh néo mặt mình?

Nếu đối phương là Trình Thiên Hữu thì Bùi Văn Khinh không có cảm giác kỳ quái. Trước mắt vị này rõ ràng là anh chú luôn luôn nghiêm khắc nhà mình, động tác nhẹ nhàng như vậy, đây là lần đầu tiên.

So với tướng tượng của anh, làn da còn mềm mại hơn, cảm xúc ấy lại không mất, sựco dãn chỉ làm anh càng thêm luyến tiếc khi dời ngón tay.

Ngón tay ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hai giây, Đường Mặc Trầm chậm rãi thu lại.

“Lần này, anh chú không so đo với em!”

Bùi Văn Khinh âm thầm thở một hơi, cả người liến rầu rĩ, sự tử đang giận dữ cũng không khó đỡ như vị đại gia này!

Ai kêu mình thương anh chứ, lại chọn trúng người đàn ông khó chiều nữa, trời ghẹo cũng phải đi dở dàng lại!

Bất quá...

anh bây giờ còn đang sốt, mình cũng không thể như thế, mà không chăm sóc.

“Vậy, anh có đi bệnh viện nữa hay không?”

“không đi.”

“Chẳng may miệng vết thương nhiễm trùng thì hậu quả sẽ nghiêm trọng, bằng khôngkêu thư ký Ôn gọi bác sĩ đến?”

“không cần.”

anh biết thân thể mình như thế nào, bị thương như thế không cần đi bệnh viện. trênvai anh còn rất nhiều công việc cần xử lý, thời gian đâu nghỉ ngơi?

“Vậy ít nhất cũng về nhà nghỉ ngơi nửa ngày, được chưa?”

“Đừng vậy, bộ trưởng!” Thư ký Ôn mới dám nói tiếp “Mấy phần văn kiện quan trọng đều ở trong máy tính, ngài ở nhà xem cũng được, công việc để mai xử lý cũng khôngmuộn, dù sao... cũng là tấm lòng của tiểu thư.”

Đường Mặc Trầm nghiêng mắt quả nhiên nhìn bé con bên cạnh đang nắm chặt hai cánh tay của anh, trong mắt đều là nước mắt tràn đầy nước mắt lo lắng cùng thân thiết, kiên trì của anh không khỏi tan rã trong đôi mắt như nước hồ thu kia.

“Được quay về Đường cung!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Không hổ công anh dạy dỗ

Edit: Miêu

Biệt thự La gia ở ngoại ô, cách Đường cung cũng không xa lắm, khoảng mười mấy phút chạy sau, xe Bentley đã lái vào cửa chính của Đường cung.

Đường Mặc Trầm đi vào thư phòng trên lầu, Bùi Văn Khinh mang theo hòm thuốc vào, kéo anh đến sofa ngồi xuống, đưa tay cởi hai nút áo của anh, đem nhiệt kế để vào dưới nách.

Nhanh chóng cởi nút áo, Bùi Văn Khinh mở băng gạc ở bên ngoài để coi vết thương. Quả nhiên, miệng vết thương sưng lên, rõ ràng đang nhiễm trùng.

Bùi Văn Khinh đau lòng, cau mày bước nhanh đến bàn cầm lấy giấy bút trên bàn viết ra một đơn thuốc đưa cho thư ký Ôn.

“Lập tức đi mua, càng nhanh càng tốt!”

“Này...” Ôn Từ Khiêm nhìn đơn thuốc, giọng nói có phần do dự “không cần gọi bác sĩ đến sao?”

Lúc này Bùi Văn Khinh bắt quá chỉ là sinh viên đại học y năm nhất, đối với y thuật của cô cũng không tin tưởng là mấy.

Chuyện liên quan đến cơ thể Đường Mặc Trầm, hẳn cũng không có nửa điểm sơ xuất.

Thậm chí tin đơn thuốc Bùi Văn Khinh đưa?

Bùi Văn Khinh cong mày: “Tôi là bác sĩ.”

Bốn chữ này, âm thanh không cao nhưng lộ ra sự tự tin cùng bá đạo.

Ôn Từ Khiêm ngược mắt, chống lại đôi mắt của Bùi Văn Khinh, nhưng lại bị ánh mắt bén nhọn cô nhìn thẳng như đâm vào trong lòng.

Ánh mắt như vậy, làm cho anh một loại cảm giác hoảng hốt giống như cảm giác đối diện của Đường Mặc Trầm, làm cho anh không dám nhìn gần, sâu trong đáy lòng sinh ra cảm giác tuân theo.

“Được, tôi lập tức đi!”

Đường Mặc Trầm ngồi ở một bên quan sát, đem tất cả thu vào trong mắt, cảm thấy có vài phần kinh ngạc.

Người dưới tay anh đương nhiên sẽ không bình thường.

Thư ký Ôn họ Ôn, khiêm đây là khiêm nhường, trong nhà mấy đời là ngựa chiến, nên tên gọi “Từ Khiêm”. Cũng từng là tiên y nộ mã hết sức thiếu niên lông bông. (Hồi thiếu niên cũng hết sức lông bông và kiêu căng)

Cha Ôn giao hẳn cho Đường Mặc Trầm, làm cho anh ân cần dạy bảo, Ôn Từ Khiêm bị huấn luyện mấy năm bỏ đi tính tình xốc nổi, lúc này có thể nói là văn võ song toàn.

Ở trước mặt người khác chưa bao giờ vì một ánh mắt mà cúi đầu nhưng hiện tại đã làm theo lời Bùi Văn Khinh.

Con bé này không hổ là người do chính tay anh dạy dỗ.

Bùi Văn Khinh xem một lần nữa, định trở về chuẩn bị giúp Đường Mặc Trầm xử lý miệng vết thương, anh thán nhiên mở miệng.

“Tốt lắm!”

Bùi Văn Khinh cả kinh ngược mắt lên chống lại tầm mắt của anh.

cô không nghe lầm chứ, anh đang khen cô?

Vị này luôn luôn tầm mắt tề thiên, cô bên cạnh anh ba năm chẳng qua anh chỉ khen ngợi qua hai người một là Trình Thiên Hữu, hai là Ôn Từ Khiêm.

Năm đó, Bùi Văn Khinh đứng đầu khi thi lên đại học chẳng qua anh chỉ nói một chữ “Tốt”, lần này là “Tốt lắm”?

âm thanh của cô cũng vì vậy mà run run.

“Chú nhỏ, người nói cái gì?”

“Vừa rồi biểu hiện của con tốt lắm.”

Mỗi một chữ của anh truyền đến tai cô.

Lúc này đây, cô xác định mình không có nghe lầm.

Tâm của Bùi Văn Khinh nhảy cuồng lên.

cô nhớ rõ vừa vào Long Thành thì bị người cười nhạo, bị xa lánh. một lần nghĩ muốn buông tay.

anh mang cô đến ngọn núi cao nhất của Long Thành, bàn tay vịn lên vai cô rồi cùng nhau nhìn ánh đèn của thành phố này.

“Mặc kệ người khác nhìn em như thế nào, mặc kệ người khác nói như thế nào đều không quan trọng. Nhớ kỹ, em là con gái của Bùi Phàm cùng La Yên, cha mẹ em đều là người ưu tú và xuất sắc nhất nên em nhất định là nhất định em không phải là bình thường. Chỉ cần em cố gắng, em nhất định có khả năng đứng trên tất cả mọi người làm cho mọi người đều ngược nhìn em. Điểm này, Đường Mặc Trầm, anh tin tưởng không nghi ngờ!”

Vì một câu tin tưởng này của anh mà Bùi Văn Khinh liều mạng học tập, dùng một năm rưỡi đem kiến thức ba năm nắm chắc, rốt cục kết quả đứng đầu khi thi đại học và đỗ vào khoa y của đại học hiện tại.

anh là người cô yêu quý nên cô luôn muốn sự tán thành của anh. Nguyên vọng lớn nhất của cô là trở thành niềm kiêu ngạo của anh.

Bởi vì,

Thế gian này tất cả mọi người khen ngợi không bằng một câu của anh “Tốt lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Giống như bảo bảo cũng không phản kháng

Edit: Miêu

Cung Quảng Hằng

Hít sâu, bình ổn một chút tâm tình kích động một chút, sau khi khen ngợi của Đường Mặc Trầm, Bùi Văn Khinh ngược mắt cười với anh.

“Thế này chỉ là bắt đầu thôi.”

Cả đời này, Bùi Văn Khinh gần như không thỏa mãn với câu “Tốt lắm!”

cô muốn phát huy tất cả tài năng, trí tuệ cùng năng lực để cùng bậc với anh, để có tư cách trở thành người phụ nữ của người đàn ông ấy.

cô nếu cố gắng dùng tất cả phương pháp để lay động tâm anh, làm cho anh yêu cô khăng khăng một lòng, không giữ lại chút nào yêu cô.

Nâng tay đem tóc dài để ra phía sau, Bùi Văn Khinh thuận tay lấy cây bút trên bàn làm việc của anh sau đó đem bút làm trâm để búi tóc lên.

đi vào toilet, cẩn thận vệ sinh tay, cô quay trở lại một lần nữa, mở cái hòm thuốc từ bên trong lấy bông y tế cũng băng gạc.

“hiện tại, em muốn giúp anh làm sạch miệng vết thương sẽ có đau một chút.”

Đường Mặc Trầm biểu tình lạnh nhạt.

Loại cảm giác này hoàn toàn không có nhận thức gì, với anh loại đau này hoàn toàn lơ đãng cũng được.

Bùi Văn Khinh thật sự làm sạch vết thương, anh liền nghiêng mặt nhìn cô.

Tóc Bùi Văn Khinh đen nhánh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhỏ lộ hết không bỏ sót, vài sợi tóc không nghe lời tán loạn làm vầng thái dương sáng bóng hia cùng sườn gò má theo động tác của cô hơi hơi đưa lên, làm cho anh nhìn không được dậy lên một cảm giác muốn giúp cô đem mấy sợi tóc vén lên cho gọn.

“Đừng nhúc nhích!”

Cảm giác được cánh tay anh nhẹ nhúc nhích, Bùi Văn Khinh nhẹ giọng nhắc nhở.

Đường Mặc Trầm thu hồi tâm tình, đem tầm mắt dời xuống theo từng ngón tay của cô.

Động tác của Bùi Văn Khinh thành thạo cây kéo, cái nhíp... Giống như là tay cô chỉ và kéo giống như làm một với nhau, mười căn xanh miệt một loại ngón tay (mười cây xanh rì giống như ngón tay) đều xử lý miệng vết thương đâu vào đấy, phương pháp linh hoạt không mất chính xác, giống như nhà diễn tấu dương cầm hay vũ công lộ ra loại cảm giác muốn người ta hưởng thụ cảnh đẹp.

Trước kia không chú ý đến ngón tay của cô thế nhưng cũng đặc ý như vậy.

Từ bắt đầu đến kết thúc, Bùi Văn Khinh không đến mười phút so với bác sĩ ngoại khoa chuyên nghiệp còn nhanh hơn.

Đem băng gạc cố định, Bùi Văn Khinh thu thập đồ ở dưới đất chuẩn bị cho vào thùng rác.

“Tốt lắm!”

Chân mày Đường Mặc Trầm hơi cong cảm thấy một chút còn chưa hết ý.

Lúc này, Bùi Văn Khinh đã lấy nhiệt kế dưới nách anh để coi nhiệt độ.

hiện thị trên nhiệt kế “38.9!”, Bùi Văn Khinh nhú cái mũi rồi trừng anh một cái, giọng điệu giận dữ trách “Sốt cao như thế còn nói không có việc gì?”

Đường Mặc Trầm từ trên ghế salon đứng lên, mặc áo với cánh tay bị thương:

“Uống thuốc là tốt rồi.”

“không được!”

Bùi Văn Khinh đưa tay qua cẩn thận giúp anh đem tay áo kéo về bả vai, rất tự nhiên đưa tay nắm lấy nút áo, từng cái từng cái cài vào giúp anh “Thân thể là của bản thân là lớn nhất, ngày trước kia đã dạy em như thế sao? Mài dao thật bén để không mất công đốn củi, nghe em...” Giúp anh cài đến nút cuối cùng, Bùi Văn Khinh còn giúp anh làm gọn phần phía sau, ngược mắt chống lại ánh mắt của anh:

“Ngoan ngoãn nằm trên giường, em giúp anh làm, em cam đoan sáng mai anh sẽ mần máu mần ma tại chỗ, được không?”

anh còn muốn cự tuyệt, Bùi Văn Khinh đã muốn đưa tay giữ chặt ngón tay anh lại.

“đi rồi!”

Lòng bàn tay của người con gái này bao lấy ngón tay anh, mềm mại, lạnh lạnh làm cho người ta không muốn rút ra.

Đường Mặc Trầm không tự chủ được bước theo cô đến phòng ngủ.

“Thư lý Ôn, bên này!”

Nghe được tiếng bước chân ngoài cửa Bùi Văn Khinh mở miệng.

Ôn Từ Khiêm mang theo hai túi thuốc cùng dụng cụ đi vào phòng ngủ chính, chỉ thấy Đường Mặc Trầm nửa nằm trên đầu giường, Bùi Văn Khinh đem khăn lông ướt để lên trán anh, vị kia đang trong diễn tập bị đạn lạc trúng, mảnh đạn nhìn còn ghim vào trong người nhưng vẫn chỉ huy “người sắc” nhưng hiện tại lại giống với bảo bảo không phản kháng thế này.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thua trong tay con bé này?

Edit: Miêu

Cung Quảng Hằng

Bùi Văn Khinh quả nhiên thần nhân vậy!

Ôn Từ Khiêm trừng mắt và trong lòng âm thầm cảm thán.

“Chuyển giá áo đến mép giường để treo bình dịch.”

Bùi Văn Khinh rất tự nhiên ra lệnh, Ôn Từ Khiêm vội vàng đi tới, anh ta làm y chang vừa đem giá áo đến mép giường xong thì trên giường âm thanh của vị kia vang lên.

“Máy tính!”

“Tôi lập tức lấy giúp ngài!”

Ôn Từ Khiêm vội vàng xuống dưới lầu đem máy tính lên, rồi khởi động máy quay màn hình sang hướng của Đường Mặc Trầm.

Đường Mặc Trầm đang tựa vào gối rồi nghiêng mắt xem và làm việc, Bùi Văn Khinh ngoác ngoác khóe môi, đem bình dịch treo trên giá áo, lấy tay trái của anh đang làm việc châm kim vào để bình dịch chảy vào.

Cẩn thận giúp anh kéo tay áo xuống, cô đem máy tính khép lại.

“hiện tại, anh buồn ngủ!”

Đường Mặc Trầm nhú mày.

“Đừng làm rộn!”

anh làm theo lời nói của cô, thì con nhóc này sẽ được voi làm tiên?

“anh mệt!”

“anh không mệt!”

“Em nói anh mệt!”

Đường Mặc Trầm nhú mảy còn muốn nói gì, nhưng con buồn ngủ ập đến cũng đã tập thượng tâm đầu, anh kim lòng không được ngáp một cái.

“Em đã nói anh mệt mà!” Đem máy tính đưa cho Ôn Tử Khiêm, Bùi Văn Khinh cười lớn rồi lấy gối sau lưng Đường Mặc Trầm để anh nằm xuống rồi đẩy chân “Ngoan, ngủ đi!”

Tiếng nói vừa phát ra, Đường Mặc Trầm đã chậm rãi mất hai mắt lại.

Bên cạnh trông mắt của Ôn Tử Khiêm đã muốn rớt ra ngoài.

Này... Đây quả thực là ma thuật mà!

“Tiểu thư, ngài như thế nào làm như vậy?”

Bùi Văn Khinh đem ống tiêm, hướng Ôn Tử Khiêm giờ lên.

“Thuốc an thần, 8mg!”

cô chỉ biết anh sẽ không ngoan ngoãn nghỉ ngơi nên đã sớm kê thêm tên thuốc này, vừa mới thần không biết quỷ không hay đã tiêm vào cho anh.

“cô...” Ôn Tử Khiêm hít sâu một hơi “cô dám làm chuyện xấu với bộ trưởng, nếu ngài ấy biết...”

Quay mặt chông lại tầm mắt Ôn Tử Khiêm, Bùi Văn Khinh thân nhiên mở miệng “anh ấy sẽ không biết bởi vì sẽ không có ai biết ngoài anh và tôi cả.”

Ôn Tử Khiêm hơi ngạc nhiên “Nhưng mà...”

Đúng là nói dối với Đường Mặc Trầm, sự việc như thế này chưa bao giờ từng làm.

Bùi Văn Khinh câu môi, tinh thần vui vẻ, vẻ mặt và cả người vô hại.

“Nếu như anh dám nói, tôi liền nói với anh ấy là chủ ý của anh, anh nói anh ấy tin tôi hay tin anh đây?”

Chống lại ánh mắt của anh, Ôn Tử Khiêm rõ ràng đây là ánh mắt vô tội nhưng nụ cười lại giả hoạt.

Cho dù tâm trí lúc này của Ôn Tử Khiêm rất mơ hồ, nhưng cũng không phản bác chủ ý này.

Nháy mắt kia làm cho lòng anh ảo não.

anh là đồ đệ mà Đường Mặc Trầm đặc ý nhất, cũng tự nhận cũng tự nhận là cơ trí hơi người thế nhưng thua trong tay con nhóc này.

“Cho nên...” Bùi Văn Khinh cầm lấy khăn trên mặt Đường Mặc Trầm “Chúng ta còn chưa nói đúng sai, đúng không thư lý Ôn?”

Ôn Tử Khiêm khước môi co giật, chỉ có thể mặc cho thua.

“Dạ, tiểu thư!”

“Đại khái chú nhỏ sẽ ngủ đến rạng sáng hôm sau, tôi sẽ truyền cho anh ấy thêm một lọ gluco, com chiều không ăn sẽ không sao. anh cũng mệt rồi cũng nên đi nghỉ đi mai rồi hân đón anh ấy.”

“Dạ!”

Ôn Tử Khiêm cung kính đáp một tiếng, rồi rời khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng khép cửa lại. Bước đến cầu thang thì dừng lại.

một năm trước, Đường Mặc Trầm điều Ôn Tử Khiêm đến làm thư ký.

Ở trong ấn tượng của Ôn Tử Khiêm, Bùi Văn Khinh bất quá là kiểu người tùy hứng không hiểu chuyện, anh đối xử khách khí với Bùi Văn Khinh chỉ vì Đường Mặc Trầm.

Nhưng cái nháy mắt làm cho anh tự nguyện phục tùng giống như phục tùng Đường Mặc Trầm.

Ôn Tử Khiêm ơi Ôn Tử Khiêm, mình như thế nào đây thần kinh làm sai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Giống như vườn địa đàng, dụ dỗ anh đi thử một lần

Edit: Miêu

Giống như ước chùng của Bùi Văn Khinh, lúc Đường Mặc Trầm tỉnh đã là hai giờ sáng.

Mắt mở to không còn đau đầu, sốt cao đã hạ giống như ăn no rồi ngủ một giấc, cả người đều thoải mái.

Cảm giác được cánh tay có người nắm, anh nghiêng mắt nhìn sang thì bên giường thấy Bùi Văn Khinh.

trên tay truyền dịch đã rút, cô nghiêng người ngủ bên cạnh anh, trên người còn mặc bộ đồ ban ngày, bàn tay nắm lấy tay anh, tay kia dùng khăn lau mồ hôi cho anh.

đã tắt đèn, chỉ còn đèn ngủ nhỏ màu vàng vón ánh đèn màu vàng đã mờ ảo chiếu lên gò má nhu hòa của cô cùng khuôn mặt tinh xảo của cô, cây bút đã tháo ra, sợi tóc tùy ý tán loạn trên giường cùng sườn mặt cô, vón dĩ khuôn mặt đã tinh xảo càng phát ra dịu dàng.

Con nhóc kia thế nhưng đã chăm sóc anh cả đêm.

Đường Mặc Trầm nhú mày, cẩn thận lấy cánh tay ra, muốn ôm cô đem lên giường.

anh vừa mới có động tác thì cánh tay liền ôm chặt hơn, cả người theo cơ thể anh tiếp cận.

Khi đó, con nhóc này cứ thấy ác mộng, ban đêm không dám ngủ vì anh không quen thuộc, thà rằng cả người chui vào góc, ngủ đến hừng sáng cũng không tìm anh giúp đỡ.

Ngẫu nhiên anh phát hiện ra được, mỗi đêm vẫn luôn đến phòng cô ngồi bên giường thời điểm cô thấy ác mộng sẽ đưa tay ra.

Khi đó, cô ôm cánh tay anh mới bình yên ngủ đến sáng.

...

Nhớ lại kỉ niệm trước kia, Đường Mặc Trầm lòng tràn đầy ôn nhu.

nhẹ nhàng kéo chăn, cẩn thận đắp đến người cô, anh gơ bàn tay lên đem tóc rối trên mặt ra sau tai.

Ngón tay lơ đãng chạm được chỗ mềm mại của tai, cảm giác đầu ngón tay là da thịt mềm mại kia. anh kim lòng không được nâng ngón cái, nhẹ nhàng vuốt trên mặt cô, tầm mắt dừng lại môi cô.

Dưới ánh đèn, đôi môi nhỏ nhắn người con gái giống như chón bông lai, dụ dỗ hán thử một lần.

Ngón tay cái giống như ý chí của chính mình lớn hơn, nhẹ nhàng rơi trên môi cô.

Môi cô thật mềm giống như dùng lực một tí sẽ phá, làm cho anh không thờ được, thân thể anh chậm rãi hướng đến gần cô.

‘Đường Mặc Trầm, người đừng quên anh là chủ của cô ấy!’

Sâu trong tâm trí cô âm thanh nhỏ liên bật ra.

Người đàn ông lập tức giống như đá.

một lần nữa giống như đi vào cõi thần tiên, these này mới chú ý anh gần đến mặt cô trong gang tấc.

Đường Mặc Trầm nhanh chóng ngẩng mặt lên, vón dôi mặt đi nhưng môi lại để trần cô.

Môi dưới cảm giác làn da người con gái trơn bóng và mềm mại, Đường Mặc Trầm liền ngẩn ra hai giây.

Đưa tay tắt đèn, một lần nữa anh quay về trên gối, trong đầu liền đưa ra một nghi vấn thật to.

Chú đã hôn trán mình, có thể quá giới hạn sao?

không tính!

Tuyệt đối không tính!

Đêm

Vô cùng im lặng.

Trong phòng, chỉ có âm thanh hô hấp của cô và anh.

Hô hấp của Bùi Văn Khinh rất nhẹ, nhưng cảm giác của anh mẫn cảm, nên không chỉ nghe hơi thở nhẹ nhàng của cô mà còn hơi thở xẹt qua cánh tay của anh, cách áo somi như cảm giác được độ nóng trên cánh tay và tóc gáy như chạm điện, lập tức thẳng đứng lên.

một mực âm thầm nhíp môi, trên môi vẫn còn cảm nhận được xúc cảm tiếp xúc với môi cô.

Vừa ý thức được mình đang có ý nghĩa không đúng hướng, Đường Mặc Trầm thở dài chậm rãi rút ngón tay cô, mở chăn đang đắp trên người, lập tức bước ra khỏi phòng ngủ chính.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Đem cả khu mua sắm chuyển về nhà

Edit: Miêu

Bởi vì ngày hôm qua ngủ quá muộn, nên hôm sau Bùi Văn Khinh rời giường đã hơn chín giờ, mở mắt nhưng không thấy Đường Mặc Trầm, cô thấy cũng không kỳ quái.

Đối với bộ trưởng Đường Mặc Trầm mà nói, cuối tuần cũng không có nghĩa là không có công việc.

Nằm ở trên giường, Bùi Văn Khinh đem mặt áp vào gối đầu của anh rồi nghĩ được được mùi đàn hương quen thuộc rồi mới đứng dậy.

Bước nhanh đi vào phòng tắm, tắm rửa thay quần áo, cô thu thập thuốc cần thiết rồi bước nhanh xuống lầu.

Miệng vết thương của anh bị nhiễm trùng nghiêm trọng, thuốc hạ sốt phải dùng ít nhất một đợt điều trị năm ngày mới được, cô phải giúp anh tiêm thuốc.

“Cẩn thận, động tác nhẹ một chút... Tất cả lễ phục này là hàng hiệu cao cấp, giá tiền là mấy số lặn đấy nếu làm hư, chúng ta không đền nổi đâu!”

Phòng khách rộng rãi nhưng lúc này bị lấp đầy rồi.

Giá áo di động bị lấp đầy bởi những trang phục thời thượng, bên ghế sofa lon chất chồng những hộp giày như núi, trên bàn trà đầy đồ trang điểm và trên sofa đóng túi sách... Nhân viên còn không ngừng đem vào.

Thấy Bùi Văn Khinh xuống lầu, bác Chu vội vàng bước đến.

“Tiểu thư, con xuống thật đúng lúc, mấy thứ này cần con ký nhận.”

Cho con?

Đứng trong phòng khách, vẻ mặt Bùi Văn Khinh dờ khóc dờ cười.

Đường Mặc Trầm đây là đem cả khu mua sắm về nhà trưng sao?

“Ngài nhất định chính là Bùi tiểu thư!” Nhìn cô gái trẻ tuổi tươi cười đi đến, hướng cô đưa tay ra “Tôi là nhà tạo hình Triệu Nhã, thật vui lòng có thể phục vụ ngài!”

Bùi Văn Khinh lễ phép đưa tay nắm tay của Triệu Nhã “Cảm ơn cô, Triệu tiểu thư!”

“Trăm ngàn không cần khách khí như thế, ngài có thể gọi tôi là Lily!” Triệu Nhã cười, cầm trong tay cặp hồ sơ rồi đưa đến cho Bùi Văn Khinh: “Đây là danh sách mua sắm bao gồm đồ mặc ở nhà mười bộ, quần áo ngày thường mười hai bộ... Lễ phục có mười sáu kiện và còn có luôn đồng hồ, túi sách,

giấy.”

Mời Bùi Văn Khinh ngồi xuống ở trên sô pha, Triệu Nhã cầm lấy trong tay trợ lý rương màu đen đặt lên gối của Bùi Văn Khinh và dè dặt mở ra.

“Ngài phải chuẩn bị tâm lý đấy, tất cả trang sức trong đây đều là cao cấp!”

Mở nắp rương ra lập tức có ánh sáng lóng lánh.

Màu sắc đa dạng gồm nhiều loại như bông tai, vòng tay, vòng cổ, nữ biểu... trên lớp nhung đen lóc lên vẻ đẹp và hào quang lạ thường.

Triệu Nhã cũng đã từng mua sắm tương tự cho không ít người nhưng đây là lần đầu tiên ra tay lớn như vậy, cô cũng là nhà stylist đầu tiên làm.

Triệu Nhã quay sang muốn nhìn nét mặt của cô gái sẽ có biểu tình kinh sợ như thế nào nhưng chỉ thấy vẻ mặt vẫn đạm phong kinh.

Nhiều trang phục và trang sức thời trang như vậy, cho dù là công chúa nhìn thấy những lễ vật như thế vẫn hết chói tai, nhưng Bùi Văn Khinh nhìn như không thấy.

Vị này không phải là con gái à?

“Bùi tiểu thư, này đó... Nhưng tất cả đều là hàng thật!” Triệu Nhã không cam lòng giới thiệu.

“Tôi biết rồi!” Bùi Văn Khinh tùy tay đem cái rương qua một bên, ở trên văn kiện ký tên của mình vào: “Bác Chu, bác giúp con thu xếp một chút nha, con còn có việc phải ra ngoài.”

Đứng dậy đi đến cửa, đang mang giày một bên, Bùi Văn Khinh đem chân rút về.

Đây là lần đầu tiên cô đến tìm Đường Mặc Trầm sau khi anh điều đến Bộ quốc phòng, lúc này chỉ T-shirt và quần jean thì quá tùy tiện.

Bùi Văn Khinh xoay người đến trước mặt Lily.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Giúp bùi vân khinh mê hoặc bộ trưởng

Edit: Miêu

“cô vừa mới nói mình là stylist?”

“không phải stylist mà là quản lý cao cấp của phòng tạo hình!”

Trong giọng nói của Triệu Nhã lộ ra vẻ kiêu ngạo đương nhiên cô có quyền làm được như vậy.

Phòng tạo hình mới thành lập nhưng ở Long Thành nổi danh nhất, các khách hàng đều là nhân vật nổi tiếng từ điện ảnh hay truyền hình chứ không có trường hợp cá biệt.

Thân là người đứng đầu – Triệu Nhã là người giỏi nhất, một ngôi sao muốn gặp thì cũng phải hẹn trước, ngoại trừ khách hàng là Đường Mặc Trầm thì ai có thể dám nói anh hẹn lịch chứ?

“Tốt lắm!” Bùi Văn Khinh cong môi “Vậy phiền cô giúp tôi tìm một bộ quần áo phù hợp với!”

Đúng không?

Đây mới là biểu hiện của một người con gái chứ!

Triệu Nhã hài lòng khóe môi giờ lên, âm giọng liền cao.

“Đem rương hóa trang của tôi lấy ra.”

“Tôi không thích cô trang điểm quá tươi.” Bùi Văn Khinh vội vàng nhắc nhở.

“Yên tâm đi!” Triệu Nhã đỡ lấy bờ vai của cô rồi đưa ngồi xuống sô pha “Cảnh giới cao nhất của trang điểm là trang điểm tự nhiên, làn da của Bùi tiểu thư cùng ngũ quan không có gì soi mói nên tôi chỉ điểm xuyên lên mà thôi. Xin hỏi Bùi tiểu thư là đi gặp bạn bè hay hẹn hò hoặc là đi đàm phán công

việc?”

“Tôi...” Bùi Văn Khánh suy nghĩ một chút, liền công môi “Xem như hẹn hò nhé!”

Triệu Nhã gõ ngón tay “Tôi giúp cô hóa thành hoa đào rồi mê hoặc đối phương!”

...

...

Tòa nhà quốc phòng, phòng hội nghị.

Khách khứa đông đúc, quần áo lộng lẫy.

Diễn đàn cao cấp kinh tế toàn cầu hôm nay được cử hành chính thức ở Long Thành, Đường Mặc Trầm thân chủ nhà, cũng là người chủ trì nên đương nhiên ngồi ở giữa.

Toàn thân âu phục màu xám tro bao lấy dáng người thon dài, cho dù là đứng ở giữa một đám người đàn ông da trắng cao lớn, nhưng anh vẫn cao hơn so với mọi người, mấy phần như hạc trong bầy gà làm cho tất cả mọi người đều làm nền cho anh.

Trung Quốc nay đã là nước lớn trên thế giới, kinh tế phát triển vượt bậc, thực lực một nước từ từ tăng cường, vốn là thế giới đề ý.

Người đàn ông thân phận tôn quý tuy không nói chuyện, nhưng mở miệng là châu ngọc rất tự nhiên anh trở thành người mở màn chủ đề, mọi người xung quanh đều nghiêm túc lắng nghe.

“Đường bộ trưởng nói rất đúng, nhiệm vụ quan trọng nhất của hiện tại là phát triển khoa học kỹ thuật, dù sao khoa học kỹ thuật là nguồn lợi đứng đầu!”

“Đúng vậy!”

“Diệp bộ trưởng cũng đến đây!”

không biết ai khẽ nói một tiếng, mọi người lập tức đều quay sang.

Quả nhiên gặp bộ trưởng kinh tế Diệp Thu Sinh đang mang theo mấy người đi lại đây, bên cạnh còn có một cô gái trẻ tuổi mặc váy lộ vai màu đen.

Dáng người cô gái cao gầy, tóc dài dứt khoát kết thành một búi tóc, lộ ra chiếc gáy cao thon dài, mày liễu môi đỏ cong, mỗi một bước đi đều phong tình vạn chủng, dích dậm rãi đến đây lập tức trở thành tiêu điểm mọi người chú ý.

“Đường bộ trưởng!” Diệp Thu Sinh tươi cười đi đến, hướng Đường Mặc Trầm đưa tay ra “đã lâu không gặp!”

“không nghĩ đến Diệp bộ trưởng cũng tới.” Đường Mặc Trầm đáp lại.

Diệp Thu Sinh cười “Đây là con gái tôi Diệp Thiên Thanh, hôm nay vừa mới đến bộ quốc phòng nhận công tác, tôi đương nhiên muốn dẫn con bé đến đây để nhận môn về sau xin Đường bộ trưởng chiếu cố nhiều hơn!”

Ngữ khí Đường Mặc Trầm bình thản “Mọi người đều vì quốc gia phục vụ, chưa nói đến ai chiếu cố ai!”

“Tôi là người mới đến khẳng định có rất nhiều chuyện không hiểu lắm, về sau còn nhiều công việc xin bộ trưởng chỉ giáo.” Diệp Thiên Thanh cười, hướng Đường Mặc Trầm đưa tay ra “Năm trước ở hội chợ về quân đội, tôi làm người phiên dịch cùng Đường bộ trưởng gặp qua một lần, Đường bộ trưởng còn nhớ tôi chứ?”

Nét mặt người con gái tươi cười như hoa, hai mắt như chứa ẩn tình, ánh mắt như vậy chỉ sợ tất cả nam nhân đều động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bạn gái xinh như vậy, như thế nào không cho mọi người làm quen một chút?

Edit: Miêu

trên mặt Đường Mặc Trầm biểu hiện lạnh lùng như trước “Lúc ấy, ta chỉ chú ý đến triển lãm vũ khí không có chú ý đến phiên dịch.”

Công là công, tư là tư.

Đường Mặc Trầm luôn là người phân rõ ràng, trên công việc anh chưa bao giờ nói nhân từ, tức là không nói nhân từ với ai cũng không xa lạ với ai.

Đối phương ngày đầu tiên đi làm đã mang bỏ làm bộ trưởng đi theo biểu hiện thân phận của mình rồi lại cố ý làm quen với anh, muốn cho mọi người một loại hai người tựa hồ giao tình không cạn, hai điểm này làm cho anh vô cùng phản cảm nếu không bận tâm bố của cô ta thì thái độ của anh càng lãnh đạm.

Diệp Thiên Thanh coi trọng để thể hiện vẻ kinh dị trên mặt tươi cười không giảm “Xem ra là tôi không biểu hiện đủ xuất sắc cần muốn làm tốt hơn để bộ trưởng ấn tượng mạnh mới được.”

Diệp Thiên Thanh vốn trên phương diện giao tiếp luôn cười mở, một câu nói đùa vừa đúng lập tức, làm cho tất cả mọi người lộ ra tươi cười và che dấu sự xấu hổ của mình.

Diệp Thu Sinh trên mặt bất động thanh sắc, âm thầm cảm thấy không vui.

Con gái nhà mình đã chủ động nói chuyện, thế nhưng thái độ của Đường Mặc Trầm là không đem vị trí bộ trưởng của mình vào mất!

“Bộ trưởng!” Hàn Phi đi tới ở bên tai Đường Mặc Trầm nói nhỏ “Tiểu thư nói, tìm ngài có việc đang ở bên ngoài rồi!”

Nha đầu Bùi Văn Khinh kia đến đây làm cái gì?

Đường Mặc Trầm cảm thấy nghi hoặc, đem ly rượu đưa cho Hàn Phi.

“Các vị cứ nói chuyện, ta xin lỗi không thể nói tiếp được!”

Nhìn anh cất bước đi về hướng cửa, Diệp Thu Sinh lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng.

“Được rồi, cha cũng không phải là không biết tính tình của anh ấy.” Diệp Thiên Thanh nghiêng mắt chăm chú nhìn vào Đường Mặc Trầm xa bóng dáng xa dần, môi đỏ mọng chậm rãi đưa ra một độ cong quyến rũ “Chờ ít ngày nữa cha ngồi lên vị trí tổng thống, nhìn anh ấy có dám làm như vậy nữa hay không! Bất quá... Tính tình của anh ấy rất hợp gu của con.”

Diệp Thu Sinh khẽ cười “Nếu con có thể để cho hân quý trước mắt của con, tùy ý cho chúng ta sử dụng, vậy đúng là một ý tưởng hay.”

“Cha không ngại?”

“Chỉ sợ con đường này không được, trước kia cũng không phải không có người thử nhưng tên kia hoàn toàn không gần nữ sắc.”

“không gần nữ sắc?” Diệp Thiên Thanh cười duyên “Bởi vì trước kia không phải là con!”

....

....

Trong hành lang.

Đường Mặc Trầm đi ra bữa tiệc, trong hành lang lập tức truyền đến âm thanh quen thuộc.

“Chú nhỏ!”

Trong hành lang, anh nghe theo tiếng gọi liền quay sang, thấy Bùi Văn Khinh đang đi hướng anh lại đây.

Tóc dài buộc nhẹ lộ ra ngũ quan tinh xảo, váy ngắn áo sơ mi trắng cổ chữ V vừa vặn lộ ra xương quai xanh nhàn nhạt và chiếc váy với đường cong tuyệt đẹp.

Thắt lưng bên hông màu vàng lộ ra chiếc eo thon không đến một nắm tay.

Trang phục đơn giản, gương mặt trong sáng làm bừng tỉnh một góc và phù hợp với độ tuổi của cô làm cho tinh thần phấn chấn, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng tăng thêm vài phần nữ tính cùng gợi cảm.

Người con gái đang chậm rãi bước đến, toàn bộ hành lang tựa hồ vì cô mà sáng bừng lên.

Nhìn Bùi Văn Khinh mặc áo thun và quần jean quen nhưng bây giờ Đường Mặc Trầm nhìn cô cũng kim lòng không được lâm vào chói sáng.

cô ấy... thật đẹp quá!

“không quấy rầy anh chứ?” Bùi Văn Khinh cười hỏi.

Đường Mặc Trầm khẽ gật đầu một cái, “Có việc?”

Bùi Vân Khanh hướng anh giơ cái hòm thuốc nhỏ “Em đến thay thuốc cho anh!”

“Bên này còn có việc xử lý chưa có xử lý xong.” Đường Mặc Trầm nâng cổ tay nhìn thời gian một chút “anh cho Tử Khiêm đưa em vào phòng nghỉ trước và cố gắng đến đó sớm.”

Bùi Vân Khanh không muốn quấy rầy đến công việc của anh “không cần, để tự em đi đến đó cũng được, anh có việc đi trước đi.”

Đường Mặc Trầm còn muốn nói chuyện, phía sau đã vang lên một giọng nữ kiều mỵ “Đường bộ trưởng lại có bạn gái xinh đẹp như vậy sao không giới thiệu cho mọi người quen biết một chút?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Con nhỏ gốc ở nông thôn??

Edit: Miêu

Nhận ra đó là âm thanh của Diệp Thiên Thanh, mi của Đường Mặc Trầm hơi hơi nhăn lên.

Bùi Vân Khanh khẽ nghiêng đầu, ánh mắt theo cánh tay anh nhìn lướt qua, liếc mắt thấy đứng cách đó không xa là Diệp Thiên Thanh.

Dáng người cao gầy, môi xinh đẹp đỏ mọng, nữ nhân trước mắt không khác gì vu nữ trời sanh.

Con gái bộ trưởng bộ kinh tế Diệp Thiên Thanh, cha là Diệp Thu Sinh là đối thủ của Đường Mặc Trầm cùng anh tham gia tranh cử nhưng thua trước Đường Mặc Trầm, nhưng trong lúc anh nhận chức còn cấu kết với người khác, tiến hành đảo chính một lần đương nhiên vẫn thua trong tay Đường Mặc Trầm.

Đúng vậy hai người cha và con gái này, Bùi Vân Khanh không xa lạ.

“Đường tiểu thư đừng hiểu lầm, chúng ta không phải là quan hệ mà cô tưởng tượng đâu.”

Đường Mặc Trầm xoay người, cánh tay khẽ nâng lên ngăn cản Bùi Vân Khanh – đó là tư thế bảo vệ.

“Chú nhỏ!” Bùi Vân Khanh yếu ớt “Chị gái xinh đẹp này là ai?”

Nghe được câu “Chú nhỏ” Diệp Thiên Thanh lập tức liền đoán được thân phận Bùi Vân Khanh, nhất định không có khuôn mặt xinh đẹp là con nhỏ gốc không học hành đàng hoàng, nhà quê.

“Tôi nói làm sao nhìn em quen mắt như vậy thì ra là La tam tiểu thư, không hổ là Long Thành đệ nhất mỹ nhân, quả nhiên là xinh đẹp hơi người. Tới rồi, sao không vào?”

Đường Mặc Trầm không tiến lên, Diệp Thiên Thanh liền từ nơi này xuống tay với Bùi Vân Khanh.

“Được!”

Bùi Vân Khanh cười, lộ ra nét mặt không tìm không phổi.

Đường Mặc Trầm lập tức ngăn cản “Đây là bữa tiệc chính thức, em ấy không thích hợp đi.”

Quân quyền được thiên hạ!

Đã tâm Diệp Thu Sinh lòng Đường Mặc Trầm biết rõ.

Từ lúc anh còn ở trong quân đội, Diệp Thu Sinh đã từng thấy mấy lần mượn việc điều trị để từ chối, Diệp Thu Sinh ở ngoài mặt cùng anh trò chuyện vui vẻ nhưng trong tâm khẳng định hận không thể làm cho anh chết đi.

cô gái này là cô ý đuổi theo chỉ sợ không có ý tốt.

Bùi Vân Khanh trẻ tuổi làm sao đâu lại được với cô gái hay đi giao thiệp này được.

“Nào có nghiêm trọng như vậy?” Diệp Thiên Thanh bước đến thân mật đưa tay ôm bả vai Bùi Văn Khinh “đi, chị gái dẫn em đi vào!”

nói xong không đợi Bùi Văn Khinh nói lời nào liền mang vào bữa tiệc.

Đường Mặc Trầm ngăn cản không được đành phải đi theo sau, hai người cùng nhau trở lại bên trong bữa tiệc.

một đường đi phía sau hai người có gặp qua nhân viên, anh giữ tay cánh tay đối phương.

“nói Từ Khiêm đến đây.”

“Dạ, bộ trưởng!”

Nhân viên đáp một tiếng, rồi đi tìm Ôn Từ Khiêm.

Đường Mặc Trầm quay sang, thấy Diệp Thiên Thanh dẫn Bùi Văn Khinh đi hướng bàn ăn liền cất bước muốn đến đó, nhưng lại gặp một vị khách quan trọng dẫn theo bạn bè lại đây.

“Đường bộ trưởng, ngài đến đúng lúc lắm, người anh em của tôi đã ngưỡng mộ ngài rất lâu!”

Đường Mặc Trầm không cự tuyệt, dừng bước lại tiếc đến thấy hai người còn đang ở bàn ăn nói chuyện, thế này mới yên tâm một chút nên chủ động hướng đối phương đưa tay ra.

“Chào ngài.”

....

....

Cạnh bàn ăn.

trên bàn ăn lấy một miếng bánh ngọt đưa đến tay Bùi Văn Khinh, ngữ khí Diệp Thiên Thanh vô cùng thân thiết, “Chị gọi em là Văn Khinh nha, em không ngại chứ?”

Bùi Văn Khinh câu nói câu không, tập trung ăn bánh ngọt “Làm sao có thể?”

Diệp Thiên Thanh nở ra nụ cười thân thiết “Chị vẫn hy vọng mình có thể giống em vậy, lần này đã được như ý nguyện luôn, mặc đúng phong cách, vậy để chị dẫn em đi mua sắm nha giúp em mua vài bộ quần áo.”

Chú nhỏ nhà mình thường để quần áo chuyển đến nhà, thế nào để cô ta quan tâm vậy?

“Khó mà được rồi, chú nhỏ không cho em tùy tiện nhận lấy lễ vật của người khác.”

“Chị mà sao là người khác được!”

Ánh mắt Diệp Thiên Thanh rơi vào người Đường Mặc Trầm “Về sau, nói không chừng là người một nhà đấy?”

Người một nhà?

Lời cuối: Nếu hôm nay trai nhà tui mà có thánh thì tui sẽ tặng mọi người 1 chương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Cũng đừng trách bùi văn khinh ra tay

Edit: Miêu

Bùi Văn Khinh cười lạnh, trên mặt vẫn bộ dáng ngây thơ như cũ “Em biết chị thích chú nhỏ đúng không?”

Nhìn vào ngoại hình xuất chúng của người đàn ông đấy, Diệp Thiên Thanh nhẹ nhàng liếm môi mình, không từ mà biệt, ánh mắt của anh cùng dáng người đã đủ mê hoặc lòng người.

“Đường bộ trưởng vẫn vô song toàn, là anh tài của quốc gia, người đàn ông tốt như vậy, người đàn bà nào mà không thích chứ?”

Câu nói êm tai vậy, nếu anh không phải nắm giữ quân quyền và chức vị bộ trưởng, cô ta thật đem anh vào mắt sao?

“không bằng, em giúp chị một tay được không?” Diệp Thiên Thanh thu hồi tầm mắt, đưa dây chuyền kim cương đến trước mặt Bùi Văn Khanh, ngữ khí mê hoặc “Chỉ cần em nói chú nhỏ thích cái gì, thì dây chuyền này của em!”

Đường Mặc Trầm đem quần áo về nhà cho cô không cho là đúng, thì Diệp Thiên Thanh cũng phải hỏi cô thích dây chuyền đó không chứ?

Dám đánh chủ ý đến người đàn ông của Bùi Văn Khanh thì cũng đừng trách cô ra tay.

“thật sự?”

Quả nhiên, chưa từng thấy dây chuyền đẹp vậy bao giờ, đúng là què mùa mà?

Xem Bùi Văn Khanh mặc câu, ý cười của Diệp Thiên Thanh càng sâu.

“một cái vòng này tính là gì? Nếu em giúp chị theo đuổi được chú nhỏ của em, em muốn gì chị cũng cho hết cả!”

“Kỳ thật nhé, chú nhỏ của em có một bí mật là...”

Bùi Văn Khanh hướng Diệp Thiên Thanh ngoắc ngoắc tay, cô ta chủ động hướng đến cô, chợt nghe âm thanh vui vẻ ở bên tai.

“Em cảm thấy chị không cần lo lắng giống như vậy, nếu nữ nhân trên đời này đều chết sạch thì anh ấy sẽ không thích chị đâu!”

trên mặt Diệp Thiên Thanh tươi cười và mạnh mẽ ngẩng đầu lên rồi nhún mày nhìn về phía Bùi Văn Khanh.

Con nhóc này vừa mới có bộ dáng ngây thơ, lập tức liền thấy trong mắt tràn đầy cười xấu xa.

Con nhóc chết tiệt cố ý đùa cô!

Diệp Thiên Thanh tức giận đến mức toàn thân run rẩy trường hợp không tiện phát tác, liền đè âm thanh của mình lại, mở miệng.

“Nha đầu chết tiệt kia, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

Bùi Văn Khanh không nói chuyện, chỉ là chậm rãi khước môi gọi lên, nâng đôi giày cao gót của mình đạp lên giày của Diệp Thiên Thanh, dùng sức nghiền một cái.

Cảm giác ngón chân đau, Diệp Thiên Thanh nhanh chóng rút về nhún mày nhìn sang, chỉ thấy con nhóc cong môi, hướng cô le lưỡi làm mặt quỷ.

“A, thực xin lỗi chị, em không cố ý!”

Từ nhỏ sinh ra trong gia đình có điều kiện, đến đâu cũng có người dụ dỗ, ai dám tổn thương cô như vậy?

Diệp Thiên Thanh giận dữ, âm thanh độ nhiên tăng lên hai lần.

“Bùi Văn Khanh, cô muốn chết đúng không?”

Cạnh bàn ăn tụ tập không ít khách, một câu nói của Diệp Thiên Thanh lập tức thu hút ánh mắt mọi người đến đây.

“Chị, thực xin lỗi...” Bùi Văn Khanh thu hồi ý cười, lộ ra vẻ mặt vô tội “Em không cố ý đổ lên người chị, chỉ là em không thấy đường, em lập tức sạch sẽ giúp chị nha!”

Đem bánh ngọt bỏ lên trên bàn, Bùi Văn Khanh cầm lấy khăn tay, ngồi xổm xuống đem tay hướng đến giày Diệp Thiên Thanh.

“Cút ngay!”

Diệp Thiên Thanh đang bức bối không lo lắng hậu quả, nâng tay đẩy bờ vai của Bùi Văn Khanh.

Bùi Văn Khanh thuận thế ngồi xuống phía sau, cả người liền ngã xuống.

“Tiểu thư, cô không sao chứ!”

Lập tức liền có khách chủ động xông đến, giữ chặt cánh tay Bùi Văn Khanh, đem cô từ dưới đất nâng lên.

“Cám ơn, tôi không sao!” hướng đối phương nói lời cảm ơn, Bùi Văn Khanh chủ động trước về mặt thành khẩn mở miệng “Chị thành thật xin lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chưa từng thấy người con gái nào điêu ngoa và không có lý lẽ như vậy

Edit: Miêu

Từ nhỏ đã tính kế người khác cho đến bây giờ Diệp Thiên Thanh đều đem người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay, hôm nay lại bị Bùi Văn Khinh đùa giỡn chơi đùa, con tức này làm sao Diệp Thiên Thanh nuốt trôi được chứ?

“Bùi Văn Khinh, cô đừng chớ này giả bộ đáng thương!”

“Chị, em thành thật không có ý... Thực xin lỗi...”

Lúc này, bốn phía mọi người đã nghe động tĩnh đều xúm lại.

“Sao lại thế này?”

“Vị tiểu thư này không cẩn thận đạp phải chân của Diệp tiểu thư, kết quả liền làm cô ấy phát giận.”

“Hơi quá đáng nhé”

“Đúng vậy, người ta cũng đã xin lỗi với lại không cố ý rồi mà!”

....

Ở đây rất nhiều khách khứa cũng không biết thân phận Diệp Thiên Thanh, cũng không cô ta là con gái bộ trưởng mà bệnh vực.

một bên Bùi Văn Khinh đáng yêu thanh thuần như con nai bị kinh hãi về mặt ủy khuất, một bên là về mặt Diệp Thiên Thanh đỏ bừng nổi giận dùng dùng phát hỏa, tâm lý mọi người tự nhiên hướng về Bùi Văn Khinh.

Đường Mặc Trầm tách mọi người ra, bước vào ánh mắt dừng trên về mặt ủy khuất Bùi Văn Khinh lập tức liền cau mày chặt lại.

“Sao lại thế này?”

Diệp Thiên Thanh chung quy cũng tuổi trẻ, nào có sự thông minh rõ rệt, dù sao không phải lỗi của mình lại bị mọi người chỉ trích, lòng tự trọng làm sao chịu được?

“Đường bộ trưởng hay là hỏi cháu gái ngài có sao không nhé!”

“Chú nhỏ, thực xin lỗi!” Bùi Văn Khinh cúi khuôn mặt nhỏ nhắn và nhìn mũi giày của mình “Đều là lỗi của con, con không cẩn thận đạp phải chân chị Diệp, đều là con không tốt...”

Chú nhỏ?

Cháu gái!

Hai cụm từ đủ để đưa ra quan hệ hai người.

Vừa mới còn thấy kỳ quái, một cô gái xinh đẹp như vậy từ đâu tới, nghe được câu nói chú nhỏ lập tức liền biết thì ra cô là người Đường Mặc Trầm.

Bốn phía khách đều là người tinh mắt rất nhanh liền cân nhắc mối quan hệ trong đó, Bùi Văn Khinh vừa dứt lời bốn phía tân khách đã muốn chủ động nói giúp cô.

“Đường bộ trưởng, vị tiểu này đã nói lời xin lỗi mà đối phương còn nhất quyết không tha thứ.”

“Đúng vậy, bộ trưởng vừa rồi cô gái kia còn đẩy cô bé xuống mặt đất.”

“Chưa từng gặp qua người không vô lý như vậy, đúng là người con gái không có dạy dỗ.”

....

Đường Mặc Trầm ngưng mi, trong con ngươi đã nhuốm lên hàn ý, cảm giác trên người anh tức giận, Bùi Văn Khinh vội vàng tiến lên một bước và đứng

ở trước mặt Diệp Thiên Thanh.

“Chị Diệp vừa rồi là em không tốt, để em đền cho chị đôi giày, có thể chứ?”

Đây là Bùi Văn Khanh đối xử Diệp Thiên Thanh đúng mực, không cần đem Đường Mặc Trầm kéo vào, nếu ngay cả một người con gái không trị được thì cô sống mười năm này sống cũng vô dụng rồi?

Mỗi người một câu chỉ trích, Diệp Thiên Thanh đã sớm mất lý trí.

Mất thấy Bùi Văn Khanh ngày càng nói xấu mình không khỏi giận từ đầu đến, cầm lấy ly rượu nâng lên mạnh mẽ, trong ly rượu màu hổ phách kịch liệt chớp lên, hất lên người Bùi Văn Khanh.

Bùi Văn Khanh nhìn động tác của Diệp Thiên Thanh chỉ là đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Bị hất chén rượu tính là cái gì, Bùi Văn Khanh chỉ sợ đối phương không hất!

Danh môn thực nữ?

Giao tế trên đấu trường là người tâm phúc?

Lúc này đây, Bùi Văn Khanh sẽ làm cho Diệp Thiên Thanh tiếng xấu vang xa.

cô không nhúc nhích không có nghĩa là người khác sẽ không động.

Bước nhanh về phía trước Đường Mặc Trầm, nâng cái tay giữ chặt cổ tay trái Bùi Văn Khanh, nhẹ nhàng kéo cô một cái vào trong lòng, đồng thời xoay người lại dùng thân thể của mình ngăn cản cho cô.

Rượu đỏ hắt ra, rơi trên một phần lưng của hắn, một phần rơi ra ngoài dính vào trên người khách quan và trên bàn cơm.

“Trời ạ!”

Lập tức có một trận kinh hô lên.

.....

Hỏi mọi người, có cần được hay không???

Lời editor: Hahahahah, hôm nay trai nhà tui thả thính rồi bà con ạ, nên tặng mọi người theo lời hứa nhé

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Nữ nhân đã uống rượu như thế nào, làm sao tư cách đứng trước mặt đường mặc trầm

Edit: Miêu

Hai tay để lên ngực nam nhân Bùi Văn Khanh ngẩng mặt lên nhìn sang đón nhận ánh nhìn nam nhân giống như thâm cốc u tàn, đôi mắt như mực nhìn chăm chú vào tâm mắt của cô lộ ra thân thiết.

“Đừng sợ!”

Bùi Văn Khanh cong môi “Có chú nhỏ ở đây, cái gì em cũng không sợ cả!”

một giọt rượu theo tóc anh rơi xuống, Bùi Văn Khanh giơ tay lên nhẹ nhàng gạt đi trên thái dương của anh.

Nữ nhân đã uống rượu rồi như thế nào có tư cách làm bẩn mặt anh chứ?

“Đứng ở phía sau của anh.”

Buồng eo nhỏ của cô ra, Đường Mặc Trầm chậm rãi xoay người đồng thời ánh mắt từ ôn nhu sang lạnh như băng, giống như nhận thấy tầm mắt dừng ở người mình - Diệp Thu Sinh đang chen vào đám đông.

“Diệp bộ trưởng dạy dỗ con gái của mình như vậy sao?”

Từ đầu đến cuối, anh không có nhìn đến mặt Diệp Thiên Thanh.

Bất quá là người con gái xinh đẹp mà thôi không có tư cách làm cho anh nhìn đến.

Ánh mắt sắc bén bức người, đón nhận ánh mắt kia của anh, trong lòng lão cáo già Diệp Thu Sinh đều là rung mình.

Diệp Thiên Thanh lúc này mới ý thức được chuyện mình gây họa, vội vàng hướng đến cha mình giải thích:

“Cha, sự tình không...”

“Câm miệng!”

Diệp Thu Sinh lớn tiếng quát con gái mình, đi tới trước mặt Diệp Thiên Thanh giơ tay, hung hăng cho một cái tát vào mặt cô ta: “Còn không nói xin lỗi với Đường bộ trưởng.”

Nếu rượu này tạt vào người khác thì thôi, nhưng mà lại trên người Đường Mặc Trầm nếu Diệp Thu Sinh không biểu lộ thái độ thì Đường Mặc Trầm làm sao có thể dễ yên?

Trước mặt nhiều khách như vậy Diệp Thu Sinh đương nhiên không dung túng con gái của mình, nếu không truyền đi sẽ làm bất lợi hình tượng của hắn.

trên mặt vẫn còn con đau làm cho lý trí của Diệp Thiên Thanh cũng trở về, ý thức chính mình bị đối phương hoàn toàn dắt mũi liền cảm thấy phẫn hận, khó kiềm chế nhưng phải đè nén tâm tình lại áy náy nói.

“Đường bộ trưởng, Bùi tiểu thư mới vừa rồi là tôi thất lễ trước mọi người, hôm nay tôi cũng uống hơi quá chén, thực xin lỗi mong hai người bỏ qua cho.”

Bùi Vân Kinh nhìn phản ứng của hai người trong mắt cảm thấy ngạc nhiên.

Diệp Thu Sinh là lão hồ lý, Bùi Vân Kinh đều biết.

Đối phương phải tranh cử khẳng định hiện tại không muốn truyền ra tin tức xấu, ảnh hưởng đến hình tượng của mình, cô liền đoán ra được điểm này mới cố ý khiêu khích Diệp Thiên Thanh, làm cho cô ngạc nhiên chính là ánh mắt của vị này liền cao hơn đầu đại tiểu thư Diệp Thiên Thanh, dù bị cô chơi đùa đến nước này lại có thể nhịn xuống hướng mình xin lỗi.

Quả nhiên có cha có khác, về sau thời điểm ứng phó Diệp Thiên Thanh cô cũng không thể khinh thường được.

“Chú nhỏ!”

Bùi Vân Kinh kéo kéo ống tay áo của Đường Mặc Trầm, sợ anh dưới con thịnh nộ không khống chế được cảm xúc “Chuyện này vốn là con không tốt, anh cũng tha thứ chị Diệp chứ?”

Có chừng mực và đạo lý, điều này Bùi Vân Kinh hiểu được.

một mảnh khóe nhỏ đã hại Diệp Thiên Thanh mất mặt trước mọi người và bị một cái tát thì mục đích của cô đã đạt được rồi.

Con nhóc chết tiệt, được tiện nghi mà còn khoe mẽ.

Diệp Thiên Thanh âm thầm cắn răng, chỉ hận không thể đem gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu phá tan thành từng mảnh, trên mặt chỉ tỏ ra đáng thương.

“Bùi tiểu thư đại nhân đại lượng không ghi hận là tốt rồi.”

Đường Mặc Trầm không động đây chỉ là hơi híp mắt nhìn chăm chú Diệp Thu Sinh.

Đối phương như thế nào lại khi dễ người của anh đang còn của bữa tiệc của anh nữa, đây không phải cho Diệp Thiên Thanh một cái tát với một lời xin lỗi là có thể giải quyết đâu.

Diệp Thu Sinh nhìn ra được thái độ của Đường Mặc Trầm cảm thấy thâm hù, nhưng trên mặt vẫn lộ ra tươi cười.

“Đường bộ trưởng, Bùi tiểu thư và chư vị khách quan đều là Diệp mẫu bình thường không dạy con gái nghiêm đem con bé làm hư, hôm nay quá nhảm đến các vị, tôi thật lòng xin lỗi!” Diệp Thu Sinh hai tay ôm quyền hướng mọi người cúi đầu hành lễ, cuối cùng đem về mặt áy náy lên Bùi Vân Kinh “Bùi tiểu thư là chú Diệp tự mình xin lỗi con, con tha thứ cho chú Diệp được không?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đối với đối thủ luôn đuổi cùng giết tận

Edit: Miêu

một vị bộ trưởng tự mình đi xin lỗi một con bé, hạ thấp tư cách Diệp Thu Sinh như vậy đã như là cho Đường Mặc Trầm mặt mũi.

Đáng tiếc là Đường Mặc Trầm cũng không vừa lòng.

“Lo lắng đến tính tình con gái của ngài và tôi cho rằng cô ấy không thích hợp trong công việc nghiêm khắc bộ quốc phòng, Diệp bộ trưởng nghĩ như thế nào?”

Đường Mặc Trầm không phải là phái ôn hòa, đối với đối thủ luôn luôn đuổi cùng giết tận, nề tính không phải là tính cách của anh.

Diệp Thu Sinh không nói chuyện, trên mặt chỉ có thể cười theo.

“Lời nói Đường bộ trưởng là đúng, nha đầu kia còn quá trẻ nên phải rèn luyện nhưng ngày mai tôi nói cho con bé viết đơn từ chức!”

Nhiều mày đưa mắt liếc xéo con gái mình của một chút, ngữ khí Diệp Thu Sinh trầm xuống “Say rượu thành như vậy còn không đi về nghỉ?”

“Tiểu thư, tôi đỡ ngài về nhà!”

Thư ký vội vàng tiến lên đỡ lấy cánh tay Diệp Thiên Thanh, Diệp Thiên Thanh ngoan ngoãn nói xin lỗi nhưng không chấp nhận, ảo não bị thư ký đưa về khỏi cửa.

“Các vị thật sự là xin lỗi, hy vọng không làm các vị mất hứng.”

Diệp Thu Sinh đưa tay trên bàn, bùng lên một ly rượu hai tay hướng mọi người kính một cái “Diệp mỗ, tự phạt mình một ly, coi như là tạ tội với mọi người.”

Lão hồ ly này thật biết lấy lòng mọi người!

Đây là sân nhà Đường Mặc Trầm, tại sao có thể cho Diệp Thu Sinh cướp đi danh tiếng được?

“Lời nói của chú Diệp...”

Bùi Vân Kinh cười cũng bùng lên một ly rượu, “Chuyện này đều bởi vì con mà ra nên phạt con mới đúng chứ, tại sao có thể cho chú uống đây?”

Nâng lên ly rượu, cô cười lên, hướng mọi người kính một cái.

“Ly thứ nhất xem như con xin lỗi với chị Diệp.”

Ngừa đầu, cô đem ly rượu một hơi uống cạn, khẽ nâng ngón tay gọi bồi bàn vội vàng bên cạnh nâng ly thứ hai.

“Ly thứ hai, kính tất cả mọi người, Vân Kinh trong ngày thường rất ít khi tham gia bữa tiệc như thế này, lại không cẩn thận làm ra chuyện như vậy, đúng là thành thật xin lỗi.”

cô ngừa đầu uống chén thứ hai, ý bảo bồi bàn giúp cô đem thêm một ly nữa.

“Ly thứ ba...”

Nhìn cô uống một ly lại một ly, Đường Mặc Trầm không khỏi âm thầm nhiều mày, tay duỗi ra muốn đoạt lấy ly rượu trong tay cô, hướng mọi người giơ lên.

“Ly thứ ba, Đường mỗ kính chúc mọi người thành công viên mãn!”

Nâng chén đưa lên môi, nam nhân khẽ ngừa đầu, rượu đến cổ họng.

“Đến đây!”

Ôn Tử Khiêm lập tức phụ họa: “Mọi người cùng nhau vì diễn đàn lần này, cụng ly!”

“Vì diễn đàn kinh tế lần này thành công viên mãn, cụng ly!”

“Cụng ly!”

....

Đường Mặc Trầm buông tay xuống, hướng đến Ôn Tử Khiêm ra hiệu bằng ánh mắt, Ôn Tử Khiêm hiểu ý nâng tay ý bảo dàn nhạc tiếp tục diễn tấu.

Tiếng nhạc vang lên, yến hội lần nữa khôi phục như trước, bầu không khí hài hòa.

Các khách quan sôi nổi, tản ra tụ năm tụ bảy tiếp tục trao đổi rồi đem chuyện Diệp Thu Sinh hồi nãy gạt đi.

trên phố đã sớm có lời đồn đãi là Đường Mặc Trầm có thể sẽ tranh cử nhưng đây chỉ là nhạc đệm nho nhỏ, ở ngoài mặt là việc tranh cãi của hai cô gái nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra được đây là chuyện của Đường Mặc Trầm cùng Diệp Thu Sinh, là hai người đang tranh cử chức vị tổng thống.

Lần này đấu tranh, Đường Mặc Trầm toàn thắng.

Tình huống bây giờ không rõ, được sự ủng hộ của quân đội, Đường Mặc Trầm rõ ràng khả năng thắng có.

Dưới loại tình huống như này, ai dám ở trước mặt Đường Mặc Trầm mà Diệp Thu Sinh tùy tiện làm sao tốt được?

“Tư Khiêm, cậu chiều cổ mọi người. Diệp bộ trưởng, Đường nỗ không thể tiếp được, thật xin lỗi!”

Đường Mặc Trầm đưa tay dắt cổ tay Bùi Văn Khinh hướng cửa bước đi, Ôn Tử Khiêm lập tức đang cầm ly rượu hướng đến mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chú nhỏ cởi áo, một màn kia thật sự là đẹp mắt!

Edit: Miêu

Cung Quảng Hằng

một đường đi theo Đường Mặc Trầm đi vào thang máy, Bùi Văn Khinh dè dặt nhìn biểu tình của anh “Chú nhỏ, thực xin lỗi, vừa rồi lỗi tại em cả!”

Ánh mắt Đường Mặc Trầm chuyển thành ôn nhu giờ tay lên nhẹ nhàng ờ trên mặt cô “Bọn họ nhắm đến chú, chú cũng vốn dĩ nghĩ đem Diệp Thiên Thanh đuổi đi, chỉ là cho em chịu ủy khuất.”

Cảm giác được người đàn ông ôn nhu, khóe môi Bùi Văn Khinh giờ lên “Nếu em đã lập công lớn như vậy có phải chú cũng thưởng cho em phải không?”

“Được, vậy em muốn thưởng gì nào?”

“Em muốn chú nhỏ cho một cái huân chương quân nhân!”

“Em đâu phải là quân nhân!”

“Vậy... Chú nhỏ hôn em một cái, coi như là con dấu.”

“anh là chú em đây!”

“Cũng đâu phải là chú – cháu ruột đâu, phải không?”

Còn loại lý do này sao?

“Chú nhỏ là đàn ông sao nói mà không giữ lời vậy!” Thấy anh đang còn do dự, Bùi Văn Khinh chủ động đưa lên khuôn mặt nhỏ nhắn “Em mặc kệ, em muốn huân chương, nhanh đi mà!”

Dưới ánh đèn khóe môi của cô như phấn nộn, làm cho anh kim lòng không được tới đến hôm qua, mon mon theo khóe môi của cô mang vẫn mang theo xúc cảm mềm mại kia.

Đường Mặc Trầm hít nhẹ một hơi, cúi người xuống sợ mình bối rối sẽ bán đứng chính mình, Bùi Văn Khinh vội vàng rũ mắt xuống.

Hơi thở đàn ông chậm rãi đến gần, rốt cục môi cũng tiếp xúc với gò má cô.

Cảm giác anh đụng chạm làm cho tim Bùi Văn Khanh đập ngày càng tăng lên.

Làn da Bùi Văn Khanh vô cùng mềm mại, làm cho anh không nhịn được nghĩ muốn càng nhiều hơn, khẽ nâng mặt ánh mắt anh không kìm hãm dừng trên môi cô...

Đình—

Thang máy đến.

Đường Mặc Trầm phục hồi lại tinh thần lại.

Chú – cháu hôn một cái coi như không có gì nhưng mà môi là nơi độc quyền cho người yêu, anh làm sao có ý nghĩ không an phận như vậy chứ?

Buông cô ra, Đường Mặc Trầm bước ra khỏi thang máy.

Bùi Văn Khanh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên cũng đi ra, cảm thấy tràn đầy vui sướng – ít nhất anh cũng có ý muốn cô.

đi theo anh vào văn phòng, Bùi Văn Khanh để rượu thuốc xuống chỉ động đi đến muốn giúp anh cởi quần áo, Đường Mặc Trầm nghiêng người tránh đi.

“Để tự anh làm!”

cô không phải là đứa nhỏ nữa, nên về sau anh phải chú ý đúng mực.

Bất đắc dĩ, Bùi Văn Khanh đành phải thối lui đến cạnh bàn mở cái hòm thuốc ra, chuẩn bị tất cả bắt đầu khử trùng, xoay người chỉ thấy Đường Mặc Trầm đang cởi áo sơ mi đến cúc áo thứ hai.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu đen so với trang phục thường ngày càng lộ mười phần cao quý.

Ngón tay thon dài trắng mịn cầm ở vạt áo màu đen, các đốt tay cong lên góc độ xinh đẹp, không có cách nào hình dung theo động tác của anh từng cúc áo được cởi ra, quần áo trong vạt áo tự động hướng hai bên cạnh trượt ra, lồng ngực nam nhân cường tráng cũng theo đó từng điểm bại lộ ở trước mắt Bùi Văn Khanh...

Chú nhỏ cởi áo, một màn kia thật đẹp mắt!

Bùi Văn Khanh không khỏi thất thần.

Đem quần áo trong ghế ngồi, Đường Mặc Trầm nghiêng người ngồi vào, nhìn thấy Bùi Văn Khanh còn đứng tại chỗ nghi hoặc nhú mày.

“Chờ cái gì?”

“A...không có gì...”

Bùi Văn Khanh vội vàng lấy bao tay vô khuẩn, đi đến giúp anh rửa sạch vết thương.

Có Bùi Văn Khanh tỉ mỉ chữa trị, hơn nữa anh có sức khỏe tốt nên miệng vết thương so với hôm qua rõ ràng đã chuyển biến tốt, xử lý cũng đơn giản hơn, bất quá hai ba phút cô đã giúp anh băng bó lại vết thương.

Sau khi băng bó vết thương xong, cô lại nói.

“hiện tại cởi quần!”

“Cởi quần?”

“Đúng vậy!” Bùi Văn Khanh lắc lắc ông tiem “Em muốn giúp anh tiem thuốc.”

Đường Mặc Trầm nhú mày “không cần.”

Cho một tiểu nha đầu tiem trên mông anh, cái này quả thực có chút mắc cỡ.

“Thuốc phải dùng đủ một đợt trị liệu mới được.”

“anh muốn uống thuốc.”

“Tiem so với uống hiệu quả nhanh hơn, bằng không miệng vết thương anh sẽ nhiễm trùng lại một lần nữa.” Bùi Văn Khanh cong mày khẽ nhướn khích tướng “Chú nhỏ, không phải anh sợ tiem chứ?”

“nói bậy!”

trên người trúng một phát đạn anh cũng không nhú chút mảy, làm sao có thể sợ tiêm?

“Vậy tại sao anh không dám tiêm!”

một người đàn ông cao lớn như vậy, tại sao để một cô gái coi thường được chứ?

Lời editor: Hôm nay tui định không đăng truyện đâu, nhưng mà trai nhà tui lại đăng thỉnh cem-bách nữa mà tui cũng high quá nên quyết định tặng mọi người chương này, chúc mọi người ngủ ngon nha

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Đàn ông tại sao mặc cỡ với con nhóc chứ?

Edit: Miêu

Nhìn nam nhân kéo quần xuống lộ ra sau lưng gầy gò, Bùi Văn Khinh không khỏi cười thầm.

Chẳng lẽ muốn cô tiêm trên lưng.

Bất quá, chú nhỏ nhà mình đáng người thật đúng là rất tốt, trên lưng không có một vết sẹo lồi nào cả.

“Kéo xuống nữa!”

Đường Mặc Trầm lại đem quần kéo xuống phía dưới một chút.

Người đàn ông cao lớn như vậy lại mặc cỡ với một con nhóc như vậy?

Bùi Văn Khinh âm thầm không nói gì, đi tới trước, ngón tay cầm lấy một góc quần nhẹ nhàng kéo xuống phía dưới lộ ra bộ phận vùng cần chích, tay phải cầm lấy một miếng bông, cô khử trùng.

Nhìn không được động tác của cô, cảm giác của anh ngày càng mẫn cảm, đầu ngón tay của cô lơ đãng lướt qua thắt lưng và mông, Đường Mặc Trầm chỉ cảm thấy một nguồn điện chạy trên làn da, nháy mắt tóc gáy dựng thẳng, toàn thân cơ bắp càng căng thẳng.

Người đàn ông như vậy không thể nào sợ tiêm?

“Đừng nhúc nhích!” Bùi Văn Khinh vội vàng đè hông của anh, cảm giác độ ấm ngón tay cô cơ bắp của anh càng căng thẳng, Bùi Văn Khinh nào đâu biết rằng thân thể anh đã có biến hóa nhỏ, chỉ là có chút dờ khóc dờ cười, “Chú nhỏ, anh càng căng cơ bắp thì em không có biện pháp tiêm được, buông lỏng ra một chút!”

Nghĩ thử anh muốn sao?

Ai biểu con nhóc như cô cứ sờ loạn!

Đường Mặc Trầm thở sâu, thả lỏng thân thể.

“Nhanh chút!”

Tiêm thuốc mà tính tình lớn như vậy?

Bùi Văn Khinh dứt khoát đem kim đâm vào da thịt anh, chậm rãi đưa thuốc vào, miệng còn nói những lời dụ dỗ trẻ con để trấn an.

“Đừng nóng vội, còn một ít nữa thôi...” Rút kim ra, dùng miếng bông đè lại chỗ vừa mới đâm, Bùi Văn Khinh nhẹ nhàng giúp anh ấn hai cái, thế này mới lấy miếng bông đi “Chú nhỏ, giỏi quá!”

Đường Mặc Trầm một ngụm máu lớn chút nữa nhỏ ra, đã bị chích còn khen ngợi giỏi quá, nếu chuyện này truyền đi, chẳng phải làm cho mọi người cười đến rụng răng sao.

Dứt khoát kéo quần và cài thắt lưng lại, Đường Mặc Trầm xoay người, ngửi khí uy nghiêm.

“Chuyện này không được nói cho người khác biết!”

Bùi Văn Khinh kinh ngạc nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ thấy khuôn mặt Đường Mặc Trầm tuần tú như lúc ban đầu, gò má lại đỏ lên một chút.

A!

thì ra không phải sợ tiêm mà là mắc cỡ.

không nghĩ đến, Đường Mặc Trầm không sợ trời không sợ đất, luôn mặt lạnh mà cũng có thời điểm mắc cỡ!

Bùi Văn Khinh mỉm cười “Yên tâm đi, đây là bí mật nhỏ của chúng ta, lần sau em ở nhà tiêm cho anh.”

Còn có lần sau?

“không cần!”

“Nhưng mà...”

Đường Mặc Trầm cong mày, nói “Đây là mệnh lệnh!”

Nghe ra được Đường Mặc Trầm mất hứng, Bùi Văn Khinh không kiên trì nữa, miệng vết thương của anh đã hồi phục rất nhiều, lần này giúp anh tăng liều, kế tiếp khỏi phục thuốc như ban đầu là không có vấn đề.

“Lại nói tiếp, em còn cảm ơn chú nhỏ đã mua quần áo đẹp như vậy.” cô nâng hai cánh tay lên, ở trước mặt anh vòng vo một vòng “anh xem em mặc đẹp không?”

Đường Mặc Trầm ở sau bàn làm việc ngẩng mặt lên tầm mắt nhìn chỉ thấy Bùi Văn Khinh đứng trong ánh mặt trời, cả người đều bị ánh mặt trời thêm một tầng ánh sáng màu vàng, tóc và váy nhẹ nhàng bay lên.

Người con gái tươi cười lên đẹp như vậy, nâng một tay chải những sợi tóc rối.

một màn kia, tuyệt vời không sánh nổi.

Thời gian lúc này đóng băng, hết thấy chung quanh đều lặng yên trong tầm mắt của anh chỉ còn lại một mình cô.

Đường Mặc Trầm không biết trên đời này có thiên sứ hay không, nhưng anh tin tưởng chắc chắn nếu trên đời này thực sự có thiên sứ, nhất định chính là thời khắc này – bộ dáng này của cô.

anh khẽ mở môi mồm, tự đáy lòng tán thưởng.

“Đẹp mắt.”

một cô gái như vậy không biết tương lai tuýp đàn ông nào có thể lọt vào mắt xanh của cô, một mình cô có tất cả những cái tốt đẹp hết?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Bất quá chỉ đùa thôi mà?

Edit: Miêu

Nghĩ đến đây, Đường Mặc Trầm không khỏi nghĩ đến Ninh Trạch Thiên - bạn trai trên danh nghĩa của Bùi Văn Khinh.

Nhớ đến tiểu bạch kiêu Ninh gia kia, tim của anh lập tức tăng thêm vài phần tức giận.

“Em cùng Ninh Trạch Thiên còn ở chung với nhau?”

Diện mạo ôn nhu giống tiểu cô nương, tay trái gà không chặt, ngay cả đại học cũng không thi đậu trừ ăn uống vui chơi ra, làm cái gì cũng không được, còn mang theo cô đi hút thuốc phiện, thật sự không biết tại sao cô nhìn trúng ưu điểm nào của hắn ta nữa.

Bùi Văn Khinh không nghĩ đến anh đột nhiên hỏi câu này, vội vàng phủi sạch quan hệ của hai người.

“Chúng em chỉ là cùng nhau vui đùa mà thôi không phải thật. Hơn nữa, từ buổi tối ngày đó ra em cùng chú nhỏ...” Nghĩ đến đêm đó của hai người tình cảnh triền miên, khuôn mặt nhỏ nhắn Bùi Văn Khinh ửng đỏ, vội vàng sửa miệng “Từ buổi tối ngày đó, em trở lại Đường cung, chúng em còn chưa từng gặp nhau.”

Chuyện đêm hôm đó, Đường Mặc Trầm kỳ thật luôn cố ý tránh né, chính mình không nghĩ nữa.

Bây giờ nghe Bùi Văn Khinh nhắc tới, tim Đường Mặc Trầm cũng dâng lên cảm xúc phức tạp.

Vốn dĩ anh cũng hy vọng cô có thể quên việc đêm đó, nhưng mà nghe cô hỏi hột nhắc tới như vậy, lòng Đường Mặc Trầm chẳng những không thả lỏng ngược lại càng buồn bực hơn, anh đứng lên.

Lại nói tiếp, mấy ngày nay Bùi Văn Khinh thật ra trấn tĩnh tự nhiên, giống như cái gì cũng không có phát sinh.

Từng cùng anh gần gũi da thịt, nhưng cô thật sự không để ý?

Có lẽ nói, cô cũng bắt quá chí là chơi đùa thể thôi!

không khí xung quanh ngột ngạt, Đường Mặc Trầm hai tay chống mép bàn, đứng lên rồi Bùi Văn Khinh bị anh đẩy ra ngã xuống sàn gỗ, phát ra một tiếng vang chói tai.

“Chơi đùa? Tình cảm dùng để chơi đùa à!”

Đường Mặc Trầm đột nhiên phát hỏa, Bùi Văn Khinh hoàn toàn không ngờ, chỉ kinh ngạc vội vàng chạy đến hai tay ôm lấy cánh tay anh.

“Chú nhỏ, anh... anh đừng nóng giận, em... Em không phải ý đó, em là nói... Em bây giờ là sinh viên, đương nhiên học tập là quan trọng nhất, về sau em phải học thật giỏi, đương nhiên không thể cùng Ninh Trạch Thiên không làm gì, con nhà giàu cùng nhau lớn lên có quan hệ yêu đương được (anh Trạch Thiên, tạm thời bán đứng bạn một chút, ai kêu thủ trưởng nhà ta quá khó khăn đồ dành, bạn đừng để ý nha.). anh nói, đúng không?”

Đường Mặc Trầm hừ lạnh một tiếng, rút cánh tay về.

Đường Mặc Trầm hừ lạnh một tiếng, rút cánh tay về.

Tối hôm đó, Bùi Văn Khinh không phải là nói như vậy.

“Em không phải chỉ thích Ninh Trạch Thiên và cùng hắn ta lấy nhau à?”

Bùi Văn Khinh ghen lời.

Bùi Văn Khinh thậm chí không nghĩ nhiều lời nói ngay lúc này, nghĩ đến nhất định hôm sinh nhật cô, đêm đấy uống rượu, cố ý nói dối.

“Em nói những lời kia đều là giả, em...” Bùi Văn Khinh gục đầu nhỏ “Là em cố ý chọc giận anh mới nói, cùng Ninh Trạch Thiên ở chung với nhau, khi đó anh đem em đuổi ra khỏi Đường cung, em còn tưởng rằng anh không quan tâm em, thế nào cũng được, chỉ cần đừng đuổi em đi là được!”

Những lời này ở trong lòng cô và cũng lời nói mười năm không dám nói ra, cũng không biết mở miệng từ đâu, hôm nay mượn cơ hội này Bùi Văn Khinh nói ra rõ ràng.

Nhớ đến năm đó anh đối với cô tốt như vậy, Bùi Văn Khinh lần lượt tổn thương tim của anh, cô cũng ân hận chính mình.

“anh không đánh thì em đánh!”

Giơ bàn tay lên, Bùi Văn Khinh hung hăng đánh thẳng mặt mình.

Bốp!

Bàn tay hạ xuống, đánh được không phải mặt mình, mà là...

Bùi Văn Khinh kinh ngạc, ngược mắt nhìn chỉ thấy người đàn ông trên mặt vẫn còn tức giận lại đưa tay che trước mặt cô.

rõ ràng đang giận, Đường Mặc Trầm lại không đành lòng làm cho cô bị đánh.

Thương cô như vậy, cưng chiều cô như vậy, vậy tại sao lúc trước Bùi Văn Khinh không hiểu chuyện như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Ý chí sắt đá thể nào cũng bị đứa bé này biến thành

dòng nước ấm

Edit: Miêu

Chán nản, hối hận, tự trách!

Đủ loại cảm xúc nháy mắt lấp đầy trong ngực, trong cổ họng giống như có gì đó chặn lại, gần như không thể thở được.

“Chú nhỏ!”

Bùi Văn Khinh tiến lên một bước, nghẹn ngào bỏ nhào vào trong lòng Đường Mặc Trầm, khóc thất thanh.

Mười năm tương tư, mười năm hối hận, mười năm tâm tình bị đè nén, giờ phút này đều phát tiết, hóa thành nước mắt rơi trên áo sơ mi của anh.

Hai tay nắm lấy vạt áo của anh, Bùi Văn Khinh khóc giống như một đứa nhỏ lạc đường nhiều năm rốt cục trở về nhà.

Đường Mặc Trầm tuy là ý chí sắt đá cũng phải bị Bùi Văn Khinh khóc thành như ao nước trước áo anh, bàn tay to ôm lấy hông cô, bàn tay người đàn ông vỗ nhẹ nhàng từng cái từng cái trên lưng cô, ôn nhu an ủi.

Bùi Văn Khinh lại giống như dòng nước, không thu lại được cảm xúc.

“Chú nhỏ biết, em là cô bé tốt, kỳ thật... Chú nhỏ cũng có chỗ không đúng, có đôi lúc là anh đối với em hà khắc rồi.”

Ai trẻ đã không từng lòng bông, lúc anh còn trẻ không phải giống cô sao còn không phải huyết khí sôi trào, một người trong đêm khuya chọn đại doanh bên địch náo loạn.

Ở cái tuổi này giống như cô không nghịch ngợm không phản nghịch có mấy người chứ?

“không phải như vậy, là em không làm đủ tốt.” Bùi Văn Khinh vừa khóc thút thít, nghẹn ngào, lấy tay nâng cô ở trong lòng anh lên “Lấy... Về sau, em... Em nhất định sẽ cố gắng thành... Trở thành kiều ngạo của anh!”

Giờ ngón tay lên nhẹ nhàng lau, quệt khoé mắt cô, Đường Mặc Trầm hai tay đang cầm khuôn mặt nhónhắn của cô, ngữ khí trịnh trọng.

“anh tin tưởng em!”

trên núi ở Long Thành anh đã từng tin cô một lần, cô cố gắng nhưng càng về sau càng làm cho anh thất vọng.

Bùi Văn Khinh hút hút cái mũi “Lúc này đây, tuyệt đối sẽ không để cho anh thất vọng lần nữa!”

“Được.” Đưa tờ khăn giấy, bàn tay của anh nhẹ nhàng nắm chóp mũi cô “Nước mũi!”

Bùi Văn Khinh mặt vọt lên đỏ ửng.

Mặc kệ nói như thế nào, cũng sống hai đời người, tại sao có thể để cho người khác lau nước mũi giúp cô chứ.

“Em đi rửa mặt!”

Nâng tay đoạt lấy khăn giấy trong tay anh, Bùi Văn Khinh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên chạy về phía toilet.

Đường Mặc Trầm đứng tại chỗ, xem xem áo sơ mi của bản thân khề gât đầu một cái.

nói phụ nữ làm từ nước, quả nhiên không sai, nhiều nước như vậy thật không biết từ đâu ra?

Ngón tay thon dài ấn xuống bên trong, Đường Mặc Trầm lạnh nhạt hạ lệnh “Đưa hai phần com trưa vào, nhớ chuẩn bị một phần bánh ngọt.”

“Dạ!”

Ngoài cửa, nữ phụ tá cung kính đáp lại.

Cúp điện thoại, Đường Mặc Trầm bước đến phòng nghỉ đổi cái áo sơ mi mới.

Trong phòng rửa tay, Bùi Văn Khinh hắt nước lạnh lên mặt, ngược mắt nhìn trong gương vòng mắt đỏ bừng, chính mình không khỏi một trận ảo não.

Lớn như vậy người ở trước mặt anh thế nhưng khóc giống như một đứa trẻ, trang điểm thật đẹp rồi bị nước mắt trôi đi, lấy đồ trang điểm trong túi ra mà Triệu Nhã đã đưa cho cô để trang điểm lại, nhìn nhìn rồi rút cuộc cũng phải buông tha.

Bùi Văn Khinh có khả năng ở dưới kính hiển vi khâu mạch máu nhỏ nhất, nhưng bây giờ lại không biết làm gì với chai chai lọ lọ.

Cuối cùng chỉnh lại tóc, hắt nước lạnh lên mặt trong ánh mắt xác định sung lên, Bùi Văn Khinh mở cửa ra một lần nữa trở lại phòng họp.

“Bên này!”

Thanh âm Đường Mặc Trầm vang trong phòng khách cách vách truyền đến, Bùi Văn Khinh bước qua chỉ thấy anh đang lật xem tài liệu trong máy tính, trên bàn có những món cơm trưa nóng hổi cùng chén nước ấm, vị trí của cô còn có một phần bánh ngọt.

Đem tài liệu đóng lại, Đường Mặc Trầm nâng tay khép lại màn hình.

“Trước uống nước sau đó ăn cơm.”

Hai tay đưa tới nâng ly nước thủy tinh ấm áp, tâm Bùi Văn Khinh cũng là một mảng ấm áp, uống một ngụm nước ấm làm thông yết hầu, cô ngược mắt đón nhận ánh mắt của người đàn ông đối diện.

“Chú nhỏ, chúng ta hiện tại tính hợp xong chưa?”

Đặc biệt gọi ý:

Này mấy chương không phải viết tên sai, từ hôm nay trở đi “Scandal bạn trai” cô nàng Bùi của chúng ta chính thức đổi thành “Ninh Trạch Thiên”.

Chương trước ta đã muốn sửa lại nhưng vẫn muốn với mọi người một chút.

Ninh Trạch Thiên đang nói: đi theo một người cha ruột bóc đồng như vậy, ta cũng mệt!

Lời editor: hết nợ chưa mọi người????

Lịch đăng là từ t2 đến t6, mỗi ngày 1 chương nha

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Cái gọi là cười khuyh thành, cũng không có gì hơn cái này!

Edit: Miêu

Trở về sống lại lần nữa cùng Đường Mặc Trầm cho tốt, đây là chấp niệm hai đời lớn nhất của Bùi Văn Khinh.

Người đàn ông này rất vĩ đại, rất chói mắt, quá thâm trầm cho dù sống hai lần, Bùi Văn Khinh vẫn nhìn không thấu, đối với đôi mắt đen như mực là chân thật nhất.

Thế cho nên, mỗi bước đều cẩn thận, sợ mình làm sai chọc giận anh làm tổn thương tim anh.

Đường Mặc Trầm ngược mắt, chỉ thấy bóng Bùi Văn Khinh giống như điểm nước son, ánh mắt đang nhìn anh có vài phần kính sợ còn có mấy phần mong đợi.

Nha đầu kia, sợ anh??

Xem ra, trước kia anh đối với cô rất nghiêm khắc.

Nghĩ nghĩ, anh nâng hai khuỷu tay đang chống ở trên bàn đem cằm để lên tay, hơi nghiêng đầu qua phải, nhìn chăm chú đối diện Bùi Văn Khinh, hướng về phía trước cong lên khóe môi, giọng nói từ từ vang lên.

“Em cứ nói đi?”

Thái độ này của anh đủ ôn hòa thân thiết chứ?

Nam nhân khẽ cong nghiêng đầu, cong cánh môi, ngữ khí này trong ngày thường, khuôn mặt ngưỡng mộ giờ phút này thêm mấy phần khí chất tà mị, trêu ghẹo.

Cái gọi là cười khuyh thành đại thể cũng không gì hơn cái này!

Trong mắt Bùi Văn Khanh có điểm run rẩy.

Sống hai đời, Bùi Văn Khanh lần đầu tiên nhìn đến động tác và biểu tình của anh nên không đoán ra trong hồ lô của Đường Mặc Trầm bán thuốc gì, cô không dám lơ đãng ở phía sau lưng anh cẩn thận nhìn, ngữ khí càng kính sợ.

“Chú nhỏ, anh đây là câu hỏi hay câu nghi vấn?”

Biểu tình của cô?

Chẳng lẽ, anh sẽ ăn thịt người sao!

Trong ngày thường, Trình Thiên Hữu đối với Bùi Văn Khanh như vậy thì cô sẽ cười rồi sẽ cùng Trình Thiên Hữu vui đùa, đến lúc anh thì tựa như thấy quý vậy!

Chân mày Đường Mặc Trầm nhảy dựng, đem hai tay thu hồi trên bàn, thẳng thắt lưng, nâng khước mỗi một lần nữa lại nghiêm túc.

“Ăn cơm!”

“Nga!”

Bùi Văn Khanh không dám không nghe lời, nâng bát đĩa nhắm ngay đĩa rau xanh đưa đĩa sang, thì trùng hợp đối diện Đường Mặc Trầm vừa vận cùng dùng ở trên đĩa rau xanh, cô vội vàng đem chiếc đĩa tránh ra.

“anh ăn đi!”

Đem rau kia đưa đến trong chén của cô, Đường Mặc Trầm liếc ở cổ tay mảnh khảnh cô một cái.

“Em rất gầy, phải ăn nhiều thịt.”

Nhớ rõ một năm trước lúc cô đi còn không gầy như vậy, cư nhiên ở La gia một năm, vóc dáng có cao một chút nhưng người lại ngày càng gầy.

anh rõ ràng bảo ông cụ La, chiều cổ thật tốt thể nhưng lại gầy như vậy!

Bùi Văn Khanh còn không có đáp lời, cánh tay anh lại đem thức ăn: tôm, thịt, thức ăn chấp thành một núi nhỏ trong chén của cô.

Nhìn chăm chú vào núi nhỏ trong chén cô, Bùi Văn Khanh âm thầm nuốt nước miếng một cái – cô không thích ăn thịt.

“Chú nhỏ...”

“Ăn hết tất cả, không quanh co nữa.”

Nghe được nửa câu đầu, Bùi Văn Khanh âm thầm nhú mày, chờ nửa câu sau của anh nói ra, cô lập tức đưa mi mắt lên.

“Dạ!”

không phải là mấy khối thịt thôi sao, vì chú nhỏ, cô sẽ ăn!

Nâng chén cơm lên, Bùi Văn Khanh há miệng ăn.

Ưu nhã gấp lên một ít rau xanh, chậm rãi nhai kỹ nhưng ánh mắt lại dừng trên người con gái đối diện bởi vì ăn vào một khối thịt lớn nên phải phồng má lên, Đường Mặc Trầm cảm thấy dễ thương.

Đưa cánh tay qua chỉ chỉ một hạt cơm rơi xuống má cô, anh mở miệng ôn hòa.

“Về sau muốn ăn cái gì thì nói với bác Chu, Đường cung là nhà em, không cần khách khí.”

Bùi Văn Khanh vừa nhét vào miệng một viên thịt viên không thể mở miệng, đành phải dùng sức nhai và gật đầu.

“anh biết em không thích Diệp Thiên Thanh, nhưng lần sau đừng xúc động như vậy.”

Người này thật thông minh, nhìn ra được là cô cố ý?

Trái tim nhỏ Bùi Văn Khanh khẩn trương, miệng chứa thịt viên ngẩng đầu.

Đối diện, đôi mắt Đường Mặc Trầm đen như mực và lạnh lẽo, ánh mắt giống như nhìn thấy tất cả lòng suy nghĩ cô nghĩ vậy, trong bụng Bùi Văn Khanh hoảng hốt.

Chương 54: Vị này so với cô đen hơn

Edit: Miêu

Đem về hốt hoảng của cô thu vào trong mắt, khóe mắt Đường Mặc Trầm khẽ cong.

Nha đầu chết tiệt, nghĩ anh không đoán ra à.

Diệp Thiên Thanh cho dù cố ý nhằm vào cô nhưng sẽ không ngốc nghếch đến địa bàn anh gây chuyện trắng trợn như vậy.

Huống chi tính tình Bùi Văn Khinh như vậy, người khác khi dễ cô một lần thì cô sẽ trả lại gấp đôi, thế nào ngoan ngoãn là người đi xin lỗi chứ?

“Em không cần sợ hãi như vậy, anh không có ý tứ trách cứ, hôm nay có thể ép cô ta đến thất thổ, coi như là anh không uổng công dạy dỗ.”

Quả nhiên là người thông minh!

Nhìn bộ dáng ở trên yến hội của anh, thế mà giọt nước nhỏ chưa rơi, một chút không có sơ hở.

Biết rõ Bùi Văn Khinh là cố ý đào hố cho Diệp Thiên Thanh rơi xuống, anh còn muốn cố ý đạp thêm hai chân.

Vốn tưởng rằng mình phúc hắc nhưng so với cô, vị này còn đen hơn.

Nhai nhai lung tung hai cái, dùng sức nuốt thịt viên trong miệng xuống, Bùi Văn Khinh vội vàng biện minh cho mình.

“Diệp Thu Sinh nhất định tham gia tranh cử, đến lúc đó đối thủ lớn nhất của chú nhỏ là ông ta, Diệp Thiên Thanh phía sau tiếp cận anh nhất định là không có ý tốt, em đương nhiên không thể để cô ta thực hiện được.”

Đường Mặc Trầm nheo mắt “Em biết anh muốn tranh cử?”

Tổng thống tiền sinh tìm anh nói chuyện, đề nghị anh tham gia tranh cử, trừ bỏ tổng thống cùng Ôn Tử Khiêm không có bất kỳ người nào biết, ngay cả anh cũng không có quyết định cuối cùng, Bùi Văn Khinh làm thế nào biết anh muốn tranh cử.

“Chú nhỏ chỉ huy tam quân, uy danh bên ngoài, tham gia tranh cử không phải rất bình thường sau, huống chi... Trừ bỏ anh ở ngoài, còn ai xứng đáng lãnh đạo đất nước này?”

một câu này, Bùi Văn Khinh cũng không phải khen anh.

Đường Mặc Trầm giữ hai nhiệm kỳ tổng thống, thời gian là tám năm, dựa vào thông minh cùng thủ đoạn mạnh mẽ của anh, không chỉ làm cho kinh tế đất nước phát triển mà ở trên địa vị quốc tế cũng tăng lên đáng kể, những điều này đều là công lao của anh, đây cũng không phải cô thuận miệng nói lung tung.

cô bé kia không phải luôn giận anh sao, chẳng lẽ cũng quan tâm chuyện của anh?

Đáy mắt Đường Mặc Trầm hiện lên vẻ ôn nhu.

“Em hy vọng anh tranh cử sao?”

Cuộc đời anh luôn luôn tự quyết định, chưa bao giờ sẽ hỏi đề nghị hay ý kiến bất luận kẻ nào, nhưng bây giờ đột nhiên lại hỏi ý kiến của cô.

“Dĩ nhiên!” Bùi Văn Khinh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, biểu tình nghiêm túc “Chú nhỏ có năng lực như thế vì sao không tham gia, chẳng lẽ anh hy vọng Diệp Thu Sinh bại hoại như vậy đến lãnh đạo đất nước này? Chú nhỏ, quốc gia này cần anh!”

Biểu hiện trên trong nước là ổn định nhưng rõ ràng Bùi Văn Khinh biết lúc này Trung Quốc đã là dậy sóng, hai năm kế tiếp chính là mưa gió bấp bênh, cần một người ý chí kiên cường và hi sinh để ngăn cản cơn sóng dữ mà anh thích hợp là người làm tổng thống nhất.

Đường Mặc Trầm âm thầm kinh ngạc.

anh chỉ nhất thời dâng lên cảm hứng nhưng cô bé này lại nói ra những lời cùng ngài tổng thống không sai biệt.

không nghĩ đến, Bùi Văn Khinh thậm chí có thể lý giải như vậy!

anh đúng là học hặc với chính trị cũng không có hứng thú, nếu để anh chọn thì càng thích quay về bộ đội chỉ huy quân đội, nếu không phải tổng thống tiên sinh bày ra đại cục của đất nước tới khuyên anh, thậm chí anh cũng sẽ không cân nhắc tranh cử.

Ý thức được mình có chút nghiêm túc, Bùi Văn Khinh sợ anh nhìn ra sơ hở, lập tức đưa lên khoe môi một nụ cười “Là em thuận miệng nói bừa, mặc kệ chú nhỏ quyết định như thế nào, em sẽ ủng hộ vô điều kiện.”

Chuông điện thoại di động từ bên ngoài truyền vào, biết là điện thoại của cô, Bùi Văn Khinh vội vàng để chén com xuống đi ra bên ngoài, lấy điện thoại từ trong túi sách.

Nhìn trên màn hình, tiểu thiếu gia Ninh gia – điện thoại Ninh Trạch Thiên, trái tim nhô lại là một trận nhảy loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Tiểu thiếu gia ninh gia

Edit: Miêu

Tiểu tử chết tiết kia muốn hại chết cô sao?

Đường Mặc Trầm còn đang ngồi bên cạnh, nếu mình không nghe điện thoại chỉ sợ đối phương ngược lại sẽ có khả năng nghi ngờ.

Nhanh chóng cân nhắc thiệt hơn, Bùi Văn Khinh đem điện thoại chuyển đến bên tai.

Đầu điện thoại bên kia, âm thanh Ninh Trạch Thiên lập tức vang lên “Văn Khinh, mình có việc gấp, cậu nghĩ biện pháp đi ra ngoài, chúng mình gặp nhau.”

Bùi Văn Khinh lặng lẽ liếc mắt nhìn phòng khách, cố ý cao giọng “A... Thầy Lý, chào thầy... Có chuyện gì sao?”

Ninh Trạch Thiên nghe ra ngữ khí của Bùi Văn Khinh “Cậu không tiện nghe điện thoại được à?”

“Được... Chúng ta gặp nhau ở trường, khoảng chừng một tiếng nữa đến.”

“Được, em nhanh chóng chạy đến trường!”

Bùi Văn Khinh làm bộ nói to “Thầy Lý, tạm biệt”, mở điện thoại ra xóa cuộc gọi vừa rồi, một lần nữa trở lại bên cạnh bàn.

“Chú nhỏ, thầy giáo tìm em có chút chuyện, em ăn com xong sẽ về trường trước?”

“Để nói tài xế đưa em đi.”

“không cần, không cần, em ngồi tàu điện ngầm là được rồi chỉ sợ lúc này kẹt xe.” Bùi Văn Khinh nhanh chóng bưng chén com lên trong chén còn ít com với đồ ăn, liền xử lý sạch sẽ, nhìn chén com không còn gì “Em ăn xong rồi, vậy chúng ta coi như hòa bình nha! Em đi trước, chú nhỏ, tạm biệt.”

“Chờ một chút!”

Bùi Văn Khinh một lần nữa quay sang, chỉ thấy anh hướng đến món bánh ngọt trên bàn hất cằm.

Bùi Văn Khinh sờ sờ dạ dày của mình với vẻ mặt sầu khổ.

“Chú nhỏ, em thật sự không ăn được nữa!”

Ai bảo hiện tại cô ăn đâu?

Đường Mặc Trầm đứng dậy đem bánh ngọt đến trước mặt Bùi Văn Khinh

“Mang đến trường, đói thì ăn.”

“Được!”

Cầm lấy hộp bánh ngọt, Bùi Văn Khinh vội vàng vàng đi ra khỏi phòng làm việc của anh.

Nhìn Bùi Văn Khánh rời đi, Đường Mặc Trầm đi đến bàn lấy điện thoại riêng gọi cho tổng thống tiền sinh.

không có nửa câu vô nghĩa, anh chỉ nói bảy chữ.

“Tôi quyết định tham gia tranh cử.”

Đầu điện thoại bên kia, tổng thống tiền sinh mừng rỡ đồng thời có chút ngoài ý muốn, sáng hôm nay cùng anh gọi điện thoại, anh nói còn đang suy nghĩ mà nhanh như vậy đã quyết định?

“Ta có thể biết được nguyên nhân không?”

Đường Mặc Trầm nghiêng mắt nhìn chăm chú vào hòm thuốc trên bàn của Bùi Văn Khánh.

“không thể.”

....

....

đi thẳng ra khỏi tòa nhà quốc phòng, lúc này Bùi Văn Khánh mới bấm điện thoại gọi Ninh Trạch Thiên.

“Cậu đang ở đâu?”

“Gần cổng ở tàu điện ngầm.”

“Cần mình đến đón cậu không?”

“không cần đến cửa thư viện chờ mình!”

trên chân Bùi Văn Khánh còn mang theo thiết bị theo dõi đây, nếu như bị Đường Mặc Trầm phát hiện cô không ngồi tàu điện ngầm chẳng phải là nói xạo sao?

“Thư viện?” Ninh Trạch Thiên cười xấu xa “Cậu lúc nào mà tích cực với học tập như vậy?”

“Đừng nói nhảm, đến thư viện gấp nhớ rõ, đem xe dừng ở trước cổng trường mà dừng xa một chút!”

Xe thể thao màu tím kia của Ninh Trạch Thiên thật sự quá mức táo bạo chói mắt, Bùi Văn Khánh cũng không muốn để cho người khác nhìn đến, nếu truyền đến tai anh, cô thế nào cũng không thể nào biết được!

Vị thiếu gia này vội vã tìm cô như vậy, không biết là có chuyện gì gấp.

Bắt xe điện ngầm trở lại trường học, Bùi Văn Khánh đi đến thư viện trường học.

Lầu một không tìm được người, Bùi Văn Khánh nhanh chóng trèo lên lầu hai còn đang nhìn chung quanh tìm kiếm, một bàn tay muốn bắt lấy cánh tay của cô, đem cô kéo đến khoảng không gian của hai gian sách.

Ở thư viện còn ra tay với Bùi Văn Khánh, muốn chết?

Bùi Văn Khánh đang chuẩn bị cho đối phương một quyền thì thấy rõ mặt của người kia, ra tay được một nửa liền thu hồi lại.

Áo thun màu trắng rộng thùng thình, quần jean rách, tóc ngắn dưới ngũ quan tinh xảo, đẹp đến không thể bàn cãi được, giống như trong truyện tranh, người con trai cao gầy không phải là thiếu gia của Ninh gia – Ninh Trạch Thiên đây sao.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cuộc đời chỉ có một, không nên phụ chính mình

Edit: Miêu

Tựa vào giá sách, Ninh Trạch Thiên nhú mi xinh đẹp về mặt ai oán:

“Cậu như thế nào giờ mới đến, mình vội muốn chết!”

“Cậu còn không biết xấu hổ, còn nói, thiếu chút nữa là bị cậu hại chết rồi!”

Bùi Văn Khanh quay về phía Ninh Trạch Thiên liếc mắt một cái, nhìn chăm chú bạn tốt trên khuôn mặt tràn trề thanh xuân, nhớ đến mọi thứ kiếp trước, cô kim lòng không được gợn cánh tay đỡ lấy bả vai của đối phương “Tiểu Thiên, mình rất nhớ cậu!”

Trước khi trọng sinh, Ninh Trạch Thiên là bạn tốt duy nhất của cô, từ biệt mười năm sao có thể không nhớ được chứ?

“Buồn nôn chết đi được, bên cạnh không có người, không cần cậu đỡ rồi!”

Ninh Trạch Thiên lập tức giống như dị ứng, đem cô đẩy ra, một đôi mắt ít nghiêm túc: “Mình lần này tìm cậu là nghiêm chỉnh, cùng cậu thảo luận chuyện liên quan đến cả cuộc đời mình!”

Bùi Văn Khanh nhú mày “Cậu đi đời giới tính?”

“Cút!”

Ninh Trạch Thiên đẩy cô một cái, sắc mặt nghiêm túc: “Còn nhớ rõ thời điểm chúng ta ca hát quán bar lúc trước. Có một công ty giải trí đang tìm kiếm ngôi sao mới, hôm nay, bên đây đã gọi điện cho mình, nói là công ty đối với mình cảm thấy hứng thú vô cùng muốn ký hợp đồng cho mình là ca sĩ. Văn Khanh, cậu nói mình làm được không?”

Ninh Trạch Thiên từ nhỏ thích âm nhạc, hứng thú với âm nhạc bản thân cũng tài năng trời cho biết đàn dương cầm, violon. ... Cái gì cũng giỏi, giọng lại đặc biệt, ca hát không thể chê.

Chỉ là Ninh gia chỉ có một cháu trai duy nhất, muốn bồi dưỡng anh ta thành người nối nghiệp cho Ninh gia, bởi vậy đối với sở thích này của anh ta cũng là cực lực phản đối.

Trước kia, hai người thường xuyên đi khách sạn hay quán ăn đêm chơi, vì lòng yêu thích âm nhạc của Ninh Trạch Thiên.

“Đương nhiên muốn đi!” Bùi Văn Khanh đưa qua bắt lấy hai tay của hắn, trong con ngươi tràn đầy cảm giác “Cuộc đời chỉ có một lần, không nên phụ chính mình!”

Lần trước, Bùi Văn Khanh bị đưa đi quân giáo cùng Ninh Trạch Thiên chỉ có thể liên lạc qua thư, sau khi tốt nghiệp đại học Ninh Trạch Thiên bị buộc xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, sau lại kế thừa gia sản nghiệp gia tộc, sống cũng không vui.

Lúc này đây, Bùi Văn Khanh vô luận như thế nào cũng không thể để cho bạn tốt buông tha giấc mơ của mình.

“Nhưng mà, cậu cũng biết ông nội mình...”

“Kế thừa sản nghiệp gia tộc làm thương nhân, đời này cậu muốn sao?”

Ánh mắt Ninh Trạch Thiên âm trầm, một lát ngẩng đầu ngữ khí kiên định, mở miệng.

“không, mình không muốn, mình muốn ca hát, mình muốn làm âm nhạc!”

“Sao lại không được?” Bùi Văn Khanh mỉm cười chăm chú nhìn vào ánh mắt của bạn tốt “Mình ủng hộ cậu. Bất quá... Chuyện này mình cảm thấy cậu tạm thời không nên cùng ông nội của cậu đối nghịch, ông nội trước hết dụ dỗ được đã, chờ cậu có được thành tích tốt đến lúc đấy càng có sức thuyết phục hơn.”

“Mình cũng nghĩ giống như vậy, dùng một nghệ danh mới và một thân phận mới vào nghề...” Ninh Trạch Thiên càng nói càng hưng phấn, trong con ngươi sáng rực rỡ, trên mặt tràn đầy kích động nghĩ đến “Gạo nấu thành cơm, ông nội cũng không có biện pháp khác!”

“Đến lúc đó, mình có thể giúp cậu viết bài hát.”

Ninh Trạch Thiên trừng mắt “Cậu viết?”

Bùi Văn Khanh cười đến khó lường “Ca khúc mình làm được!”

Bùi Văn Khanh đương nhiên không biết làm nhạc nhưng trong vòng mười năm lửa đạn, đi từ nam đến bắc, điện ảnh, tiểu thuyết... cô biết tất cả đi theo đội khám chữa bệnh ở hải ngoại vài năm, làm những cái này để giải tỏa nỗi nhớ quê hương.

“Chúng mình đổi chỗ khác nói chuyện đi?” Ninh Trạch Thiên đề nghị.

Bùi Văn Khanh nâng chỗ gần định vị ở đuôi phải với ngữ khí bất đắc dĩ:

“Mình hiện tại bị người khác giám thị!”

“Trách không được vừa rồi gọi điện thoại cậu lại nói chuyện cẩn thận như vậy.”

Ánh mắt Ninh Trạch Thiên đảo qua trên cổ tay có gắn định vị kia, xấu xa cười “Nếu ông ngoại cậu biết cậu với mình ở chung với nhau, có thể không cảm đoán cậu như vậy nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Giống như sói nhìn thịt tươi

Edit: Miêu

“không phải ông ngoại mình, là chú nhỏ!”

“Đường Mặc Trầm?” Ninh Trạch Thiên khiếp đảm nhìn trái phải một hồi “Cậu quay về Đường cung?”

Ninh Trạch Thiên chỉ gặp Đường Mặc Trầm một lần ở yến hội, nhưng lời đồn về anh ta nghe đến chai cả tai, nên hắn cũng cực sợ vị tướng quân mặt lạnh Diêm La này muốn chết.

Nghĩ vậy vài ngày cùng Đường Mặc Trầm ở chung, trên mặt Bùi Văn Khinh cũng không tự chủ lộ ra vài phần biểu tình mừng rỡ, nói:

“Về sau mình đều ở Đường cung.”

“Chắc chắn, nhìn bộ dáng háo sắc của cậu kia!”

Ninh Trạch Thiên ngả ngón đung bờ vai của cô, mập mờ hướng cô nháy mắt.

“Thành thật khai nhận, có phải cậu thích anh ta đúng không?”

“không phải là thích...”

Bùi Văn Khinh nhấp môi: “Mà là yêu!”

Ninh Trạch Thiên bĩu môi:

“Buồn nôn, không phải cậu đang giận anh ta đến nghiêng răng nghiêng lợi đấy sao?”

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ!”

Bùi Văn Khinh giơ ngón tay lên chóp mũi của Ninh Trạch Thiên nhắc nhở:

“Đúng rồi, mình nói với chú nhỏ là hai đứa mình đã chia tay nên về sau cậu gọi điện nhớ chú ý một chút.”

“không thành vấn đề!”

Ninh Trạch Thiên nâng cổ tay nhìn thời gian một chút:

“Mình đi về trước đây, mấy ngày nay ông nội của mình quản rất nghiêm, hôm nay thật vất vả ông nội không ở nhà mới có thời gian chạy đến, cậu đem ca khúc sửa lại rồi gửi lại trên Weibo cho mình.”

“Được!”

Bùi Văn Khinh cười đáp lại:

“Đúng rồi, cậu nhớ ôn tập bài vở, tranh thủ thi đỗ cho tốt, đến lúc đó ông nội cậu vui vẻ một chút!”

“Biết rồi.”

Hướng Bùi Văn Khinh khoát tay, bước chân Ninh Trạch Thiên nhẹ nhàng xuống lầu.

đi tới phía cửa sổ nhìn bóng dáng gầy gò ngày càng xa, Bùi Văn Khinh cũng lộ ra nụ cười tươi, từ trong tâm cũng cảm thấy vui mừng cho bạn tốt.

Nếu Ninh Trạch Thiên thuận lợi vào nghề, Bùi Văn Khinh không những dùng các ca khúc này giúp Ninh Trạch Thiên một phen, còn có thể lấy hắn làm môi giới, chen tay vào giới giải trí, dù sao đây là cách tiền nhanh nhất.

Quan trọng nhất trước mắt là tiền vốn ban đầu, nhưng tiền này kiếm ở đâu?

đang nhú mảy trăm tư, di động trong túi vang lên.

Nhìn trên màn hình di động một dãy số lạ, Bùi Văn Khinh nghi ngờ nhưng vẫn bắt điện thoại.

“Bạn học Bùi Văn Khinh phải không? Tôi là đại diện phòng Phó hiệu trưởng họ Tiền, em đang ở trường sao!”

“Em đang ở trường, có chuyện gì sao cô?”

“Thầy giáo tìm em nói về chuyện thành tích, em lập tức phòng giáo vụ, cô ở 402.”

Vị phó hiệu trưởng này là con rể của cục trưởng cục vệ sinh, không có bản lĩnh gì, chỉ giỏi về nịnh nọt, dựa vào quan hệ của cha vợ vào được khoa y, ngày thường ở trường giỏi về dựa vào thời gian ở trường, rồi được thăng làm phó hiệu trưởng.

Bùi Văn Khinh luôn không có ấn tượng tốt gì với vị phó hiệu trưởng này, bất quá chuyện liên quan đến thành tích mình Bùi Văn Khinh không dám thờ ơ.

một đường đi đến phòng giáo vụ, Bùi Văn Khinh đi lên lầu 4, sửa soạn lại đầu tóc của mình, nhẹ nhàng gõ cửa phòng 402.

một lát cửa phòng đẩy ra nhìn thấy cái đầu hói.

Ngoài cửa nhìn thấy một thân quần trắng xinh đẹp của Bùi Văn Khinh làm cả người phó hiệu trưởng hải lòng, vị này có đôi mắt nhỏ lập tức nhìn như sói đói nhìn thấy thịt tươi.

“Bạn học Bùi đến đây, mời vào!”

Ép sự chán ghét xuống Bùi Văn Khinh cười đi vào văn phòng của phó hiệu trưởng, vị này đóng cửa sẵn tiện khóa cửa lại luôn.

Nghe được tiếng vang nhỏ kia, Bùi Văn Khinh nghiêng mắt nhìn thoáng qua trên mặt vẫn vẫn đậm phong kinh:

“Thầy Tiền, thầy tìm em có việc gì à?”

“Kỳ thật không có chuyện gì lớn. Chính là về thành tích của em..”

trên bàn Tiền phó hiệu trưởng rút bài thi Bùi Văn Khinh ra đưa cho cô “Chính em nhìn xem, 59 điểm còn kém đạt tiêu chuẩn một điểm, quả thật đáng tiếc!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chẳng may tay em trơn thì nửa đời sau của thầy làm thái giám

Edit: Miêu

Miệng vừa nói, hần ta liền híp mắt đánh giá khuôn mặt xinh đẹp của cô, xẹt qua chiếc gáy thon dài tinh tế, âm thầm nuốt nước miếng.

Bùi Văn Khinh trong kỳ trên gờ dạy của hần chỉ học một chương, Tiền phó hiệu trưởng ấn tượng sâu sắc với dung mạo xuất chúng sinh viên năm nhất này, bắt đắ dĩ, sau giờ học căn bản Bùi Văn Khinh cũng không ở lại, đứng là thành tích là hoàn toàn không cần, vị này vẫn không có cơ hội.

Đúng lúc này, đối phương cuối cùng cũng rơi vào tay hần, vị này đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Kỳ thật nếu lấy thực lực chân thực của Bùi Văn Khinh muốn lấy 70 điểm là dư dả, bắt đắ dĩ Tiền phó hiệu trưởng này cố ý lựa xương trong trứng gà (có ý bắt bẻ), đương nhiên Bùi Văn Khinh làm đúng cũng thành sai.

Đem về mặt của Bùi Văn Khinh vào mắt, tâm vị phó hiệu trưởng ngày càng đặc ý, vòng qua cái bàn đi đến trước mặt cô.

“Đúng là trường học chúng ta có quy định, em cũng biết rồi đấy, lần thứ hai treo cùng một khoa thì phải bị đình chỉ học một năm, chẳng phải đáng tiếc sao... Ai, thầy chỉ là cũng luyện liếc em, không bằng ta có biện pháp giải quyết việc này, thầy giúp em một chuyện, em sao... Cũng giúp thầy một việc!”

Đưa tay qua nắm bàn tay của Bùi Văn Khinh.

Cảm giác trước mặt có một làn hơi mang theo mùi hôi của miệng mang lại, Bùi Văn Khinh ngừng thở lui về phía sau một bước.

“Tiền lão sư, xin thầy hãy tôn trọng một chút!”

Đem cảm đồ phải không?

Tiền phó hiệu trưởng thay đổi một sắc mặt khác.

“Bùi Văn Khinh, em bớt giả bộ thanh cao đi, người nào không biết, bạn trai của em cửa đại học còn không vào nổi, hôm nay em ngoan ngoãn cho thầy thì cái gì cũng dễ nói, nếu không...”

Thầy tiền cười lạnh: “Muốn đậu môn này, thì em cũng đừng hòng nghĩ đến.”

Bùi Văn Khinh nắm chặt ngón tay lại rồi chậm rãi thả ra, một bàn tay đưa vào trong túi ngẩng mặt lên, cười như hoa.

“Tiền lão sư, thầy đừng nóng giận, kỳ thật ý của thầy, em cũng hiểu được, chỉ là... Chẳng may em đáp ứng rồi, thầy không thừa nhận làm sao bây giờ?”

Nhìn khuôn mặt mê người của Bùi Văn Khinh, phó hiệu trưởng này đã sớm nhiễm sắc dục, lúc này thề son sắc:

“Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, thầy nhất định sẽ hảo hảo thương em, em nghĩ muốn cái gì, thầy cũng đáp ứng em cái đó?”

“Thầy không sợ vợ của thầy tức giận sao?”

“Em không nói, thầy không nói, vợ thầy làm sao biết?”

Nhìn Bùi Văn Khinh biểu tình hài lòng, hắn ta không kiềm chế được đưa bàn tay gấp gáp qua: “Đến đây, trước hết để cho thầy thân thiết với cái miệng nhỏ nhắn trước đã!”

Tiền phó hiệu trưởng đưa tay đến đây liền muốn sờ mặt Bùi Văn Khinh, tay còn chưa đụng đến cô, dưới thân đã có vật sắc bén đè trên đấy.

hắn theo bản năng cúi mặt nhìn xuống, chỉ thấy tay phải Bùi Văn Khinh cầm vật chói lọi đang để chỗ yếu ớt nhất của hắn.

Đó là... Con dao!

“Bùi Văn Khinh, em dám!”

Vị phó hiệu trưởng muốn bắt lấy tay cô, cổ tay Bùi Văn Khinh di chuyển nhẹ con dao sắc bén mũi dao chỉ cách một lớp quần áo nữa là tiến đến da thịt.

“Thầy ngàn vạn lần chớ lộn xộn, chẳng may tay em tron, nửa đời sai của thầy chỉ có thể làm thái giám!”

Nụ cười vừa nãy của cô gái này giống như địa ngục Tu La, trong đôi mắt đã nhuộm rét lạnh làm cho người ta không rét làm rung.

Vị Thầy Tiền này lập tức chả mồ hôi: “Bùi... Bùi Văn Khinh, em... Em chớ làm loạn, bằng không, thầy...”

Còn dám đối với cô nảy sinh ác độc?

Bùi Văn Khinh mạnh mẽ di chuyển cổ tay, Tiền hiệu phó đau đến kêu thảm thiết, nước mắt đều chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tùy tiện động đồ của người khác, đây là trộm!

Edit: MiêuĐầu muốn mắng chửi, Tiền hiệu phó động cũng không dám động nửa điểm, sợ mình không cẩn thận thì góc rẽ liền gãy hai khúc.

“Thầy... Thầy hiện tại sẽ sửa điểm cho em, em muốn bao nhiêu thì thầy sẽ sửa cho em bấy nhiêu?”

Sửa điểm?

Bùi Văn Khinh cười lạnh, nào có đơn giản như vậy!

“không riêng chỉ muốn điểm, thầy còn phải giúp em làm vài giấy chứng nhận.”

“Làm làm làm, em nghĩ thầy muốn cái gì thì làm cái đó!” Tiền hiệu phó quẹo hai đùi, đau đến nước mắt nước mũi đều chảy “Tiểu cô nương, em hãy thả dao xuống được không?”

Hừ lạnh một tiếng, Bùi Văn Khinh thu hồi con dao, từ trong túi móc điện thoại di động ra, ấn màn hình mở khóa.

Trong điện thoại di động, lập tức vang lên thanh âm của Tiền hiệu phó – đã sớm biết vị này không có gì tốt, cô đi lên trước cửa cũng đã mở điện thoại di động lên ghi âm, đem đoạn đối thoại của hai người ghi âm.

Hài lòng nhìn về mặt Tiền hiệu phó giống như gặp quỷ, Bùi Văn Khinh chỉ cười nhẹ.

“Nếu em đem đoạn ghi âm này, giao cho tòa soạn và vợ của thầy, hậu quả... Em muốn biết thầy Tiền sẽ làm thế nào?”

Tiền hiệu phó là dựa vào gia đình vợ lập nghiệp, trong nhà vợ chính là cộp mẹ, nếu để cho đối phương biết hắn ở trong trường học ‘Ăn vụng’, đối phương nhất định sẽ một cước đá hắn ra khỏi nhà.

Đến lúc đó, công việc khó bảo toàn, ngay cả nhà về không được, nói không chừng còn vào cục cảnh sát.

“Đừng, ngàn vạn lần đừng như vậy, em không phải muốn vài cái giấy chứng nhận sao, thầy làm cho em, tất cả đều làm cho em!”

“Tốt lắm!”

Bùi Văn Khinh lắc lắc dao trong tay, Tiền hiệu phó lập tức sợ tới mức đem bụng lui về sau.

Hiện tại, trước mắt này cô bé nhỏ này có khuôn mặt xinh đẹp, xem ở trong mắt của hắn đã muốn không khác gì địa ngục Diêm La.

“Trễ một chút, thầy sẽ đem tư liệu gửi đến trên di động của em, nhớ kỹ em muốn sáng thứ hai em phải có.”

“không thành vấn đề, không thành vấn đề!”

Bùi Văn Khinh liếc một cái trên bài thi:

“Kia thành tích của em?”

“một trăm điểm, một trăm điểm!”

“Em đây liền không quấy rầy thầy nghỉ ngơi.”

Bùi Văn Khinh xoay người, kéo cửa đi ra ngoài bước ra sân vắng, nghe tiếng bước chân của cô đi xa, Tiền hiệu phó thể này mới dám đẩy quần ra, quần áo không cẩn thận đụng tới miệng vết thương đau đến muốn mất ngủ.

Bản vẽ sử dụng dao, Bùi Văn Khinh đương nhiên là thành thạo, bất quá là vết thương cạn, chỉ là bởi vì chỗ kia tập trung thần kinh phong phú, tự nhiên càng phá lệ đau đớn hơn thôi.

đi ra khỏi phòng giáo dục, Bùi Văn Khinh tùy tay đem con dao quăng vào thùng rác.

“Đáng tiếc là một con dao tốt!”

Dao này là dùng để phòng thân, dính máu của tên bản thiú kia, Bùi Văn Khinh đương nhiên sẽ không muốn giữ lại.

Có đồ vật gì đó rơi xuống, lạnh lạnh rơi trên mặt Bùi Văn Khinh, ngẩng mặt nhìn lên trên bầu trời, âm thầm bước nhanh hơn đi ra khỏi khu giáo vụ, lấy đủ.

Khi thi cuối học kỳ là cuối tuần, các bạn sinh viên cũng đã về nhà, các bạn sinh viên xa nhà thì cũng đã ăn chơi vui vẻ cũng không thiếu sinh viên thi xong đã về nhà, trên tòa nhà ký túc xá vô cùng lạnh lùng.

Lên lầu đến ba tầng ngoài ký túc xá, Bùi Văn Khinh nâng tay che tay trên đầu, chuẩn bị mở cửa đi và, lỗ tai đã nghe được tiếng nói bên trong ký túc xá.

“Các người như vậy hơi quá đáng?”

“Có cái gì quá đáng, chúng ta thường kiểm tra mà!”

“Đừng vậy, đến lúc đó liên lụy đến chúng ta, anh gánh nổi trách nhiệm sao?”

Mặt khác, hai tiếng nói này không cần nghe thì Bùi Văn Khinh cũng biết, là hai bạn cùng phòng ký túc xá của cô, người ham ăn Phùng Tinh Tinh và người hám tiền Lý Phạm.

Đinh Linh tức giận từ trên giường nhảy xuống, ngăn trở chuẩn bị ngăn kéo Bùi Văn Khinh.

“không có sự cho phép của người khác, tùy tiện động đồ người ta, đây là trộm!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Tôi cũng nhìn xem các người hâm mộ

Edit: Miêu

“Cái gì gọi là trộm, trộm là lằng lể lấy, chúng tôi chỉ xem coi cô có tàng trữ hàng cấm không, mỗi ngày đều khóa chặt như vậy, nói không chừng đồ trang điểm của tôi là cô trộm đấy.”

“Đúng vậy, biết người khác nghị luận sau lưng chúng tôi trong ký túc xá như thế nào không? Còn không phải bởi vì cô cả ngày cùng đàn ông lêu lổng trong quán ăn đêm, xe công vụ của ai cũng lên, hại chúng tôi ở chung với cô cũng chịu tiếng xấu theo!”

Đinh Linh tức giận đến đỏ mặt “Các người... Các người như thế nào mà nói xấu như vậy, Vân Kinh không phải loại người như vậy.”

“không phải loại người như vậy, vậy là loại người nhà quê vậy ở đâu ra nhiều loại trang phục theo một cùng đồ trang điểm đắt tiền như vậy?”

Bởi vì La gia cũng không thừa nhận nên ở trường học Bùi Vân Kinh chưa bao giờ đề cập đến chuyện trong nhà. Vì thế, một người tự nhiên không biết, cô là người thừa kế của công ty dược phẩm La gia.

Đinh Linh chưa bao giờ cãi nhau với nhau ai, tự nhiên không phải là đối thủ cả hai người họ, chỉ dùng cánh tay ngăn cản cái bàn không cho hai người đến gần.

“Dù sao tôi không để cho các người làm như vậy!”

“Chuyện không liên quan đến cô nên tránh ra!”

Phùng Tinh Tinh thuộc dạng người cao lớn lại còn khỏe, mạnh nên kéo nhẹ nhàng đã đem Đinh Linh qua một bên.

Trong tay cầm cái tua vít để trên cái khóa nhỏ của ngăn kéo của Bùi Vân Kinh, dùng quá nhiều lực lập tức cái ngăn kéo bắn ra rơi đồ đầy trên mặt đất, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Thanh âm quá mức đột ngột làm ba người hoảng sợ, nên không chú ý tới trước cửa phòng có người muốn đẩy ra.

Phùng Tinh Tinh vốn tưởng rằng bên trong Bùi Vân Kinh nhất định giấu đồ trang điểm mắc tiền...

Thế nào trong ngăn kéo lại rơi ra một quyển giống sách, nhưng bên trong có một hộp màu đen nắp hộp mở ra, ánh vàng rực rỡ của huy hiệu trên mặt đất.

“Các người hơi quá đáng rồi đấy!”

Đinh Linh vội vàng ngồi xổm xuống, nhặt huy hiệu trên mặt đất.

Lý Phàm khom người đem album cướp vào tay, nâng tay muốn xoay người.

“Đưa cho tôi!”

Bùi Vân Kinh thấy thế bước nhanh đến muốn đoạt lại.

Nghiêng người, Lý Phàm cười xấu xa.

“không dám để cho người xem, tám phần là bức ảnh không tốt rồi, ngược lại tôi muốn nhìn một chút thử, rốt cuộc nó là cái gì!”

Lý Phàm cười rồi mở ra, Phùng Tinh Tinh cũng muốn xem thử.

“Tôi cũng muốn xem người khác ***!”

Nhìn bức ảnh kia chụp trang phục đã chiến sau là lều trại quân dụng, chói mắt hơi ngời sao nghệ thuật hai người đang nháy mắt tỏa sáng.

“Tốt lắm!”

“Đây là mình tỉnh nào, nhìn quen quen?”

“Cái gì ngôi sao, đây là Bộ trưởng bộ quốc phòng Đường Mạc Trầm biết không, ngày hôm qua tôi cũng nhìn thấy trên bản tin thời sự đấy... Má ơi, đẹp trai quá đi!”

Hai người đang nói hăng say, Bùi Văn Khinh đã đi đến đoạt lấy album, liền ngồi xổm xuống nhận lấy hộp gỗ Đinh Linh đưa đến.

Chú ý cái huy hiệu đã bị nứt, lòng cô lập tức bị xé ra đau hơn bình thường.

Cái huy hiệu này chính là dùng máu của cha cô cùng sinh mệnh của ông mà bọn họ thế nhưng lại làm rớt?

Đem huy hiệu cất vào lòng mình, Bùi Văn Khinh chậm rãi ngồi dậy, đôi mắt đen như mực co lên nhìn thẳng Phùng Tinh Tinh cùng Lý Phàm.

Tiếp nhận ánh mắt của cô, Phùng Tinh Tinh cùng Lý Phàm mặt hơi biến sắc.

“cô... cô muốn làm gì?”

“Tôi muốn các người hướng đến cha tôi xin lỗi!”

Khóe môi Phùng Tinh Tinh cong lên “đó là hồn ma, chẳng lẽ bắt tôi đến mộ cha cô xin lỗi?”

“Ha...” Lý Phàm cười to “Có cần chúng tôi đốt tiền giấy cho ông ấy hay không?”

Bùi Văn Khinh tức giận.

nói vài câu thì thôi, nay lại còn phá hư đồ vật mà ông đã lưu lại cho cô, nhục mạ cha cô, Bùi Văn Khinh làm sao có thể tha thứ cho bọn họ được?

“Đinh Linh, giữ giúp tôi một chút!”

Đưa tướng lĩnh cũng tráp cho Đinh Linh giữ, Bùi Văn Khinh xoay người đi vào toilet.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Có cưỡi hết Đường Trầm Mạc cũng không thềm chạm vào người

Edit: nhà1097

Trong lúc ba người còn đang cãi nhau, Bùi Văn Khinh đã bung một chậu nước lạnh từ phòng vệ sinh đi ra, chậm rãi đi về hướng Phùng Tinh Tinh cùng Lý Phàm.

Lý Phàm sợ tới mức lùi về phía sau một bước. Phùng Tinh Tinh cũng hơi hoảng sợ, nhưng không muốn yếu thế hơn nên

‘cô định làm gì?’

Bùi Văn Khinh không thềm trả lời, chỉ nâng tay phải lên, hất cả chậu nước lạnh vào giường của Phùng Tinh Tinh.

‘cô...’ Phùng Tinh Tinh nhìn thấy khu vực giường mình ướt sũng toàn nước, lập tức tức giận đến mặt đỏ bừng, lao nhanh về phía Bùi Văn Khinh ‘Đồ nhà quê, xem ta hôm nay...’

Muốn động thủ đánh người?

thật là không biết tự lượng sức mình!

Phải xem mấy người có bản lĩnh đó hay không đã?

Bùi Văn Khinh tiến lên một bước, dùng chậu nước che trước mặt mình, nhấc chân đá một cước vào bụng của Phùng Tinh Tinh.

Phùng Tinh Tinh bị đau, hét lớn một tiếng, lùi lại hai bước, ngã vào giường.

Lý Phàm thấy tình hình không ổn, liền xoay người muốn bỏ chạy, Bùi Văn Khinh dùng tay túm lấy tóc đem người kéo lại.

‘cô... cô buông tay ra!’

Lý Phàm đau đến mức muốn khóc.

Nhưng Bùi Văn Khinh không thèm để ý, chỉ túm lấy tóc của cô ta.

‘Xin lỗi!’

‘Bùi Văn Khinh, cô mau buông tay cho tôi!’

Lý Phàm vùng vẫy muốn tìm cách thoát khỏi, Bùi Văn Khinh liền gia tăng lực kéo, khiến Lý Phàm kêu lên thảm thiết.

Đúng lúc này, Phùng Tinh Tinh cũng từ dưới đất bò dậy, liền giương nanh múa vuốt lao về phía Bùi Văn Khinh, muốn dùng móng tay dài nhọn đánh vào mặt Bùi Văn Khinh.

Bùi Văn Khinh phản ứng nhanh, đem Lý Phàm đẩy sang một bên, dùng tay bắt lấy cổ tay Phùng Tinh Tinh, đẩy cô ta ngã vào giường đang ướt sũng toàn nước lạnh.

‘Tôi nói lại lần nữa, hướng ba tôi xin lỗi!’

Lý Phàm thấy tình thế không ổn, xoay người chạy vọt ra hành lang, hét to:

‘Có ai không, cứu mạng a ... Bùi Văn Khinh đánh người!’

một tiếng kêu vang vọng khắp khu kí túc xá.

Hai cô quản lý kí túc xá đang đi kiểm tra nghe thấy vậy, liền chạy đến, nhìn thấy Bùi Văn Khinh đang đè Phùng Tinh Tinh trên giường, vội vàng xông đến, đem cô đẩy ra.

Sau khi đỡ Phùng Tinh Tinh ngồi dậy, cô quản lý tức giận chỉ vào mặt Bùi Văn Khinh mắng: ‘Bùi Văn Khinh, em định tạo phản à. Suốt ngày trốn học, ăn chơi càn quấy thithôi, giờ em còn dám đánh nhau ở kí túc xá?’

Đinh Linh thấy bất bình, liền chủ động ra mặt giúp Bùi Văn Khinh giải thích: ‘Thưa cô, việc này không thể trách Bùi Văn Khinh, là mấy bạn động vào đồ của Văn Khinh trước...’

cô quản lý không nghe lọt tai chữ nào, bình tĩnh nói: ‘Câm miệng. Nếu có mâu thuẫn gì thì cùng nhau giải quyết. Dù như thế nào đi nữa cũng không thể động thủ đánh nhau. Đây là trường học chứ không phải sân giác đấu.’

Bùi Văn Khinh cá tính đặc biệt, không có nghe lời nhu thuận giống như các học sinh khác, hai người đã sớm không vừa mắt, làm sao sẽ giúp đỡ cô?

‘Bùi Văn Khinh, cô là đồ đê tiện!’ Phùng Tinh Tinh quệt nước trên mặt, đứng dậy hùng hổ nói. ‘Tôi cho cô biết, loại người như cô mà còn dám nghĩ với cao đến Đường Trầm Mặc. thật quả thực là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!’

‘Đúng vậy.’ Lý Phàm ở bên cạnh cũng nói đệm thêm ‘Tuồng rằng mình xinh đẹp thì hay lắm sao, loại nhan sắc như cô, có cỏi hết Đường Trầm Mặc cũng chẳng thèm chạm vào một sợi lông của cô.’

‘Câm mồm!’

Đột nhiên, một giọng nam trầm thấp vang lên, thanh âm lạnh lùng không cao không thấp.

Chú nhò ?!

Bùi Văn Khinh kinh ngạc quay lại, quả nhiên thấy nam thần đang đứng ở cửa phòng không biết từ lúc nào.

đi theo phía sau anh là Từ Khiêm.

Nam nhân thân hình vốn cường đại làm cho ký túc xá không gian chật hẹp, càng tăng thêm vài phần hơi thở cường đại gây cho người ta cảm giác căng thẳng, áp bách.

Đường Trầm Mặc?!

Gặp được nam thần bình thường chỉ thấy trên tivi cùng báo chí, đừng nói là Phùng Tinh Tinh, ngay cả hai cô quản lý cũng cảm thấy chấn kinh, thiếu chút nữa là rơi cằm.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cô... cô thế nhưng cường hôn chú nhỏ?

Edit: Miêu

Tất cả mọi người ở đây đều ngừng thở, cây kim rơi xuống trong ký túc xá có thể nghe được.

Ánh mắt Đường Mặc Trầm xẹt qua chiếc hộp mà Đinh Linh đang cầm, giày da anh bước vào giống như dẫm nát cõi lòng của mỗi người.

Từ cửa đi vào đến chỗ Bùi Văn Kinh, anh chỉ bước năm bước nhưng thời gian năm bước mà nói không khác gì dài một thế kỉ đâu.

“Cục cụng, anh đến rồi!”

Bùi Văn Kinh giờ khỏe môi, tiến lên một bước đỡ lấy bả vai Đường Mặc Trầm cong môi hướng đến mặt anh.

Dám nói cời hết trước mặt Đường Mặc Trầm cũng sẽ không đụng đến cô đâu. Bùi Văn Kinh chỉ cho bọn họ thấy xem người nam nhân này cùng cô có quan hệ thân mật như thế nào!

Đương nhiên chỉ hôn nhẹ mặt anh thôi, cô không có gan đến độ đi thêm bước nào khác.

không nghĩ đến, Đường Mặc Trầm lại quay mặt anh sang hướng đến cô.

Hôm nay cô lại mang giày cao gót độ cao vừa phải, vốn dĩ chỉ ở trên mặt thôi nhưng Đường Mặc Trầm quay sang, nên nụ hôn này đành phải rơi vào môi của anh.

Cảm giác môi dưới của anh đụng vào cánh môi mềm mại của cô, Bùi Văn Kinh nháy mắt đã hóa đá rồi chống lại ánh mắt tối om của người đối diện.

cô... cô thế nhưng lại cường hôn chú nhỏ?

Xong rồi!

Lúc này chết chắc rồi!

Nhìn anh nâng tay lên, Bùi Văn Kinh hốt hoảng thu hồi tay mình lại, tay để lên má chuẩn bị đón một cái tát.

Thế nhưng tay người đàn ông không rơi xuống đây, mà rơi vào túi quần áo phục của anh lấy ra khăn tay màu trắng được chuẩn bị.

Khăn tay!

Làm gì

Ngại miệng cô bản?

Lau miệng

Bùi Văn Kinh còn đang âm thầm suy nghĩ, Đường Mặc Trầm ưu nhã ngồi xuống, cô hơi nghiêng mắt chỉ thấy ngón tay thon dài người đàn ông đưa tới, đỡ lấy chiếc giày mềm da nai của cô dùng khăn tay nhẹ nhàng lau mũi giày của cô đang dính một chút nước bùn.

Ai cũng biết thất lạng người đàn ông không bao giờ gấp lại thế nhưng bây giờ anh lại hạ người xuống lau giày giúp cô.

Tâm Bùi Văn Kinh không ngừng kêu, cả người đứng hình tại chỗ.

Lúc này, Đường Mặc Trầm đã đứng thẳng người, quay lại chống lại ánh mắt của bọn Phùng Tinh Tinh.

Từ đầu đến cuối, người đàn ông này chưa nói một câu nào mà động tác của anh cũng đã nói lên tất cả.

Dưới một người trên vạn người, Bộ trưởng tiền sinh lại chủ động cúi người xuống giúp một cô gái lau giày.

Vậy cô gái ấy được cưng chiều đến mức nào chứ?

Phùng Tinh Tinh cùng Lý Phàm sớm đã sợ đến run rẩy như cây sậy, còn hai người quản lý ký túc xá càng sợ hãi do hơi lớn tuổi rồi nên tim ngày càng dễ đau.

Sau vài giây trầm mặc, Đường Mặc Trầm rút cục cũng mở miệng.

“Tên!”

Bốn người đã sợ đến choáng váng, nghe được giọng nói của anh dường như không phản ứng kịp ý nghĩa câu nói.

Đường Mặc Trầm nhú mảy, âm thanh cũng tăng cao lên một chút.

“Họ và tên!”

Lúc này, bốn người bị dọa đến ngu người, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, chỉ là sợ đến mức thất đầu lười đến tên và họ cũng mình cũng không nói nhanh được.

“Phùng...Phùng Tinh Tinh... Tinh!”

“Lý...Lý Phàm!”

“Tàn Ái... Ái Liên!”

“Tống... Tống... Tống...!”

Di quân lý lớn tuổi thật sự quá sợ hãi, lắp bắp nói liên tục vào chữ Tống thân mình đột nhiên run rẩy một cái, sau đấy, trong không khí lập tức nghe được một mùi khai nhân nhật của nước tiểu.

Vị này thật sự quá sợ hãi, thê nhưng lại sợ đến mức tiểu ướt cả quần.

Mi của Đường Mặc Trầm gắt gao nhấn lại thành chữ xuyên.

“Bộ trưởng tiên sinh!” Ôn Tử Khiêm cảm giác được trên người đàn ông tỏa ra lệ khí, vội vàng đi tới trước “Loại người như vậy không đáng cho ngài tức giận đâu, không bằng giao cho tôi xử lý.”

“Đúng vậy!” Bùi Văn Kinh cũng phục hồi lại tinh thần lại, một tay giữ chặt tay anh, một tay ôm nửa hông của anh “Chúng ta không phải còn muốn cùng nhau ăn cơm sao tại sao phải ở chỗ này chứ? Em đói cũng rồi, nhanh chút nha!”

Miệng cô thì nói dụ dỗ, người đẩy anh ra khỏi cửa ký túc xá.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Bị nhắc bổng lên đến đui

Edit: Miêu

Ôn Tử Khiêm nhìn vị ôn thần bị Bùi Văn Kinh mang ra khỏi ký túc xá âm thầm cảm thấy thở phào nhẹ nhõm một hơi, một lần nữa lại đối mặt mọi người còn lại trong phòng thì trên mặt anh ta đã là một mảng lạnh băng và nghiêm nghị.

“Cha của tiểu thư Bùi Văn Kinh là người anh hùng chiến đấu vì đất nước làm như vậy đã vũ nhục một anh hùng nếu các người đến tòa án quân sự thì phải trả giá bằng chịu trách nhiệm pháp luật?”

Thẳng đến lúc này, đám người Phùng Tinh Tinh mới bị dọa đến hồn phách bay tán loạn, một lần nữa trở lại.

“Thực xin lỗi, chúng ta... Chúng ta về sau cũng không dám nữa!”

“Đúng vậy, chúng ta lập tức đến Bùi Văn... Bùi tiểu thư xin lỗi!”

....

“không cần!” Ôn Tử Khiêm lạnh lùng đánh gãy tiếng nói của mọi người, hẳn ta không thích nhất là loại người hay bắt nạt kẻ yếu này nọ, “Các người là loại người hóa sắc, không có tư cách làm thầy, càng không có tư cách làm bác sĩ, sáng mai các người làm thủ tục đuổi khỏi trường. Nếu không, chúng ta liền gặp nhau trên tòa án!”

trên thực tế, cách trừng phạt này đối với mấy người này đã xem là nhẹ nhất rồi nếu để vị kia ra tay chỉ sợ ngay cả phần mộ tổ tiên hai người cũng bị đào lên.

Dù sao, bọn họ không chỉ làm phục Bùi Văn Kinh mà còn là Bùi Phàm nữa.

Chiếc hộp gỗ bị hư hại đầy huy hiệu kia không cần đoán cũng biết là của Bùi Phàm.

Người kia không chỉ đã từng cứu mạng Đường Mặc Trầm, mà còn là người quân nhân kính trọng nhất trong cảm nhận của anh.

một câu quyết định mấy số phận của con người, Ôn Tử Khiêm xoay người nhìn về phía Đinh Linh.

“Đây là của Bùi tiểu thư?”

“Vâng... Đúng!”

Đinh Linh vội vàng đem vật trong tay và hộp gỗ đưa đến tay anh ta.

Ôn Tử Khiêm tiếp nhận hộp gỗ, lễ phép hướng đối phương gật đầu xoay người đi ra khỏi ký túc xá chỉ để lại bên trong hoi hận cùng khóc không ra nước mắt của mọi người.

....

....

một đường ôm lấy thất lung Đường Mặc Trầm xuống lầu, cho đến khi đưa anh ra khỏi đại sảnh.

Ngoài cửa mưa như trút nước.

cô dừng bước chân lại, nhìn thăm dò phía ngoài chú ý đến đứng cách đó không xa đánh đôi tránh xe, vội vàng buông lỏng cánh tay của anh.

“Em đi đến xe lấy ô!”

thật vất vả vết thương của anh mới chuyển tốt, tuyệt đối không thể lại gặp mưa.

“...”

Đường Mặc Trầm muốn ngăn cản, Bùi Văn Kinh đã lao xuống bậc thang chạy vào trong mưa.

Tài xế chú ý tình huống của bên này đang cầm lấy ô xuống dưới nhìn đến Bùi Văn Kinh đi nhanh lại đây đem ô che ở bên cô.

Lao xuống bậc thang, Đường Mặc Trầm đoạt lấy ô của tài xế đưa tay bắt lấy cánh tay Bùi Văn Kinh.

Ôn Tử Khiêm vừa mới xuống lầu cũng đến đây, nhìn thấy một màn này vội vàng xông lại đem ô che cho Đường Mặc Trầm.

Tài xế chạy đến mở cửa xe phía sau ra, bàn tay Đường Mặc Trầm đẩy một cái đã làm cho cô ngồi vào ô tô.

“Mau cởi quần áo ra, cẩn thận làm ướt miệng vết thương.”

Bùi Văn Kinh ngồi thẳng người, đưa tay đến muốn giúp anh cởi áo khoác âu phục, đầu ngón tay vừa mới đụng vào áo chéo của anh đã bị người đàn ông gạt đi.

“Ai bảo em chạy ra?”

Mưa lớn như vậy, bị cảm thì phải làm sao bây giờ?

cô chỉ là vóc dáng nhỏ nhắn nếu phát sốt một lần liền gầy xuống một vòng. . .

“Em chỉ lo lắng...”

“Lo lắng cái gì? không thể để cho tài xế chạy xe qua đây sao, không thể chờ Ôn Tử Khiêm lấy ô giùm sao?” Mở ra hòm cất đồ lấy ra một cái khăn dùng sức giúp cô xoa đầu đến mặt nhưng trong miệng Đường Mặc Trầm còn đang mắng “Ăn mặc vậy liền thân chạy trong mưa, em cho là thân thể mình tốt lắm hay sao, đã quên lần trước bị viêm phổi à... Xúc động, ngây thơ, ngu ngốc!”

Cho nên anh đang quan tâm nên tức giận à?

“Thất thần làm gì, lại đây!”

Lại đây?

Bùi Văn Kinh còn đang run sợ, người liền bị anh kéo qua bị nhấc bổng lên đùi anh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.